

توشیکازو کاواگیچی

منتدی اِقْرَأُ الثَّقَافِي

www.igra.ahlamontada.com

به رله وهی قاوه که سارد بیته وه

وه رگپړانی؛ ساکار حسین

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

چاپی چواره م

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پدای دائلود کتابهای مختلف مراجعه: (منتدی اقرا الثقافی)

بۆدابه زانندی جۆره ها کتیب: سهردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للکتاب (کوردی , عربی , فارسی)

به رله وهی
قاوه که سارد ببیته وه

Warzer
Book

کټیځانه یی گډلدن بووک یو چاپ و بلاوکردنه وه

ده توانن سرچم کټیځه دلخوازه کانتان له ریځی
په یځه کانی گډلدن بووک وه داوا بکن و بگانه دهستان.

📖 Golden book ● ktebfroshe_warzer

📖 Warzer Book ● Ktebfroshe_warzer

07701598762 - 07501444434

به رله وهی قاوه که سارد بپیته وه

توشیکازو کاواگیچی

له ئینگلیزییه وه؛ ساکار حسین

ناوی کتیب: بهرله وهی قاوه که سارد ببته وه
 بابته: رومان
 نویسه: توشیکازو کاواگیچ
 وهرگیته: ساکار حسین
 پینداچونه وه: سیروان سلیمان
 دیزاین: ههریم عوسمان
 قهباره ی کتیب: ۱۳سم * ۲۱سم
 چاپ: چاپخانه ی چوارچرا
 تیراژ: ۱۰۰۰ دانه
 نوره ی چاپ: چاپی یه که م
 سالی چاپ: ۲۰۲۳ ز

له بهر یوه بهریتی گشتی کتیبخانه گشتیه کان
 ژماره ی سپاردنی (۱۲۷۵) ی سالی ۲۰۲۳ ی پندراوه

مافی له چاپدانه وه و بلاوکردنه وه ی پاریزراوه

کتیبخانه ی گۆلدن بووک
 یۆ چاپ و بلاوکردنه وه
 07701598762 - 07501444434

Golden book • ktebfroshe_warzer
 Warzer Book • Ktebfroshe_warzer

دهتوانن سهرجهم کتیب دله خوارمکانان لهریگی
 په یه کانی گۆلدن بووک وه دایا بکن و بگانه دهستان.

له په کیک له کولانه ته ننگه کانی شاری توکیؤدا قاوه خانه په کی
خنجیله هه بوو، که زور به ناوازه یی خزمه تی کړپاره کانی ده کرد،
زیاد له سه د ساله به شتیکی خه لکه که له بهر نه وه سهر دانی
قاوه خانه که ده کن تا کو گه شتی کات نه نجام بدن.

له په رتو کی بهرله وهی قاوه که سارد بېته وه چوار
سهر دانی که رمان هیه. هر یه کیکیان بؤ مه به سستیکی جیاواز
ده گه پښه وه رابردوو، یه که میان بؤ دلنیا بوونه له به لینی
خوشه ویسته که ی، دوه میس بؤ وهر گرتنی نامه یه که له
خوشه ویسته که ی، سته میس بؤ بینینه وهی خوشه که که ی، کوتا
دانه ش بؤ زانینی شانسی له دایک بوونی نه و کچه یان که پروون
نییه دینه دنیا یا خود نا.

به لام گه شته که یان به بی مه ترسی به پښه ناچیت بیگومان؛
کړپاره کان ده بیت له سهر کورسیه کی دیار یکراو دابنیشن،
نابیت جیبی هیلن. له کوتا یشدا ده بیت بگه پښه وه ئیستایان
بهرله وهی قاوه که سارد بېته وه...

فلیمه که ی توشیکازو کاواگوچی دوو پرسپاری نایاب له
میشکدا ده وروژنیت، نه گهر بگه پښه وه رابردوو ده ته ویت کی
ببینیت؟ بؤ چ مه به ستی که ده ته ویت ببینیت؟

پۇمانىكە دواى خويندەنەۋەى توشى تىرپامانىكى قولت
دەكات لەسەر رابردوو و ئىستا و داھاتوو، بەلام پىت دەلى؛
گرنگىرىن سەرمایەى تۇ ئىستايە بەو كەسانەۋە كە لە دەورتىن
و بيانپارىزە، چونكە دواتر حەسرەتى زەردەخەنەيەك بە
پوياندا دلت ويران دەكات.

ئەگەر بگەرپىيىنەوھ رابردوو ، دەتەوئىت كى ببىنىت؟

ناوه پړوک

۱. خۆشه ویسته کان
۲. ژن و میړده که
۳. خوشکه کان
۷. دایک و منداله که

کاره کتەرەکانی پەرتوکه که

کازوو: گارسۆن و ئامۆزای ناگاری
خاتوونه کراس سپییه که: ئه و خاتوونه یه که له سه ر
کورسییه که دانیشتوو ه
ناگاری: خاوه نی قاوه خانه که
کی: هاوسه ری ناگاری
فۆمیکۆ: خۆشه ویستی گۆرۆیه
گۆرۆ: خۆشه ویستی فۆمیکۆیه که ده چیت بۆ ئەمه ریکا
هیرای: خاوه نی باره که یه
کومی: خوشکی هیرایه
فوساجی: یه کێکه له کپیاره کان و تووشی زه هایمه ر بووه
کۆهتاکی: هاوسه ری فوساجیه
کومی: کچی ناگاری و کییه

I

خۆشەۋىستەكان

پياۋەكە بە دەم ۋرتە ۋرتەۋە ھەستايە سەرپىن ۋ جانئاكەي
بەدۋاي خۇيدا پراكىشا.

گۇرۇ؛ 'ئاي خودايە، كات چەندە؟ بېۋرە، دەبىت بىرۇم.
ژنەكە گوتى؛ 'ئى؟'

ئافرەتەكە ھىشتا لە بابەتەكە تىنەگەيشتىبوو، چونكە پىنى
ۋانەبوو خۆشەۋىستەكەي بۇ ئەۋە بانگى كرديت كە پەيۋەندىيە
سى سالە جدييەكەيان كۇتايى پېتھىت... لەو كاتەدا پياۋەكە
گوتى كە دەيەۋىت بىرۋات بۇ ئەمەريكا، فرۇكەكەي چەند
كاتزىمىرىكى تر دەفرىت بەرەۋ ئەۋى. لەم كاتەدا بەبى ئەۋەي
ئافرەتەكە پىرسىار بكات تىگەيشت كە گفتۇگۇ جدييەكەيان
دەربارەي جياۋونەۋەيە. لەو ساتەدا دركى بەۋە كرە بە ھەلە
ھىۋاي بە بابەتەكە ھەبوو، چونكە لە مېشكى خۇيدا بەۋ ھىۋايە
پۇيشتىبوو كە خۆشەۋىستەكەي پىنى بلىت؛ 'شۈۋم پىدەكەيت؟'
بۇ نمونە.

‘چی؟’ پیاوه که به بن ئه وهی سهیری ناو چاوی بکات وای
گوت.

ئافره ته که پرسى؛ ‘باشه من شایه نی ئه وه نیم پروونکردنه وهم
بو بدهیت؟’

پیاو و ئافره ته که له ناو قاوه خانه یه کی بیتیه جهره
دانیشتبون، ئافره ته که به تونیکى خه مبارانه وه قسه که ی کرد
که پیاوه که هیچ کات هه زى له و جوړه نه بوو.

قاوه خانه که ته نها به چهند گلۆپیک پرووناک ببووه، به بن
ئه وهی تروسکایى پرووناکییه ک بیتیه ژووره وه، ته نانه ت هیچ
کاتزمیژیکیش به دیوارى ژوورى قاوه خانه که وه نه بوو، بویه
ئه گهر له وى دانیشتیایه ئه سته م بوو بزانیته شه وه یاخود
پوژه .

ته نها سى کاتزمیژى گه وره ی کۆن به دیوارى قاوه خانه که
هه لواسرا بوو که هه ریه کیکیان کاتزمیژیک بوو مروف نه یده زانی
کامه یان کاته راسته که ی ئیستایه، یاخود ئه و کاتزمیژانه له کار
نه که وتوون؟

ئه و که سانه ی که تازه ده هاتنه ناو قاوه خانه که ده بوو
ته ماشای کاتزمیژه ده ستیه کانی خویان بکه ن تاکو بزانه
کاتزمیژى راست چهنده، پیاوه که هه مان کارى ئه نجام دا، دواتر
برویه کی هه لته کاند و لیوى خوى گه ست.

ئافره ته که توانی په فتارى داهاتووی پیشبینی بکات.

ئافرەتەكە گوتى؛ 'بۇچى بەم جۆرە رەفتار دەكەيت؟ ۋەك
ئەۋەى تەنھا من ھۆكارى ئازارت بم؟'
پياۋەكە بەبى ئەۋەى ھىچ بلىت تەنھا لىۋى خۇى دەگەست.
ئافرەتەكە گوتى؛ 'كەۋاتە دەتويست من يەكەم كەس بم ئەۋە
بلىم؟'

دواتر دەستى برد بۇ قاۋەكەى و خواردىيەۋە بە دەنگىكى
خەمناكەۋە. پياۋەكە دووبارە تەماشاي كاتژمىرەكەى كردهۋە،
ۋا پىدەچوو كاتى پۇيشتى ھاتبىت لە قاۋەخانەكە.
پياۋەكە تا دەھات دلەراۋكىكەى زياتردەبوو، ژنەكە كوپە
قاۋەكەى دانەيەۋە سەر مىزەكە. زرم!

پياۋەكە ھەستايەۋە سەرپى ھەناسەيەكى قولى ھەلمىزيەۋە،
دووبارە دەستى بە قۇيدا ھىتا، پاشان دانىشتەۋە لەسەر
كورسىيەكە، بە ھىمنى تەماشاي دەمووچاۋى ژنەكەى دەكرد.
ژنەكەش بە ھىمنى دانىشتىۋو دەستى لەسەر كۇشى دانابوو،
لە پياۋەكەى دەروانى ۋەك ئەۋەى ھىچ شتىك پوۋى نەدابىت..
پياۋەكە كە پىشتىر پەلەى بوو ئەمجارە ھىچ بە پەلە نەبوو،
بە ئافرەتەكەى گوت؛ 'تەماشىا بكە ...'

پياۋەكە ھىچى ترى نەگوت، ئەمجارە سەرقالى
خۆكۆكردنەۋەش نەبوو، ئافرەتەكە سەرى داخست بەبى ئەۋەى
بۇ يەكجارىش تەماشاي بكات پىتى گوت؛ 'بۇچى ناپۇيت؟ كاتى
نەھاتوۋە برۇيت؟'

ئافره ته كه كه پيتشر داواي پروونكر دنه وهی ده كرد ئه مجاره
ره تيكرد وه وابليت، پياوه كه به سه رساميه وه ته ماشاي ده كرد،
ده بيت ئافره ته كه مه به سستی چي بيت!

ئافره ته كه سهری هه لبري ته ماشاي پياوه كه ی ده كرد، ته نها
به هيمنيه وه سهرنجی دها و هيچی تر، پياوه كه له كورسييه كه ی
هه ستايه وه و چووه لای ژميرياره كه، به نه رمی پتي گوت؛
’ده مه ويت پاره كه بدهم‘.

ژنه كه ده سستی پياوه كه ی گه رانده وه و پتي گوت؛ ’من كه ميك
زياتر ده ميتمه وه بويه من پاره كه ده ده م‘.

پياوه كه گوئي به قسه ی ئافره ته كه نه دا پاره كه ی دا به
ژميرياره كه؛ ’پيكه وه ين‘.

ئافره ته كه؛ ’ئوو، پي گوتيت وازی ليتينه‘.

پياوه كه به بي گويدانه ئافره ته كه هه زار يه ني له جزدانه كه ی
ده ره يتا؛ ’زياده كه ی هه لبره‘ پاشان پاره كه ی دا به ژميرياره كه.
دواتر پياوه كه جانتاكانی كۆكرده وه و به خه مباری قاوه خانه كه ی
جيهيتشت و پويشت.

تهق-تهق

فوميكۆ كياكاوه؛ ’ئهم پرووداوه هه فته يه ك بهر له ئيستا
پوويدا‘.

كوپه كه ی دانايه وه سهر ميزه كه ی، ته واوی كپيار و
كارسۆنه كان گوئيان له چيروكه كه ی فوميكۆ گرتبوو.

فۆمیکۆ پیش ئەوہی قۇناغی دواناوەندی تەواو بکات
شەش زمانی دەزانی، دواتریش توانیبووی پلە یەکەم لەسەر
ئاستی زانکۆی واسیدا بەدەست بەیئیت، دواتر توانی لەگەڵ
گروپی تەکنەلۆژی پزیشکی کاربکات لە تۆکیۆ، لە دووہم سالی
کارکردنەکیدایە بە ئاسانی لەگەڵ گروپی پرۆژەیی دەماریدا کاری
دەکرد، ئافەرەتییکی بەهێز و زیرەک بوو لە بوارەکەیی خۆیدا.

ئەمڕۆ فۆمیکۆ جلوبەرگی کاری لەبەردایە، کە لە تەنووڕە
و چاکەتییکی ڕەش و کراسییکی سپی پێکھاتوو، بەپێی
جلوبەرگەکەیی بیت لە کارەوہ دەگەریتەوہ بۆ مال.

فۆمیکۆ لەناو ئەو جل و بەرگەیی دەدرەوشایەوہ، جووتیک
پێلاوی ڕەشی نووک باریکی لەپێدا بوو کە زیاتر شینوہی
وہکو نمایشکارەکان دەردەکەوت، ھەر کەسیک بیینیایە
پێی سەرسام دەبوو، چونکە خانمیک بوو تیکەڵ لە جوانی و
زیرەکی.

فۆمیکۆ لە ڕابردوودا بیرکردنەوہی بەم جۆرە نەبوو،
چونکە لە ڕابردوودا ئەوہی بییری لێدەکردوہ تەنھا خۆی
بۆ کارکردن تەرخان کردبوو، بەلام ئەوہ ئەوہ ناگیەنیت
ھەرگیز لە خۆشەویستیدا نەبووبیت، نەخێر. بەلکو گرنگی
زیاتر بەکارەکەیی دەدات، چونکە ھەمیشە دەیگوت؛ 'کارەکەم
خۆشەویستی منە'.

وہکو خۆی دەلێت چەندان پیاوی تاقیکردۆتەوہ، بەلام لە
کوئایدا کارەکەیی بۆ ماوہتەوہ.

ئەو پیاوھى لە سەرەتاوھ فۆمیکۆ قسەى لەبارەوھ دەکرد
گۆرۆ کەتادا بوو، کە ئەندازىارى سىستەمە وەکو فۆمیکۆ
لە کۆمپانیاىەکی بواری پزىشکى کار دەکات، دواتر بووھتە
خۆشەویستى فۆمیکۆ دووسال بەر لە ئیستا، لەوکاتەى
سەرقالى ئامادەکردنى پڕۆژەیکە بوون بەھاوبەشى بۆ یەکیک
لە کپیارەکان.

هەفتەى پىشوو گۆرۆ داواى لە فۆمیکۆ کرد کە یەکتەر بیین و
لەسەر بابەتیکى گرنگ قسەبکەن، فۆمیکۆ بە عزیزىەکی پەمەى
گول گولى سەى و قاپوتىکى بیجیەوھ گەیشتە قاوھخانەکە،
سەرنجى تەواوى ئەو پیاوانەى ڕاکیشابوو کە بەلایاندا
تێپەربوو، چونکە ئەم شێوازە دەرکەوتنەى بۆ فۆمیکۆ
زۆر تازە بوو، فۆمیکۆ ھەمیشە بە جلۆبەرگى فەرمىیەوھ
دەردەکەوت، ھەر بەوھش ناسرابوو تەنانەت لەو کاتانەشى
کە دەچووھ ژوان لەگەل گۆرۆ ھەر قاتى دەپۆشى، چونکە
زۆربەى کات لەسەر کار یەکتریان دەبینى.

لەبەر ئەوھى گۆرۆ گووتبووى بابەتەکە گرنگە بۆیە فۆمیکۆ
بەتایبەت جلی کپیبوو خۆى ئامادەکردبوو بۆ بیینى گۆرۆ.
ھەردووکیان گەیشتە قاوھخانەکەى کە دایاننابوو لێى یەکتەر
بیین، بەلام قاوھخانەکە داخرابوو، ئەوانیش دلتەنگ بوون بە
بابەتەکە، چونکە ئەوئ جێیەکی بێدەنگ بوو، دەیاننوانى بە
ئاسانى قسە تایبەتەکانیان بکەن.

به ناچاری شوینه که یان به جیتهشت، ده بوو جیته کی تر بدوزنه وه، له ناوه پاستی شه قامه که قاوه خانه یه کی تری بچکوله یان دوزیه وه، چونکه پیشت نه چووبون بۆ ئه و جیته، هیچ بیروکه یه کیان نه بوو ئاخۆ ده بیت له ناوه وه چۆن بیت دیمه نه که، ناوی قاوه خانه که له شیعر یه کی که له گورانییه کان ده چوو که پیشت فۆمیکو گوئی لنگرتبوو.

دوای ئه وهی چوونه ناو قاوه خانه که، جیته که زور له وه بچوو کتر بوو که چاوه پییان ده کرد، ته نها جی نی کړپار ده بوو، سنی کورسی لیبو له به رده م میزی ژمیریاره که له گه ل دوو میزی جیاواز.

به ته وای 'بابه تیکی گرنگ' له میشکی فۆمیکو چوو ده ره وه، چونکه شوینه که به جوړیک بوو ده بوو به چه قسه بکه ن، یه کیکی تر له شته خراپه کان ئه وه بوو که گلپه کانی قاوه خانه که زور کزبوون ...

له جیته که ده چوو بۆ پیکه و تنه نادیاره کان...

به ترسه وه فۆمیکو چوو ناو قاوه خانه که، له کورسییه به تاله که دانیش، قاوه خانه که ته نها گارسۆن و سنی کړپاری تری لیبو، له میزیکیان ژنیک دانیشتبوو که عزییه کی سهی له به ردا بوو په رتو وکیکی به دهسته وه بوو ده یخوینده وه.

له ولاتر پیاویک دانیشتبوو تینوسیکی بچوو کی له ده ستبوو که شتی تیدا ده نوو سپیه وه.

ژنیکی تریش له لای کاشیره که دانیشتبوو که بلوسیکی
سوور و پانتولیکی سهوزی له پیدابوو، چاوی له سهر فومیکو
لانه دا تاکو له سهر کورسیه که ی دانیشست، دواتر سه رنجی
له سهر قسه کانی گورو و فومیکو بوو ئاخو چی ده لین، دواتر
بانگی گارسونه که ی کرد، به چاو پتی گوت که ته ماشایان بکات
باسی چی ده کن.

به پتی دهر برینه کانی فومیکو ژنه که گوتی؛ 'ئه وه ی من
ده بیینم ئه وه یه...'

له راستیدا ژنه که هیچی نه ده بیینی، ته نها به ته ماشاکردنی
فومیکو برپاری له سهر شته کان دها، ژنه که ناوی یایکو هیرای
بوو، ژنه که له سییه کانی ته مه نیدا بوو قاوه خانه که ببوو جیی
هه میسه یی ئه و، پیش کارکردن دهاته قاوه خانه که قاوه یه کی
داوا ده کرد.

جله کانی زوربه ی کات له یه ک ده چوو، به لام ئه مپو به
شیوازیکی زور جیاواز هاتبوو بو قاوه خانه که، هیرای قاچی
له سهر قاچ دانابوو، گوئی شلکردبوو بو قسه کانی فومیکو.

ته ق-ته ق

فومیکو؛ 'ئه وه ی تو باسی ده که یته هه فته یه پیش ئیستا بوو،
بیرت ده که ویته وه؟'

فومیکو سه ری هه لبری و بانگی گارسونه که ی کرد؛
'هممم... به لی.'

گارسونه که به بی ئه وهی سه ره هلبړی و ته ماشای
ده موچاوی فومیکو بکات وه لامي دایه وه.

گارسونه که ناوی کازوو توکیتا بوو، ناموزای سهرکاری
(خاوه نی قاوه خانه که) بوو، کازوو کاری له قاوه خانه که ده کرد
وهکو گارسون، له هه مان کاتدا خویندکاری به شی هونهر بوو
له زانکوی توکیو. کازوو ده موچاویکی پان و پوومه تیکی خر و
دوو چاوی بچووی هه بوو، ده موچاوی له و جوړه که سانه بوو
که تاک بوون، هه ربویه کاتیک چاوت دابخستایه و بتویستایه
وینای بکیت ئه ستهم بوو بیرت پیته وه ده موچاوی چوون
بووه، کازوو هاوپړی کهم بوو، چونکه تا رادهیه که سینیکی
داخراو بوو.

هیرای پرسپاری کرد؛ "ئه ی چی دهر باره ی ئه و؟ ئیستا
له کوئیته؟" دهستیکی به کوپه که وه بوو یاری پیته کرد له نیو
دهسته کانی ئه و قسه یی کرد، به لام به بی ئه وهی وه ها
دهربکه ویت به لایه وه گرنگه یاخود نا.

فومیکو به هه ناسه هه لکیشانه وه گوتی؛ "ئه مهریکا".
هیرای گوتی؛ "که واته خوشه ویسته که ت ئه وهی هه لېژارد که
بچیت له ئه مهریکا کار بکات؟"

فومیکو به نارازه ییه وه گوتی؛ "نا ئه وه راست نییه!"
هیرای؛ "ئی تو وا بلئ، به لام ئه وهی راسته ئه وهیه که ئه و
چوو بؤ ئه مهریکا، ئه ی مه گهر وانیه؟"
فومیکو؛ "تو هیچ تینه گه یشتی له وهی که گوتم؟"

‘دهمویست پې به قورگم هاوار بکهه بلیم مه پو، به لام له
هه مان کاتدا من زور خوشحال بووم به وهی که بپوات.’

هیرای هه ندیک چهره ساتی هه لدایه ناو ده مییه وه و گوتی؛
‘جوان دانت پیدانا، چونکه هه موو ئافره تیک نه و کاره ناکات.’
فومیکو قسه که ی ئاراسته ی کازوو کرد به ئومیدی پشتگیری؛
‘تو تیگه یشیتیت وایه؟’

کازوو که میک بیرى کرده وه، پاشان گوتی؛ ‘تو گوت
ناته ویت بچیته نه مهربکا وایه؟’

کازوو یه کیک بوو له و که سانه ی بى پېچوو په نا ده چوه
ناو بابه ته که.

‘باشه...ئى من... نا وا نا به لام...’ چونکه به م قورسییه
فومیکو وه لامی دایه وه هیرای گوتی؛ ‘به راستی قورسه لیت
تیگه یین.’

ئه گهر هیرای له جیی فومیکو بوایه راسته وخو دهستی
ده کرده گریان و ده پاپایه وه؛ ‘تکایه مه پو!’ چونکه هیرای
شاره زابوو له فرمیسک پشتمندا.

فومیکو پووی کرده کازوو گوتی؛ ‘تکایه بمگه پینه وه نه و
پوژهی ... بمگه پینه وه هه فته یه ک پیش ئیستا.’

پیش ئه وه ی کازوو وه لام بداته وه هیرای هه لیدایه؛ ‘چی
تو ده ته ویت بگه پینه وه پابردوو؟’ پووی کرده کازوو گوتی؛
‘ئه و دهیه ویت بگه پینه وه پابردوو.’

کازوو به ئاسایی وه لامی دایه وه؛ ‘ئوو...’

چەندین سال تیپەربووه بەسەر ناوبانگی قاوهخانەکهدا،
که پنی دەلین قاوهخانە ی گەشتی کات، یاخود قاوهخانە ی
ئەفسانەکه، که خەلک پێیان وایە لەم جێیەدا دەتوانن بگەرێنەوه
پاڤردوو، دوا ی چەند پوژیک فۆمیکو ئەو قسەییە ی لە میتشکی
سرسیویەوه دەربارە ی قاوهخانەکه، شەو داهاات تەماشای
بەرنامە ی تەلەفیزۆنی دەکرد، باسی شوینە داخراوەکانی دەکرد
بەرنامەکه، لەو ساتەدا فۆمیکو قاوهخانەکه ی بیرکەوتەوه که
ناونیشانەکه ی بەو جۆرەیه دەتگەرێنیتەوه پاڤردوو، بیرکردنەوه
لە بابەتەکه ئالۆز بوو، بەلام هیتشتا یادەوهریبەکی نااسایی بوو
بۆ فۆمیکو.

ئەگەر بگەرێمەوه پاڤردوو، پەنگە بتوانم هەندیک پرووداو
چاک بکەمەوه. دەتوانم لەگەڵ گۆرۆ جاریکی تر قسە بکەم.
ئەم قسەیه لە میتشکیدا دووبارە و دووبارە دەبویەوه،
بەردەوام، بەجۆریک نەیدەتوانی بیر لە شتیکی تر بکاتەوه.
پوژی دواتر چوو هەکارەکه ی، بەلام بە تەواوی لە بیر ی
کرد نانی بەیانی بخوات، لەوێش زیاتر هیچ بیر ی لای ئیشەکه ی
نەبوو، تەنها دانیشتبوو کاتی لەوێ بەسەر دەبرد.
تەواوی کارەکانی ئەو پوژە ی پەربوون لە هەلە و
کەموکورتی، بەلام فۆمیکو هیچ پێیانەوه سەرقال نەبوو،
تەنانت هاوکارەکه ی لە بارودۆخی پرسیبوو، بەلام ئەو پەتی
کردەوه بۆی باس بکات. کێشە ی چیه.

به ته واوی سی خوله کی پئویست بوو تاکو به شه مهنده فەر
له کومپانیا که وه بچیت بۆ قاوه خانه که، به هه ناسه برکی خۆی
که یانده قاوه خانه که، راسته وخۆ چووه لای کازوو.

‘تکایه بمگه پینه وه رابردوو!’

راسته وخۆ ئو پرسته یه ی له دهم هاته دهره وه پیش ئه وه ی
کازوو وه لامی سلاره که شی بداته وه.

کازوو به سه رسامی ته نها له فۆمیکۆی ده پروانی، بی ئه وه ی
هیچ قسه یه که بکات، هیرایش سه ری سوپما بوو له بارودوخه که.
ئو که سانه ی که ده یانزانی به و جوړه گه شتی کات هه یه
له قاوه خانه که ته نها کازوو، هیرای، خاتوونه کراس سپیه که و
پیاوه که بوو که تینوسه که ی به دهسته وه بوو. واته هه مان ئو
ده مووچاوانه ی هه فته ی پیشوو. به نینگه رانییه وه فۆمیکۆ پرسى؛
‘ده توانم بگه پیمه وه رابردوو وایه؟’

رهنگه واباشتر بوو ییت به و پرسیاره دهستی پیکردییت،
به لام تازه درهنگ بوو. دووباره پرسى؛ ‘ده کریت یاخود نا؟’
کازوو؛ ‘همممم ئه...’

فۆمیکۆ سه رنجی قسه کانی دا، وه ها دیار نه بوو بلیت نه خیر،
یاخود دهنگی نه خیر له ده مییه وه دهر بچیت؛ ‘تکایه بمنیره وه
رابردوو!’

هیرای به سه رنجه وه پرسى؛ ‘ده ته ویت بگه پیته وه رابردوو،
به لام ده ته ویت چی ئه نجام به دیت؟’
‘بارودوخه که م راست ده کرده وه.’

‘دەتوانىت بگەپىتتەو بەلى، بەلام ...’

‘بەلام چى؟’

‘كاتىك دەگەپىتتەو گرنگ نىيە چەندىك بە سەختى ھەولت

داو، ئىستا بە ھىچ جۆرىك ناگۆپىت.’

ئىستا بە ھىچ جۆرىك ناگۆپىت. ئەو دىرە ئەو بوو كە

فۆمىكۆ بە ھىچ جۆرىك خۆى بۇ ئامادە نەكردبوو؛ ‘ئى؟’

‘تەنانەت ئەگەر بگەپىتتەو رابردوش ھىمم ... بە

خۆشەويستەكەت كە چوو بە ئەمەرىكا بلىت ھەست بە چى

دەكەيت ...’

‘تەنانەت ئەگەر ھەستەكانى خۆشى پى بلىم؟’

‘كازو؛ ئىستا بە ھىچ جۆرىك ناگۆپىت.’

‘چى؟’ فۆمىكۆ بە سەرسامىيەو ۋاى گوت، چونكە ھىچ

چاۋەپى ئەو كاردانەو ۋە قسەيە نەبوو.

بەلام كازو لەبەرئەو ۋە راھاتو ۋە كەمترىن قسەبكات و

ئەو كاتانەش راستىيەكان بلىت، بۆيە بەلايەو گرنگ نەبوو

فۆمىكۆ چۆن بىر دەكاتەو، بەردەوامى دا بە قسەكانى و گوتى؛

‘گەرەنەو ۋە بۇ رابردو ناتوانىت ۋەھا لە خۆشەويستەكەت

بكات نەپوات بۇ ئەمەرىكا.’

تەزوۋىك تەۋاۋى لەشى فۆمىكۆى گرتەو، نوقم بوۋوبو لەناو

قسەكانى كازو دا، كازو درىژەى پىدا و گوتى؛ ‘تەنانەت ئەگەر

بگەپىتتەو رابردو تەۋاۋى ھەستەكانى خۆتى بۇ دەرېپىت ئەو

بە ھىچ جۆرىك ئىستات ناگۆپىت و پى لە ئەو ناگىرېت نەپوات.’

فۆمیکۆ به سهرسورپماوییه‌وه گوتی؛ 'هه‌ست ناکه‌یت به‌م
جۆره زۆر له ئامانجه سهره‌کییه‌که دوورده‌که‌وینه‌وه؟'
هیرای؛ 'با پاسته‌وخۆ هیزش نه‌که‌ینه سهر په‌یامه‌که.'
جگه‌ره‌یه‌کی تری داگیرساند و هیچ سهرسام نه‌بوو به
قسه‌کانی فۆمیکۆ.

فۆمیکۆ؛ 'بۆچی؟' چاوی برپیوووه نیو چاوه‌کانی کازوو،
چاوه‌پنی وه‌لامی ده‌کرد؛ 'بۆچی وه‌لامم بده‌وه من له تو
ده‌پرسم؟'

کازوو؛ 'چونکه ئه‌وه یاساییه.'

په‌نگه ئیمه له فیلم یاخود پۆماندا گه‌شتی کاتمان بیستیییت.
له هه‌ندیکیاندا ده‌لیت مه‌چۆ ناوه‌پاستی هیچ شتیکه‌وه که
ئێستات بگۆریت. بۆ نمونه بگه‌رپیته‌وه پابردوو تاکو پینگه له
هاوسه‌رگیری نیوان دایک و باوکت بگرت، ئه‌و کاته تۆش له
ئێستادا ده‌سپییته‌وه و بوونت نامینییت.

ئهمه یه‌کیک بوو له‌و یاسا نه‌گۆرانه‌ی که فۆمیکۆ درکی
پێکردبوو و بیستبووی ده‌رباره‌ی گه‌شتی کات، ئه‌گه‌ر پابردوو
بگۆریت ئه‌وا بیگومان ئێستاشت ده‌گۆریت.

بۆ نمونه ئه‌و ده‌یویست بگه‌رپیته‌وه دواوه و سهرله‌نوێ
ده‌ست پێیکاته‌وه، به‌لام ئهمه رووی نه‌ده‌دا، چونکه ته‌نها
خه‌ونیکی بوو.

ئه‌وه‌ی فۆمیکۆ لێی تینه‌ده‌گه‌یشته ئه‌وه بوو بۆچی هیچ
یاسایه‌کمان نییه بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌گه‌ر پابردوو بگۆرین ئێستا هه‌ر

به نه گۆپی ده مینیتته وه. تاکه پروونکردنه وه که کازوو کردی
 دهرباره ی ئه م یاسایه ئه وه بوو که پنی بلیت ئه مه یاسایه.
 کازوو هه ولی ددها ته نها به شیوازیک ی هاوړپیا نه باب ته که ی
 تیبگه یه نیت، نه وه که به شیوازیک که هۆکاره که شی بو
 پروونبکاته وه، په نگه هینده سهخت بووبیت کازوو نه ی توانیبت
 پروونی بکاته وه، یاخود هۆکاره که ئه وهنده قورسه که په نگه
 فۆمیکو لینی تینه گات.

دووباره هیرای خوی هه لدا یه ناوه گفتوگۆ که و گوتی؛ 'چه ند
 به بهختیت' دووباره قومیک ی تری له جگه ره که ی دهستی دا.
 فۆمیکو ههستی ده کرد هه موو له شی دهستی به له رزین
 کردوه، چونکه ههچ وهلامیک ی 'بۆچی' دهست نه که وت. له وهش
 زیاتر له سه ر میزه که ی به رده ستیدا پوژنامه یه کی لیبوو که
 نوسرابوو؛ ئه و راستیه نه زانراوه ی دهرباره ی قاوه خانه ی
 گه شتی کات بزانه.

قاوه خانه که به ناوی به رز و نزم ناو نرابوو، که هه مووان
 ده یانزانی شتیکی مه حالی تیدا ئه نجام دهریت، ئه ویش گه شتی
 کاته، به لام ئه وه ی کړپاره کانی بیزار ده کرد و په شیمانی
 ده کردنه وه له ئه نجامدانی گه شته که یاساکان بوو، که به م
 جوړه بوون، یاسای یه که م: ته نها ده توانیت بگه ړیته وه ئه و
 که سانه ببینیت که پیشت سهردانی قاوه خانه که یان کردیبت.
 یاسایه کی تر ئه وه بوو هه رچه ندی پابردوو بگۆریت ئیستا به
 ههچ جوړیک ناگۆریت. پرسپاری هۆکاری ئه مه زور ده کړا،
 به لام وهلامیک ی دیاری نه بوو.

ته نانه ت ئه و نوسه ره شی بابه ته که ی نووسیوو که سینی دهست نه که وتبوو گه پاپیته وه رابردوو پاشان ئیستا، هر بویه هه ندیک که س کاره که یان به بی هووده داده نا، چونکه هیچ سوودی نه بوو له گۆرینی ئیستادا.

بابه ته که باسی ئه فسانه ی ده کرد، به لام که س نه یده زانی. فۆمیکۆ دووباره سه رنجی گه پاپه وه لای هیرای که له به رانه ریدا دانیشتبوو، پیته چوو یاسایه کی تری بۆ پروون بکاته وه، ئه وه ی وای له فۆمیکۆ کردبوو سه ری بسوپمیت ئه وه بوو ئاخۆ بۆچی قاوه که شه کری تیناکریت.

“باش گوێ بگره، ته نها یاساکان ئه مانه نین، یاسای تریشمان هه یه، ده بیت ته نها له سه ر ئه م کورسییه دابنیشیت باشه؟” هیرای پرووی کرده کازوو گوئی؛ “چ شتیکی تر ماوه بیرمان چوو بیت؟”

کازوو له و کاته ی سه رقالی تیکردنی قاوه که بوو گوئی؛ “کاتیکی دیاریکراوت هه یه ئاگاداره.”

فۆمیکۆ به سه رسوپماوییه وه گوئی؛ “کاتیکی دیاریکراو؟” کازوو به زهرده خه نه یه ک وه لامی دایه وه، هیرایش خۆی هه لدایه وه ناو قسه کان و گوئی؛ “سه ره پای ئه م یاسانه ش هیتستا خه لک ده یه ویت بگه پیته وه رابردوو. کاتیکی زۆر تپه پبووه که کپاریکی وه کو تۆمان نه دیوو.”

کازوو به شیوازی ئاگادار کردنه وه؛ “هیرای ...”

‘زیان له قاپیکی به تالدا خزمه‌ت ناکات، ئیتر بۆچی ده‌ست
هه‌لناگریت؟’

ته‌ق-ته‌ق

ئافره‌تیکی شوخ و شه‌نگ که بلوسیکی بیجی و پانتولیکی
قاوه‌یی له پندا بوو، جانتایه‌کی قوماشی سپی له ده‌ست بوو،
چاوه‌کانی ده‌ره‌وشانه‌وه خۆی کرد به قاوه‌خانه‌که‌دا.

‘سلاو کازوو’

‘سلاو خوشکی’

کازوو به خوشک بانگی ده‌کرد، به‌لام له راستیدا خوشکی
نه‌بوو، به‌لکو هاوسه‌ری کی توکیتای ئاموزای بوو.

‘ته‌ماشای بکه چه‌نده به جوانی گه‌شه‌یان کردووه.’

‘به‌لێ، دره‌خته گیلایه‌که زۆر به باشی گه‌شه ده‌کات.’

کازوو به هه‌مان شێوه قسه‌ی له‌گه‌ل ده‌کرد، به‌لام که‌میکیش

جیاواز بوو وه‌ک له‌وه‌ی له‌گه‌ل فۆمیکۆ قسه‌ی ده‌کرد.

هیرای سلای لی‌کرد؛ ‘ئێواره‌ت باش.’ به‌پیکه‌نینه‌وه له‌سه‌ر

کورسییه‌که هه‌ستایه‌وه که به‌رانبه‌ر فۆمیکۆ دانیشتیوو گو‌تی؛

‘له‌کوئ بوویت؟’

‘نه‌خۆشخانه’

‘بۆچی؟ بابه‌ته‌که پوژانه‌یه؟’

‘به‌لێ’

‘ئه‌م‌پو ده‌موو‌چاوت په‌نگاره‌نگ کردووه.’

کی؛ ‘به‌لێ هه‌ست به‌باشی ده‌که‌م.’

ته‌ق-ته‌ق

به‌رله‌وه‌ی قاوه‌که سارد بیته‌وه...

ساتی دواتر کی ون بوو، چوو ژووری پشتی میزی
ژمیریاره‌که.

دواتر پیاویکی بالا به‌رز به جلی شیف و کلاوی شیفه‌وه
هاته دهره‌وه له ژووره‌که، ئه و پیاوه شیفه‌که بوو خاوه‌نی
قاوه‌خانه‌که‌ش، ناگاری تۆکیتا.
‘سلاو کازوو’

ناگاری راسته‌وخق به‌ره‌و ئه و پیاوه پۆښت که پۆښنامه‌که‌ی
به‌ده‌سته‌وه بوو، به‌ته‌ن‌ها دانیشتبوو، کازووش کوپه‌که‌ی به‌رده‌م
هیرای هه‌لگرت و بردیه سهر میزی ژمیریاره‌که. ناگاری به
هیمینییه‌وه چوو به‌رده‌م پیاوه‌که‌و گوتی؛ ‘فوساجی’.

پیاوه‌که سهرتا سهری هه‌له‌به‌ری، پیده‌چوو به‌باشی گویی
له‌ناوی خۆی نه‌بوو‌بیت، به‌لام دواتر سهری به‌رزکرده‌وه.
ناگاری به‌په‌وه‌شته‌وه سلاو‌ی لیکرد؛ ‘سلاو’.

فوساجی وه‌لام‌ی سلاو‌ه‌که‌ی دایه‌وه، به‌لام دووباره‌ته‌ماشای
پۆښنامه‌که‌ی کرده‌وه به‌بێ ئه‌وه‌ی قسه‌ی تر بکات. ناگاری
پووی کرده‌ چیشته‌خانه‌که و بانگی کازووی کرد؛ ‘کازوو’

کازوو سهری هینایه‌ دهره‌وه؛ ‘به‌لئ، چی بووه؟’
‘تکایه‌ ده‌توانیت په‌یوه‌ندی به‌کوته‌اکیه‌وه بکه‌یت؟’
بۆ ساتیک کازوو سهری سوپما بوو، دواتر ناگاری گوتی؛
‘به‌لئ، چونکه‌ به‌دوایدا ده‌گه‌پین.’
کازوو درکی پیکرد؛ ‘ئوو به‌لئ’.

دوای که میک چووه چیشخانه که، دووباره بۆ ئه وهی
 په یوه نندیه که ی بکات. ناگاری چووه وه ئه و دیو میزی
 ژمیریاره که، له ناویدا په رداخیکی شووشه ی دهرهینا، دواتر
 له ناو به فرگره که دا به فر و پرته قالی دهرهینا تاکو شهر به تی پی
 دروست بکات. له و کاته دا که ناگاری سه رقالی شتنی په رداخه که
 بوو تاکو شهر به ته که ی له ناو بکات، گوئی له دهنگی که سیک
 بوو به نینۆ که کانی ده ی کیشا به میزه که دا، له و کاته دا ناگاری
 ئاوپر دایه وه هیرای دانیشتیوو له سهر کورسی به ردهم میزی
 ژمیریاره که، پیده چوو دهنکه که ئه و بیت، هیرای که میک لئی
 هاته پیشه وه، پاشان گوئی؛ 'چۆن بوو؟'
 هیرای به دهنگی نزمه وه گوئی؛ 'ئه نجامی تاقیکردنه وه که
 چۆن بوو؟'

ناگاری هیچ وه لامی نه بوو، ته نها سه ری داخست، هیرای
 گوئی؛ 'تایا خراپ بوو؟'
 کی به دلکی لاوازه وه له دایک بوو بوو، زۆربه ی ژیا نی
 له چوونه نه خو شخانه به سه ربرد بوو، هه ولی دابوو که ژیا نی
 ئاسایی بیته وه، هه رچه نده هیرای هاوړینان بوو، به لام ناگاری
 نه یده ویست زیاتر له سهر بابته که قسه بکات، بۆیه پرسى؛
 'شته کان لای تو چۆن هیرای؟'

هیرای دلنیا نه بوو مه به ستی چیه گوئی؛ 'مه به ستت چیه؟'
 'خوشکه که ت هاتبوو تاکو سه ردانت بکات وایه؟'
 دوای ئه وه ی هیرای چاویکی گتړا به قاوه خانه که دا گوئی؛

‘تۆو به‌لئ وایزانم.’

‘دایک و باوکت چوون بۆ گه‌شت وایه؟’

‘به‌لئ، وایه.’

ناکاری زۆر به وردی باب‌ه‌ته‌کانی نه‌ده‌زانی، به‌لام ئه‌وه‌ی ده‌زانی که له دوا‌ی دایک و باوکی ده‌بوو هیرای و خوشکه‌که‌ی مه‌یخانه‌که به‌پێوه ببه‌ن.

‘په‌نگه‌ بۆ خوشکه‌که‌ت قورس بیت ئه‌گه‌ر به‌ته‌نها ئه‌و کاره بکات.’

‘نا، خوشکه‌که‌م به‌باشی ده‌توانیت ته‌وا‌ی کاره‌کان نه‌نجام بدات بئ هیچ هه‌له‌یه‌ک.’

‘به‌لام هیشتا...’

هیرای به بئ ئومیدییه‌وه گوتی؛ ‘زۆردره‌نگ بووه ناتوانم بگه‌پێمه‌وه.’

‘بۆچی نا؟’

‘ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر به‌وه‌یت به‌پێمه‌وه ناتوانم یارمه‌تیده‌ر بم.’

‘به‌لام...’

‘به‌هه‌ر حال سوپاس بۆ قاوه‌که ده‌بیت به‌پێم.’

دواتر پاره‌ی قاوه‌که‌ی له‌سه‌ر میزی ژمیریاره‌که به‌جێهێشت و پۆیشت، به‌په‌له‌ له‌ ده‌رگا‌که چووه ده‌ره‌وه وه‌ک ئه‌وه‌ی له گفتوگو‌که پابکات.

. ته‌ق-ته‌ق

دوای ئەوەی ناگاری پارەکەى هەلگرته‌وه که هیرای به‌جی
هیشتبوو ته‌ماشای فۆمیکۆی کرد، هیچ پرسیاریکی نه‌کرد
ده‌باره‌ی ئاخۆ ئەو خاتوونه‌ کى بوو، بۆ هینده به‌په‌له‌ پڕیشت.
کازوو؛ 'سلاو برا'.

هه‌رچه‌نده کازوو و ناگاری خوشک و برا نه‌بوون، به‌لام
کازوو به‌ برا بانگی ده‌کرد؛ 'به‌لئ؟'
'خوشکى په‌یوه‌ندیت پتوه‌ ده‌کات.'
'باشه‌ وا هاتم' به‌په‌له‌ ناگاری پارەکەى خسته‌ ناو ده‌ستی
کازوو‌وه‌.

کازوو؛ 'کۆهتاکی گوتی راسته‌وخۆ بۆ ئێره‌ دیت.'
ناگاری دوای بیستنى هه‌واله‌که‌ گوتی؛ 'ئاگاداری قاوه‌خانه‌که‌
ببه‌ باشه‌؟'
'باشه‌.'

دوای ئەوەی هیرای و ناگاریش پڕیشتن ته‌نها فۆمیکۆ و
فوساجی و ئەو خاتوونه‌ی لیما‌بۆوه‌ که‌ کتیبی ده‌خوینده‌وه‌،
کازوو پارەکەى خسته‌وه‌ جیى‌ خۆی، پاشان کوپه‌کەى هەلگرت
تاكو‌ بيشوات، له‌و کاته‌دا تاكه‌ ده‌نگىک گۆج ده‌بیست ده‌نگى
چرکه‌ چرکى کاتژمیره‌ کۆنه‌کانى دیواره‌که‌ بوو.
'قاوه‌یه‌ک تکه‌یه‌.'

فوساجی کوپه‌کەى به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو له‌ودىو میزى ژمیریاره‌که‌وه‌
وه‌ستابوو. کازوو؛ 'ئۆ، به‌لئ به‌ دلنیا‌یه‌وه‌.'
کازوو به‌په‌له‌ گه‌‌پایه‌وه‌ چیشته‌خانه‌که‌، پاشان کوپىکى‌ پاکى
به‌ده‌سته‌وه‌ بوو.

تەقى-تەقى

فۇمىكۆ خۇى دابوو بەسەر مىزەكەدا؛ "تەنانەت بەو جۇرەش
ھەر باشە."

لەو كاتەدا كازوو سەرقالى تىكردنى قاۋە بوو بۆ فوساجى
فۇمىكۆ؛ "تەنانەت ئەگەر نەشتوانم لەگەلىدا بژىم ئاسايىيە."
كازوو؛ "پاستە".

فۇمىكۆ ھەستايە سەرىپى و لە كازوو نىزىك بويەۋە گوتى؛
"كەۋاتە بىمگە پىنەۋە بۆ ھەفتەيەك پىش ئىستا."
"ھەم...بەلام".

كازوو بى ئەۋەى ھىچ شىنكى تر بلىت گەپايەۋە ئەۋدىو
مىزى ژمىريارەكە، چونكە ھەستى بەۋە دەكرد كە فۇمىكۆ
چەندە بە بابەتەكە ناپەھەت بوۋە.

كازوو گوتى؛ "ياسايەكى ترمان ھەيە كە زۆر گرنگە."
فۇمىكۆ؛ "چى؟ ياساى تر ماۋە؟"

"ئىستا ناگۇرپىت، كە گەپايەۋە دەبىت لەسەر كورسىيەكە
نەجولپىت، ھەروەھا كاتىكى ديارى كراوت ھەيە." فۇمىكۆ بە
تورپەيەۋە دانە بە دانەى ياساكانى دەژمارد.

"ئەم دانەيان بىگومان دەبىت سەربەكشەترىن ياسا بىت."
ھەستى بە شلەژان و بىزارىكرد، چونكە بىگومان ئەو
ياسايەى ماۋەتەۋە دەبىت لەۋانى تر سەختىر بىت، بەلام
ناچاربوو.

“باشه من پازیم ئەگەر بەوجۆرە بێت کێشە نییە باسی بکە.”
 کازوو بەپەلە چوووەوە چێشتخانەکە تاکو کوپ و کتربییە
 زیویییەکە بەیئیت کە کارەکە ی پێ ئەنجام دەدات، فۆمیکۆش
 هەناسەییەکی قولى هەلمژى بە ئومیدی ئەوەی بگەپیتەووە و
 کارینک بکات گۆرۆ رابگریت لە چوونی بۆ ئەمەریکا. لە مێشکی
 خۆیدا قسەکانی لێکەدایەووە کە چی پێ بلیت تاکو پێگری
 لێبکات لە چوونی بۆ ئەمەریکا، دەیکوت رەنگە ئەگەر بلیم مەرۆ
 ئەو کاتە پەشیمان ببیتەووە و نەرۆات، واتە هۆکاری سەرەکی
 چوونی بۆ رابردووی بەرچاو بوو کە دەیویست ئیستا بگوریت.
 بەلام ئەوەیان شتیکی مەحال بوو، چونکە فۆمیکۆ هەرچەندە
 بگەپایەتەووە رابردوو ئەوا بە هیچ جۆریک نەیدەتوانی رێگە
 بگریت لە چوونەکە ی گۆرۆ، بەلام لە هەمان کاتیشتدا تەنها
 شانسی ئەوەی هەبوو کە ببیئیت.

فۆمیکۆ بیرى دەکردەووە ئاخۆ ئەو کارە ی کردوویەتی
 راستە یاخود هەلەیه، بەلام ئەو شتە ی نەدەزانی تەنها ئەو دێرە
 نەبیت کە لەمێشکی دا دەخولایەووە ئەگەر باش نەبیت ئە ی بۆ
 خراپ بیت؟ لەو کاتەدا فۆمیکۆ سەرقالی هەناسە هەلکێشان
 بوو، کازوو ھاتەووە ئامپێری قاوہ ئامادەکردن و کوپەکەشی لە
 دەست بوو.

“تەنها ئەو کاتە دەتوانین کارەکە ئەنجام بدەین کاتیک
 کورسییەکە بەتال دەبیت.”

فۆمیکۆ بە سەرسوپماویییەووە؛ “کام کورسییە؟”

فومیکو چاوی به قاوه‌خانه‌که‌دا گئپرا، به هه‌موو کورسییه‌کاندا
که له‌و کاته‌دا به‌تال بوو، چاوی چووه سهر ئه‌و کورسییه‌ی
که ژنه کراس سپیه‌که له‌سهری دانیشتووه، کازوو؛ ئه‌و
کورسییه.

فومیکو به چپه‌وه لئی هاته پیش و گوتی؛ ئه‌وه‌ی که ژنه‌که‌ی
له‌سهر دانیشتووه؟
کازوو؛ به‌لئ.

کازوو قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌کرد فومیکو به‌ره‌و لای ژنه‌که
پویشت.

فومیکو که نزیک بووه‌وه سهری سوپما، ژنه‌که به‌جوړیک
بوو وهک ئه‌وه‌ی بلنیت ژنه‌که هه‌ستی به‌وه نه‌کردوو که سینک
له‌ به‌رده‌می وه‌ستاوه، جیا له‌وه‌ش ژنه‌که کراسه‌که‌ی به‌هاره
بوو، پنده‌چوو هه‌چ چاکه‌تیکیشی پینه‌یی، که هه‌چ له‌گه‌ل جلی
ئه‌م وه‌رزهدا نه‌ده‌گونجا، فومیکو هه‌ستی به‌وه کردبوو که
شتیک لی‌رده‌دا نه‌پنیه‌ی، به‌لام به‌لایه‌وه گرنگ نه‌بوو پرسیار بکات،
به‌لکو ده‌یویست کاره‌که کوتایی پنبیت و پزگاری بیت.

فومیکو به‌ شتوازیکی فهرمیانه گوتی؛ ببوره، ده‌توانیت له‌و
جیه هه‌ستیت؟

به‌لام ژنه‌که هه‌چ کاردانه‌وه‌یه‌کی نه‌بوو، فومیکو که‌میک
هه‌ستی به‌ شهرمه‌زاری کرد له‌وه‌ی ژنه‌که هه‌چ وه‌لامیکی
نه‌دایه‌وه، به‌لام هه‌ولیدا جاریکی تر دووباره‌ی بکاته‌وه، هه‌ر
بۆیه دیسان پرسیارێ کرد و گوتی؛ سلاو... گویت لیمه؟

کازوو؛ "تهنها کاتی خۆت به فیرو ددهیت."

ئەو دەنگە چاوەڕوان نەکراوەی لە پشتهوەی فۆمیکۆ هات
دەنگی کازوو بوو لەو کاتەدا فۆمیکۆ ئاوپری دایەوێ پاشان
دیسان کەوتە ناو بیرکردنەوێ. من تهنها دەمەوێت لەو جێیە
دابنیشم. بۆچی کاتی خۆم به فیرو ددهم؟ ئایا لەوێدا کاتی
خۆم به فیرودا کە به پریزییەوێ داوام لیکرد؟ بوەستە، ئایا
ئەمەش یاسایەکی ترە؟ ئایا دەبێت ئەم یاسایە چارەسەر بکەم
پێش ئەوێ دیکە؟ بەلام ئەگەر وا بوايە لانی کەم شتیکی تری
دەگوت کە جیاوازییەت لەوێ تهنها کاتی خۆت به فیرو ددهیت...
سەرەپای ئەم هەموو بیرکردنەوانە هەموو پرسیارێکی
فۆمیکۆ ئەوێ بوو؛ "بۆچی؟"

کازوو بە نەرم و نیاوییەوێ گوتی؛ "چونکە ئەو ئافەرەتە...
تارماییە. قسەکە ی شۆکھێنەر و مایە ی سەرسوڕمان بوو،
وێکۆ ئەوێ بوو پراستییهکی ترسناک باس بکات.

جاریکی تر مێشکی فۆمیکۆ کەوتەوێ ناو جەنجالی
بیرکردنەوێ. چی؟ تارمایی؟ هەر بەپراستی ئەو ژنە تارماییە؟
فۆمیکۆ بە دەم سەرقالی بیرکردنەوێکانی و سەرسوڕماویدا
گوتی؛ "تارمایی؟"
"بەلی."

"تو گالته به من دەکەیت؟"

"نەخێر، چونکە هەر بەپراستی ئەو تارماییە."
فۆمیکۆ کێشە ی لەوێدا نەبوو کە تارماییەکی دیووە،

کیتشه‌شی له‌وه‌دا نه‌بوو که ئه‌و بیرۆکه‌یه‌ راسته‌ که ده‌لێن !
تارماییه‌کان به‌راستی بوونیان هه‌یه‌، ئه‌وه‌ی میتشکی فۆمیکۆی
سه‌رقال کردبوو ئه‌وه‌ بوو ئه‌و ژنه‌ شوخ و شه‌نگه‌ی له‌وه‌ی
دانیشته‌وه‌ تارمایی بیت که زۆر له‌ راستی ده‌چیت وه‌ک له‌
خه‌یاڵیک.

“به‌لام من ده‌توانم ...”

کازوو قسه‌که‌ی پێپیری، چونکه‌ ده‌یزانی ده‌یه‌وێت چی ب‌لێت؛
“ده‌توانیت ده‌ستی لێبده‌یت.”

فۆمیکۆ ده‌ستی خسته‌ سه‌ر شانی ژنه‌که‌، زۆر به‌ ئاسانی
ده‌یتوانی هه‌ست به‌ گه‌رمی جه‌سته‌ی ژنه‌که‌ ب‌کات، هه‌شتا
باوه‌ری به‌وه‌ نه‌هینابوو ئه‌و ژنه‌ تارمایی بیت.

دوو‌باره‌ ده‌ستی خسته‌وه‌ سه‌ر شانی و پاشان ئاو‌پری
له‌ کازوو دایه‌وه‌، ئه‌م ژنه‌ ده‌توانم به‌ ئاسانی ده‌ستی لێبده‌م،
گوته‌ی ئه‌وه‌ی که تارماییه‌ شتیکی شیتانه‌یه‌!

پرووخساری کازوو به‌بێ هیچ ده‌رب‌پینی هه‌ستیک دوو‌باره‌
گوته‌ی؛ “ئه‌و تارماییه‌.”

“به‌راستی تارماییه‌؟”

فۆمیکۆ به‌ سه‌رسو‌رماو‌یه‌وه‌ دوو‌باره‌ پرس‌یاری کرده‌وه‌ و
په‌نجه‌ی ئاماژه‌ی بۆ ژنه‌که‌ پاکیشا. کازوو؛ “به‌لێ.”

ئه‌گه‌ر فۆمیکۆ ببینیایه‌ به‌لام نه‌یتوانیایه‌ ده‌ستی لێب‌دات،
ئه‌و کاته‌ په‌نگه‌ باوه‌ری به‌وه‌ ب‌کر‌دایه‌ که تارمایی نییه‌. جیا
له‌وه‌ش ژنه‌که‌ قاچی هه‌بوو، ئینجا په‌رتوکیکی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو

که ناوه‌که‌ی نه‌بیستراو بوو بۆ ئیستا، به‌لام په‌رتوکیکی ئاسایی
بوو که وه‌کو هه‌موو مروفیکی ئاسایی ده‌توانی ده‌ستت
بکه‌ویت و بیکپیت.

ئه‌مه‌ش وای کرد فۆمیکۆ بگاته ئه‌و باوه‌په‌ی که ئه‌م
قاوه‌خانه‌یه به‌پاستی ناتکه‌پینیته‌وه بۆ پابردوو، هه‌موو ئه‌وه‌ی
ده‌گوتریت ده‌رباره‌ی قاوه‌خانه‌که ته‌نها پرپاگه‌نده‌یه و به‌س
بۆ راکیشانی کړپاره، ئه‌گه‌ر راست بیت بۆچی ئه‌م هه‌موو یاسا
بیمنایانه دانراوه، بۆچی تاكو ئیستا که‌س نه‌بووه له‌و کاته
که‌رابیته‌وه و باسی پابردوو بکات.

ئه‌گه‌ر ئه‌وه درۆبیت، که‌واته با درۆ بیت، به‌لام من به‌و
درۆیه ناخه‌له‌تیم.

فۆمیکۆ دووباره به‌نهرم و نیانی به‌ژنه‌که‌ی گوت؛ "تکایه
ده‌توانیت له‌جینگاکه هه‌ستیت، زۆر ناخایه‌نیت".

به‌لام هه‌ر وه‌کو ئه‌وه بوو قسه‌کانی نه‌گه‌یشیتیت به‌گوینی
ژنه‌که، ته‌نانه‌ت به‌رده‌وام بوو له‌خوینده‌وه، بێ ئه‌وه‌ی وه‌لامی
بداته‌وه.

فۆمیکۆ ده‌ستی ئافره‌ته‌که‌ی گرت و به‌رزى کرده‌وه، له‌و
کاته‌دا کازوو هاواری کرد به‌سه‌ریدا؛ "بوه‌سته پتویست ناکات
به‌و جۆره په‌فتار بکه‌یت".

فۆمیکۆ دووباره هه‌ولیدا ئافره‌ته‌که به‌رز بکاته‌وه له‌سه‌ر
کورسییه‌که، ئه‌مجاره ژنه‌که هه‌ستایه‌وه، به‌لام فۆمیکۆ هه‌ستی
به‌له‌ش قورسى کرد و وه‌کو ئه‌وه‌ی له‌ناو ئاودا گیرىخواردبیت

ساتى دواترى ھاتەۋە ھۇش، پىرسىيىرى كىرد كەۋا چى پروۋىداۋە،
كازوو گوتى؛ 'ئەۋ جادۋوى لەتۇ كىرد.'

فۇمىكۇ؛ 'چى؟ چى پروۋەدات؟'

'ئەۋە جادۋوۋە، تۇ كارىكى ھەلەت كىرد، ئەۋىش بەۋ جۇرە
جادۋوى لەتۇ كىرد.'

كازوو چوۋە چىشتاخانەكە بەبى ئەۋەى گوتى بە فۇمىكۇ
بدات لەسەر زەۋىيەكە كەۋتبوو.

دواتر فۇمىكۇ ھىندەى ھەست پىكىرد تەپەى پىنى كەسىك
دەيت لىنى نىزىك دەبىتەۋە، ئاۋى پرژاند بە دەموۋچاۋىدا.

'بىگومان تۇ گالتەم لەگەل دەكەيت، پىم بلى چى بوۋە؟'

ھىچ ۋەلامىك لە فۇمىكۇ ۋە نەبوۋ، فۇمىكۇ سەرى سورما
بوۋ ئەۋ ئافرەتە ھىچ بەۋە نەدەچۈۋ كە كەمىك پىش ئىستا
پەرتوۋكى دەخوئىندەۋە، فۇمىكۇ بەپەلە ھاۋارى كىرد؛ 'يارمەتى،
يارمەتى!'

كازوو بەپەلە لە چىشتاخانەكە ھاتە دەرەۋە، كوپىك قاۋەى
بە دەستەۋە بوۋ، فۇمىكۇ سەرسام بوۋ ئاخۇ كوپە قاۋەكەى بۇ
كىتە، ژنەكە بە نەرمىيەۋە پىنگوت؛ 'كوپىك قاۋە تىكايە.'

فۇمىكۇ ھىندەى تر شۇكەكەى زىيادى كىرد، ئەۋ ژنە جىا
لەۋەى كە تارمايىيە، ئىستاش داۋاى قاۋە دەكات و قسە دەكات.
ئىستا فۇمىكۇ تىگەيشت كە دەبىت بە پاستى ياساكان پاست
بن، ھەلەكە لە فۇمىكۇدا بوۋ، دەبىت ياساكان جىتەجى بىكات،
ئەۋ لاسارىى كىرد و قۇلى ژنەكەى پاكىشا، زۆرى لىكىرد تاكو

له جیته که ی ههستیته سهرپین، به لام دواتر جادووی لیکرد و که وته سهر زهوییه که، که واته نابیت فومیکو چیترا لاساری بکات.

هه موو ئه وهی فومیکو توانی له و چرکه یه دا بیلیت؛ بیگومان تو گالته م له گهل ده که یت!

‘به لی، تکایه، ئه و دهنگه دهنگی ژنه که بوو، فومیکو ههستی به لهرز کرد، ئه وه چی دهیستیت؛ ‘ئه ها!’

ورده ورده جادووه که فومیکوی به رده دا، پاشان فومیکو به دامووی ته ماشای کازووی ده کرد، به چاو داوای یارمته ی لیده کرد، به لام کازوو هیچ شتیکی نه گوت، دووباره گه پایه وه چیشته خانه که، فومیکو ته نها له ژنه که ی دهروانی، ههر به راستی ئه و ژنه ی که کراسه سپیه که ی له به ردایه و تارماییه بوونی هه یه. فومیکو له هه موو ئه و شتانه تینه ده که یشت که پروویان دها و ته نها سهریسو پرما بوو، هه ستایه وه سهرپین. ههستی به سهرسو پران ده کرد، وه کو ئه وه ی له ناو بالۆنیک ی پر له ئاودا بیت خوی گه یاندا لای میزی ژمیریاره که، له سهر کورسییه که دانیشته، راسته وخو پرسیاره که ی ئاراسته ی کازوو کرد؛ ‘ههر به راستی ئه و تارماییه؟’

هه موو وه لامی کازوو ته نها ئه وه بوو؛ ‘به لی.’

که واته ئه مه شتیکی مه حاله که پرووده دات... که واته ئه گهر تارماییه که راست بیت... جادووه که ش راستییت، که واته... هه موو ئه و شتانه ی که دهیلین ده رباره ی گه پانه وه بق پابردوو راسته!

هموو بیرکړدنه وه کان به فومیکویان پاده گه یاند که که واته
تو ده توانیت بگه پښته وه رابردوو، به لام تنه کیشه یه که هیه
نوهش نه وه یه یاساکه ده لیت که ده بیت له سر نه و کورسیه
دبښیت تا کوتایی گه پانه وه که، به لام نه وه کیشه که یه نه و
نه له سر نه و کورسیه دانیشته وه و نه که تارماییه، له وهش
زیاتر نه که له سر کورسیه که هله ناستیت، ته نانه ته ه ولیدا
به زور نه که هه ستینیت، به لام نه که جادووی لیکرد، که واته
ده بیت چی بکه م تا کو له سر نه و کورسیه دبښم؟

کازوو گوتی؛ "تنه ده بیت چاوه پښ بکه یت" وه کو بلی
بیرکړدنه وه که ی فومیکوی بیستیت.

"مه به ست چیه؟"

"هموو پوژنیک له خوله کیکي دیاری کراودا ده چیت بؤ
توالیت".

"تارمایی پښیستی به وه هیه بچیته توالیت؟"

"له و کاته ی ده پوات ده توانیت بچیته جڼگه که ی".

فومیکو هیچی پښه گوترا، دووباره ههستی کرده وه که
کازوو پښی پاده بویریت، یاخود گالته ی له گه ل ده کات، چونکه به
هیچ جوړنیک نه ده چوه نه قله وه تارماییه که بچیته توالیت، نه مه
گالته جارپییه یاخود کازوو بویه وا ده لیت تا کو بابه ته که له کو ل
خوی بکاته وه، به لام فومیکو به ناچارپییه وه گوتی؛ "که واته باشه
چاوه پښ ده که م".

“باشه، به لام ده بیت ئه وهش بزانیته و جیاوازی ناکات له
نیوان شه و پوژدا.”

“باشه من چاوه پێ ده بم.”

“چ کاتیک ئێره داده خهیت؟”

“به شیوهیهکی گشتی دواى کاتزمیر ههشتی ئیواره، به لام
ئه گهر ده ته ویت بمیته وه ده توانیت تاكو ئه و کاته بمیته وه.
”سو پاس!

فۆمیکۆ له نیو سێ میزه که دا له سه ر ئه وه ی ناوه پاست
دانیشته، راسته وخۆ به رانبهر ژنه که دانیشته و سه رنجی
ده موچاو و پوو خساری ژنه که ی ده دا.
”من ئه و جیگایه به ده ست ده هینم.”

کازووش له دووره وه ته نها ته ماشای ده کردن، ژنه که ش
په رتوکه که ی ده خوینده وه به یی ئه وه ی گویی له قسه که ی بیت.
ته ق-ته ق

”سلو ئیواره باش! کازو به کوه تاکی گووت.

کوه تاکی که ده هاته ژووره وه له ده رگا که چاکه تیکی شینی
کردبووه سه ر جله په رستارییه کانی، جانتایه کی گه وری
له شان بوو، هه ناسه برکیتی بوو، پێده چوو که له پێگاوه هاتیته،
ماندوو بوو بیت.

”سو پاس بۆ په یوه ندی کردن.”

کازو به زه رده خه نه یه ک وه لامی دایه وه بی ئه وه ی هیچ

شېتېك بلىت، دواتر چوۋەۋە چىشتاخەكە، كۆھتاكى بەرەۋ ئەۋ
مىزە پۇيشت كە فوساجى لەسەر دانىشتوۋە، بەلام ۋا پىدەچوۋ
كە تەنانەت تېيىنى ئەۋەي نەكردىيىت خانمىك بەۋىدا تىپەپى.
كۆھتاكى بە تۇنىكى نەرموونىانەۋە ۋەكو ئەۋەي لەگەل
مندال قسە بكات گوتى؛ 'فوساجى'.

سەرەتا فوساجى ھىچ كاردانەۋەيەكى نەبوۋ، بەلام دواتر
سەرى ھەلبېرى ۋ ۋەلامى دايەۋە؛ 'كۆھتاكى'.
كۆھتاكى ۋەلامى دايەۋە؛ 'بەلى، ئەۋە منم'.
'چى دەكەيت لىرە؟'

'كاتى بەتالم ھەبوۋ پىم باش بوۋ بە خواردنەۋەي كوپىك
قاۋە بەسەرى بېم'.
فوساجى؛ 'ھمم...باشە'.

فوساجى گەپايەۋە بۇ خويندەۋەي گۇقارەكەي، ۋەكو
كارى ھەمىشەيى كۆھتاكى بەرانبەرى دانىشت ۋ لىي دەپۋانى،
بەلام فوساجى لەجىياتى ئەۋەي تەماشاي بكات، تەنھا لاپەرەي
دواترى گۇقارەكەي ھەلدەدايەۋە.

كۆھتاكى؛ 'يىستوۋمە زوۋ زوۋ دىيىتە ئىرە بەم دوايىانە'.

فوساجى بە سادەيى ۋەلامى دايەۋە؛ 'بەلى'.

'كەۋاتە ئەم جىيەت لا پەسەندە؟'

'ئۇۋ نا بەۋ جۆرە نىيە'.

پىدەچوۋ فوساجى پىشتىر بېرى لە ۋەلامى ئەۋ پىرسىارە
نەكردبۋەۋە.

به چپه وه گوتى؛ 'من چاوه پئ ده كه م'.
'چاوه پئى چيت؟'

به ئاماژه ي چاو ئاماژه ي بۆ ژنه كراس سىپيه كه كرد و
گوتى؛ 'تاكو ئه و كورسيه چۆل يئت و له ويدا دابنيشم'.
وهك بلى فومىكو گونى بۆ قسه كان شل كرديى له پر
دهنگى به رزكرده وه؛ 'چيى؟'

دركى به وه كرد ئه و هه موو ساته فوساجى بۆيه چاوه پئيه
تاكو له جى ژنه كراس سىپيه كه دا دابنيشيت.
فوساجى ته نها هه ستى به شه رمه زارى ده كرد و هيجى تر،
كو هتاكى؛ 'هه ر ئه وه نده؟'
'به لى'. پاشان قومىكى له قاوه كه ي دا.

فومىكو ده له رزى، تكايه وام لى مه كه كاردا نه وه م هه ييت.
فومىكو هه ستى به دلته نگى و بى ئومىدى ده كرد،
چونكه نه ده كرا زۆر له فوساجى بكات تاكو له برپاره كه ي
پاشگه زبىيته وه، به بىرى خۆى هيتايه وه سه رتا كه هات بۆ
قاوه خانه كه پيش فوساجى، پيش ئه و دانىشتبوو له و جىيه دا،
ژنه كراس سىپيه كه ش پۆژى ته نها يه ك جار ده چيته توالت،
ئه مه ش ماناي وايه سه ره كه به و جۆره يه هه ر كه سىك بيه وىت
بگه پئته وه رابردوو ده ييت پۆژىكى ته واو بوه ستىت تاكو
نۆره ي دىت، ناشكرىت نۆره بپى ئه نجام بدرىت، هه ر بۆيه
فومىكو زياتر گونى شل كرد بۆ گفتوگو كه تاكو دلنباييه وه
به راستى فوساجى مه به ستى ئه وه يه بگه پئته وه رابردوو.

کۆهتاکی؛ 'ئه مړو له و جتیه داده نیشیت؟'

فوساجی؛ 'ئه مړو نا'.

'ئوو تو له وئ دانانیشیت؟'

'به لئ... نه خیر'.

گفتوگۆ که یان یه کلایی که ره وه نه بوو، هیندهی تر ترسی

فۆمیکۆیان زیادکرد.

'فوساجی، بۆ ده ته ویت بگه پیتته وه رابردوو؟'

پرسیاره به جیکه لیره بوو، چونکه ئه و هه موو ماوه یه فۆمیکۆ

چاوه پیتی ئه و ده رفه تهی کردبوو، به لام بئ ئومیدی زیاتر به

پروخسارییه وه ده بینرا، گفتوگۆ که زیاتری خایاند.

کۆهتاکی؛ 'ده ته ویت شتیک چاک بکه یته وه؟'

فوساجی؛ 'ئوو به لئ'. بۆ ساتیک که و ته بیرکردنه وه، پاشان

گوتی؛ 'نه پیتی منه'.

'نه پیتی تو؟'

'به لئ'.

کۆهتاکی به زه رده خه نه وه ته ماشای ئافره ته که ی کرد

و له وه تیگه یشت که به شیکی نه پیتییه که ی زانییوو، ئه گه رنا

پتی نه ده گوت، پاشان گوتی؛ 'وا پیتاچیت ئه مړو بچیت بۆ

توالیته که، وایه؟'

فۆمیکۆ هه رگیز بیرى له وه نه کردبوو وه، بۆیه دواى بیستنی

ئه و قسه یه به خیرایی سه زی هه لبری و که و ته بیرکردنه وه ی

باشه، ئه مه ش شتیکه پتی تیده چیت، ئه گه ر ئه و ژنه هه رگیز

نه چيته تواليت چي دهبيت؟ هه رچهنده کازوو گوتي که پوژي
يه کجار دهچيت، ئه ي چي دهبيت ئه گهر پيش وهخته رويشتبيت.
فوميکو نژاي دهکرد ئه وه رووي نه دابيت، بويه گويني زياتر
شل کرد له گفتوگو که تاكو بزانيت فوساجي چي دهليت.

‘پيم واييت تو راست دهکەيت، پهنگه ئه وه ش بيت.’
فوميکو دواي بيستني ئه و قسه يه هه په سا، چو ن شتي وا
دهبيت، باشه کوهتاكي چي دهزانيت ده باره ي ئه و ژنه، فوميکو
درکي به وه نه کردبوو، هيشتا که نه ده بوو قسه کانيان پي بپریت،
چونکه ئه وه ي دهزاني گرنگترين شت ئه وه يه که ليکولينه وه
بکه يت له بارودوخه که له دووره وه، وه ک له وه ي تیکه ل بيت،
به لام پنده چوو که کوهتاكي پني ناخوش بوو بيت، فوميکو
به و جوړه تیکه ل بوو، ليزه دا شتي ک دهگوزه را که پنده چوو
خه لکي ناو قاوه خانه که دلخوش نه بن به و که سانه ي ده ره وه که
سه رداني قاوه خانه که ده که ن.

کوهتاكي به هيمنيه وه به فوساجي گوت: ‘پيت چونه بروين؟’
شانسه گه وره که ي گه پايه وه به رويشتني فوساجي، به لام
ليزه دا شتي کي تر دهاته پيشه وه که ئايا ژنه که ده چيته تواليت که
ياخود نا؟

کاتيک کوهتاكي ئه و داوايه ي له فوساجي کرد، فوساجي
هيچ په تکرده وه يه کي بو قسه که ي نه بوو، له کاتيکدا گوتي پهنگه
وا بيت، واته نه ک به دلنباي، به لام هيشتا فوساجي به ئاساني
قايل بوو که برۆن، فوميکو برياريدا بمينيته وه، چونکه هيواي

! ھەبوو بە بابەتەكە، دەيويست بە چاۋى خۇى شتەكان بېينىت،
جيا لەۋەى ھىندە بە سەرنجەۋە گۈىى بۇ قسەكان گرتبوو
ھەموو لەشى بوو بوو بە گۈى.

فوساجى بە سەرنجەۋە تەماشاي ژنەكەى كرد بۇ ساتىك،
دواتر گوتى؛ 'باشە'.

ھەرچەندە ۋەلامەكەى فوساجى زۆر سادە بوو، بەلام دلى
فۇمىكۇ كەۋتە پەلە پەل، بەجۆرىك لىدانى زياد بوو، فۇمىكۇ
ھەستى پىدەكرد.

كۆھتاكى تەماشەى كۈپەكەى فوساجى كرد، نيۋەى
خواردبۈۋە، گوتى؛ 'كەۋاتە ئەۋ كاتە دەپۆين كە قاۋەكەت
تەۋاۋ دەكەيت'.

فوساجى بە تەۋاۋى خۇى بۇ پۇيشتن ئامادە كردبوو؛ 'نا
ھەرچۆنىك بېت سارد بوۋتەۋە با بېۋىن'. جانتاۋ گۇفار و
پىنوس و تىنوسەكەى ھەلگرت و چاكەتەكەى پۇشى و بەرەو
لاى كازوو پۇيشت، كازووش پسولەكەى پىدا.
'چەندىك قەرزار دەبم؟'

فوساجى ناۋ كراس و جانتاكەشى گەپا، بەلام ھىچى
نەدۆزىيەۋە، پاشان گوتى؛ 'پىم وابىت جزدانەكەم...'. دۋاى
ئەۋەى گەپايەۋە شوينەكەى بەدۋاى جزدانەكەى گەپايە، بىرى
كردەۋە كە پەنگە بەبىن جزدان ھاتبىت بۇ قاۋەخانەكە، ھىندەى
نەمابوو بگرى، بەلام لەۋ كاتەدا كۆھتاكى ھات و جزدانەكەى
پىدا و گوتى؛ 'لىرەيە'.

جزدانئیکی چه رمی پیاوانه بو، له ناوه پاستدا چه مابوه وه،
 بۆ ساتئیک وهستا، سه رنجی دا، دواتر جزدانه که ی لی وه رگرت
 به بی ئه وهی هیج قسه یه ک بکات، پاشان به کازووی گوتی؛
 'چه ندی کرد؟'

کۆهتاکی هیچی نه گوت وه کو پیشه ی هه می شه یی، له دوا ی
 فوساجیه وه وه ستابوو، دواتر کازوو گوتی؛ 'سێ سه د و
 هه شتا یه ن'.

فوساجی یه ک پاره ی ئاسنی دهره ئنا و گوتی؛ 'باشه پئنج
 سه د یه ن هه لگره ...'

کازوو پاره که ی هه لگرت و کردیه ناو ئامیتری پاره
 هه لگرتنه که وه، دواتر ئه وهی مابوه وه له سه ر میزه که داینا و
 گوتی؛ 'سه د و بیست یه ن باقییه که یه'.

فوساجی باقییه که ی خسته وه ناو جزدانه که ی و گوتی؛
 'سو پاس بۆ قاوه که'.

جانئا و چاکه ته که ی هه لگرت و له قاوه خانه که چوو ه دهره وه،
 وه ک ئه وهی بلئی بیری چوو بیت کۆهتاکی له که لدا بووه.

ته ق-ته ق

کۆهتاکی بن مالئاوایی کردن له کازوو به دوایدا چوو ه
 دهره وه.

ته ق-ته ق

فۆمیکۆ؛ "گونجاندیان، زۆر سهیر بوو پیکه وه".
کازوو سهرمیزه که ی فوساجی پاک کرده وه که کهمیک
پیش ئیستا له سهیری بوون، دواتر چوو وه چیشتهخانه که، ته نه
فۆمیکۆ و ژنه کراس سپیه که له قاوهخانه که مابوونه وه، ئه وهی
که پتویست بوو له سهیر فۆمیکۆ ته نه چاوه روانی بوو.
ته واو کیشه ی یه کهم پۆیشت، ئیستا ده بیته چاوه پۆی بم
تا کو ژنه که له جیگا که ی هه لده ستیته وه، سه رنجی له قاوهخانه که
ده دا، هیه چه نه چه ره یه کی تیدا نییه، هه موو ئه وهی هه یه ته نه
سن کاتزمیره به دیواره که وه هه لواسراون، هه ر یه که یان
کاتزمیریکی جیاواز پیشان ده دن، هیه کپیریکی نایه ت و
ناپراوت، هه ستی به وه ده کرد کات وه ستاوه له ویدا.
فۆمیکۆ یاساکانی به بیرری خۆی ده هینایه وه.
یاسای یه کهم ئه وه یه ته نه ده توانیت ئه و که سانه ببینیته وه له
پا بردوو که سه ردانی قاوهخانه که یان کردوو. ئه وه ش پرویدا،
فۆمیکۆ و گۆرۆ هاتنه قاوهخانه که و قسه یان کرد پیکه وه.
یاسای دووهم ئه وه بوو گرنگ نییه ده که پیتته وه پا بردوو
چی ده که یه ت، چونکه به هیه چه جۆریکی ئیستا ناگۆریت، به واتایه کی
تر هه رچه ندی فۆمیکۆ بگه ریتته وه بۆ هه فته یه که پیش ئیستا و
هه ولی ئه وه بدات گۆرۆ نه چیت بۆ ئه مه ریکا ناتوانیت پیرگی
لیکات، بیر کردنه وه له م یاسایه فۆمیکۆی دلته نگ کردبوو،
به لام قبولی کردبوو چونکه یاسایه.

ياساى سىنيەم ئەو ە بوو كە دەيگوت بۇ گەپانەو ەت بۇ
پاۋر دوو دەبىت تەنھا لەسەر ئەو كورسىيە دابنىشيت، ئەو
كورسىيەش لە ئىستادا ئەو ژنەي لەسەر دانىشتوو ە كە ديارنىيە
كەي ەل دەستىت.

ياساى چوارەم دەيگوت لە كاتى گەپانەو ەت بۇ پاۋر دوو
دەبىت تەنھا لەسەر كورسىيەكە دابنىشيت و نەپۇيت بۇ
جىيەكى تر، بە ەر ھۆكارىك بىت، تەنانەت ئەگەر پىيوسىتشت
بە توالىت بوو.

ياساى پىنچەمىش دەيگوت كاتىكى دىارى كراومان
ەيە، بەلام دەر بارەي ئەم ياسايە ھىچ پروونكر دىەيەكى
پى نەدرا بوو، فۇمىكو كەوتە بىر كىر دىەو ە لەنىوان ياساكاندا،
ەولى دەدا پەيۋەندى نىوان ياساى چوار و پىنچ بزانىت، بەلام
بىر كىر دىەكانى بى ەوودە بوو، ەروا دەھاتن و دەچوون
بى ئەنجام، لە كۇتايدا سەرى خستە سەر مىزەكە و خەوى
لىكەوت.

يەكەمىن جار فۇمىكو دواى سىنيەم چوونە دەرەو ەي لەگەل
گورو ئەو ەي زانى كە گورو ەاندەرى يارىيە ئەلكىرۋىيەكانە،
ئەو ىش يارى ئىم ئىم ئار پى جىيە، چونكە دروستكەرى يارىيەكە
مامى گۇرۋىە كە بە دەستە سىحراوىيەكە ناسراو ە، يارىيەكە
زۇر بەناوبانگ بوو لە سەرانسەرى جىھاندا، ئەو كاتەي گۇرۇ
كۇرىكى بچووك بوو پىش زانكو مامى ئەم جىيەي دامەزاندىبوو،
ئەگەر كەسىك بىيوسىتايە لەو كۇمپانىيە كارىكات دەبوو ەمان

بېرانا مەى گۆرۈى ھەبۋايە و ئەزمۈۋى پىنچ سال زىاترى
ھەبۋايە، پىشتىر گۆرۈ دەر بارەى ئەم خەۋەى قسەى لەگەل
فۆمىكۆ كىر دېۋو، فۆمىكۆش زۆر دىلخۇشېۋو دەر بارەى، لە
خەۋەم ژۋوانيان دا فۆمىكۆ كاتىك چاۋەپى گۆرۈى دەكرد
دوۋ پىاۋ ۋەستابوۋن كە قسەيان لەگەلدا دەكرد، و دوۋ پىاۋى
بەپىز بوۋن، بەلام ھىچ بەلاى فۆمىكۆۋە گرنگ نەبوۋ، كاتىك
گۆرۈ گەشت ئەۋى بىنى زۆرى پىناخۇش بوۋ، بە فۆمىكۆى
گوت كە بۇچى لەگەلىاندا ۋەستاوۋە و قسە دەكات.

گۆرۈ ھىچى تىرى نەگوت و تەنھا سەرى داخست، دواتر
فۆمىكۆ بۇ ئەۋەى بارودۇخەكە راست بىكاتەۋە بە پوۋسى
گوتى؛ 'ئىۋە ئەم كۆپە ناناسن.'

بە فەرەنسى گوتى؛ 'دەتوانىت چەند ئەركىكى جىاۋاز بەجى
بەپىنىت لە كارەكەيدا.'

بە يۇنانى گوتى؛ 'دەتوانىت مەحال بىكات بە راستى.'
بە ئىتالى گوتى؛ 'دەتوانىت ئەۋەى دەيەۋىت بەدەستى
بەپىنىت.'

بە ئىسپانى گوتى؛ 'ئەم پىاۋەى من دەيناسم لە ھەموۋ
پىاۋەكانى تر تايىبەتترە.'

دواتر گوتى؛ 'ئەگەر ئىۋە لە ھەر كام لەۋ رىستانە تىگەيشتن
كە من گوۋتم ئەۋا من لەگەلتاندا دىمە دەرەۋە.'

دوۋ پىاۋەكە بە بى ئۆمىدىيەۋە فۆمىكۆيان بەجى ھىشت،
فۆمىكۆ بە زەرەدەخەنەۋە پوۋى كىردە گۆرۈ و گوتى؛ 'گوۋمانم

له وه نیه که له هه مووی تیگه یشتیت. "ئه م جار هیان به پورتوگالی
گوئی.

گۆرۆ ته نها سه ری له قانده وه و هیچی نه گووت.
له دهیه مین ژووانیان دا گۆرۆ که وتبوه بیر کردنه وهی ئه وهی
پیشتر له گه ل هیچ ئافره تیکدا له ژوواندا نه بووه.
فۆمیکۆ به خۆش حالیه وه گوئی؛ "که واته من دلخۆشم که
یه که مین ئافره تم له ژوانی تۆدا ژووانت له گه ل به سستیت".
ئه و شه وه بووه سه ره تای په یوه ندییه که یان.

فۆمیکۆ دوا ی ئه وهی له خه وه کورته که ی هه ستایه وه
بینی ژنه کراس سپیه که په رتو که که ی داخسته وه و پاشان
ده سه ره که ی له جانتا ده سستییه که ی ده ره ئینا و به ره و توالیه که
به پێ که وت.

فۆمیکۆ هیشتا خه و به ری نه دا بوو، هه ر بۆیه به ته واوی
هه سستی به وه نه کرد که ژنه که میزه که ی به جی هیشتووه، ساتی
دواتر کازوو هات تا کو میزه که پاک بکاته وه بانگی فۆمیکۆی
کرد؛ "خاتوون، خاتوون".

فۆمیکۆ؛ "به لێ، چی؟"

له پرا فۆمیکۆ سه ری به رز کرده وه؛ "ژنه که رۆیشت."

"کورسییه که به تاله ئیستا ده ته ویت دابنیشیت؟"

"بیگومان ده مه ویت."

به په له هه ستایه وه سه ری پی و چوو له سه ر کورسییه که
دانیشت، به لام کورسییه که ئاسای بوو، هیچ شتیکی ئه وتۆی لێ

جیاواز نه بوو وه کو له ئه وانی تر، دواى ئه وهی ئه وه موو ماوه
زۆره چاوه پئی کرد له کوتایدا نۆرهی هات.

"باشه که واته ئیستا بمرینه وه بۆ ههفتهیه ک پیش ئیستا."
فۆمیکۆ هه ناسه یه کی قولى هه لمژی و خوی ئاماده کرد بۆ
گه شته که ی، دواتر بیرى له و قسانه ده کرده وه که به گۆرۆی
ده گوت له کاتی گه پانه وه دا.

کازوو؛ "باشه که واته بگرێوه ههفتهیه ک پیش ئیستا."
دواى ئه وه قسه یه ی کازوو، فۆمیکۆ دووباره چاوی به
قاوه خانه که دا گیرا، چونکه قاوه خانه که هیچ په نجه ره یه ک یاخود
کاتزمیژیکی راستی تیدا نه بوو، فۆمیکۆ ته نانه ت نه یده زانی
ئاخۆ شه وه یاخود پۆژه، جگه له وهی ئه گهر هر به راستی
گه پاره ته وه پابردوو ده بوو گۆرۆ لیتره بوايه، به لام گۆرۆ لیتره
نییه.

"من نه گه پاره مه ته وه پابردوو وایه؟" تکایه پیم مه لی من
هه لخه له تیتراوم به درۆیه ک که باوه پیم پین هیناوه و کاتم پین
به خشیوووه.

له و قسانه دابوو کازوو له دوايه وه ده رکه وت، سینییه کی
ستیلی له ده ست بوو که کترییه کی ره ساسی و کوپیکی
شووشه ی له سه ر بوو.

"من نه گه پاره مه ته وه هیشتا؟"

به ساده ییه وه کازوو وه لامی دایه وه؛ "ته نها یاسایه ک
ماوه ته وه."

به نه فرهت بی یاساییه کی تریش ماوه، وabزانم دانیشتن
له سه ر ئه م کورسییه تیچووی زووری دهویت.
کازوو کوپه قاوه که ی تیکرد و گوتی؛ 'ده بیت قاوه یه ک
بخوئته وه.'

'قاوه؟ بوچی قاوه؟'

'کاته که ت له و کاته وه ده ست پیده کات که قاوه که تیده که م...
ده بیت بگه پئیته وه پیش ئه وه ی قاوه که سارد ببیته وه.'
هه موو ئومیدی فۆمیکۆ له و ساته دا بووه خۆله میش؛ 'چی؟!
بوچی به و زوویییه؟'

'کوتایی و گرنگترین یاسا...'

قسه کان ته و او نابن، فۆمیکۆ ههستی به بیزاری ده کرد؛ '
ئه و هه موو یاسایه...'

کازوو کوپه که ی له به رده م فۆمیکۆ داناو پئی گوت؛ 'تۆ
گویت لیمه؟ کاتیک ده گه پئیته وه رابردوو پئویسته ته وای
قاوه که بخوئته وه به رله وه ی سارد ببیته وه.'

'تۆو به لام من هیچ حه ز به خواردنه وه ی قاوه ناکه م.'

کازوو له فۆمیکۆ نزیک بوه وه و چاوی برپیه نیوچاوی؛
ئه مه ئه و یاسایه یه که هه رگیز نابیت له بیرت بچیته وه.'

'به راستی؟'

'ئه گه ر وا نه که ی ت شتیکی زۆر ترسناک پرووده دات به سه رت
دلنیا به.'

'چی؟'

فۆمیکۆ که وته ناو بیرکردنه وه ئاخۆ ده بیته چی پووبدات،
پاسته ئه وهی ئه وه ده یکتا کاریکه له دهره وهی یاساکانی
سروشته، به لام ههر به پاستی ده که ویتته مه ترسییه وه ئه گهر
ئه وه کاره بکات.

“چییه؟ چی پووده دات؟”

“ئه گهر ته واوی قاوه که نه خۆیتته وه بهرله وهی سارد بیهته وه.”

“ئه گهر ته واوی قاوه که نه خۆمه وه چی؟”

“ئه وا تق ده بیته تارمایی و له سه ر کورسییه که داده نیشیت.”

فۆمیکۆ به سه رسوڕماوییه وه؛ “به پاستیی؟”

“که واته ئه وه خاتوونه ی که لێزه دا دانیشتووه بووته تارمایی ...”

“یاساکانی شکاندووه؟”

“به لێ، ده یویست هاوسه ره مردووه که ی ببینیت، به لام ئاگای

له کاته که نه ماو پیش ئه وهی بگه ریتته وه قاوه که ی سارد بویه وه.”

“دواتر بوو به تارمایی ...”

“به لێ.”

ئه مه له وه مه ترسیدارتره که چاوه پیم ده کرد، فۆمیکۆ له

ناخی خۆیدا ئه م قسه یه ی به خۆی گوت، سێ یاسای بیزارکه ر

و ناخۆش هه بوون له سه ره تاوه، ئیستاش بابه ته که به وه وه

نه وه ستاوه تابیت مه ترسییه که زیاتر ده بیته.

باشه به لام ئیستا لانی که م ده توانم بگه ریمه وه پابردوو،

به لام ده بیته بگه ریمه وه بهرله وهی قاوه که م سارد بیهته وه.

کاته که زۆر ناخایه نیت، به لام لانی که م هیتته ده بیته تاکو

قاوه کهم دهخۆمه وه، هه رچه نده تامی ناخۆش بیت. به لام ئه گهر بۆم نه خوریته وه ئه و ده بیت زۆر له خۆم بکه م بۆ ئه وه ی نه بمه تارمایی، که واته من ئه و کاره ده که م هیچ ترسیک له ئارادا نییه، قاوه که دهخۆمه وه و ده گه پیمه وه، له و کاته ی قاوه که تیده کرا فۆمیکۆ هه ر له بیر کردنه ودا بو؛ چی ده بیت ئه گهر قاوه که بیبه ری تیکر ابیت، ئه ی ئه گهر تامیکی سه یری هه بیت، ئه گهر هه ر به راستی ناخۆش بیت؟

هه موو ئه م بیر کردنه وانه له میتشکی دا ده خولایه وه، به لام ئه و سوور بوو له سه ر ئه وه ی که به سه ر بیر کردنه وه کانیدا زال بیت و پرسیا ری تر نه کات، دواتر گوتی؛ 'باشه من ده بیت قاوه که بخۆمه وه به رله وه ی سارد ببیته وه وایه؟' 'به لئ.'

کازوو به هیمنی له به رده می وه ستابوو، قاوه که ی پیتشکه ش کرد به بی ئه وه ی هیچ قسه یه ک و کاردانه وه یه کی هه بیت، ته نانه ت ئه گهر فۆمیکۆ بیگوتایه قاوه که ناخۆمه وه و ئه و کاره ناکه م هه مان کاردانه وه ی هه بوو. 'باشه من ئاماده م.'

'بیرت بیت قاوه که بخۆره وه به رله وه ی سارد ببیته وه.' له و کاته ی کازوو قاوه که ی ده کرده ناو کوپه که فۆمیکۆ تییینی هه لمه که ی کرد که له قاوه که وه به رز ده بیته وه، به لام هه روا هه لمیکی ئاسایی نه بوو، به لکو هه لمه که وای کرد ده ور به ره که شی بگۆریت. فۆمیکۆ هه ستی به ترس کرد، به لام هه ولیدا به سه ر خۆیدا زالبیت.

ئەگەر شتەكە بەم جۆرە بېت ئەۋا من لە نىۋان ئىستا و
پاۋر دودا گىردەخۇم، ھەۋلىدا بەسەر دوودلى و پاراپيەكەيدا
زالبىت و يەكەم ژووان بەيىتەۋە بىرى خۇى كە گۆرۈى تىدا
بىنيو.

دوۋ سال بەر لە ئىستا بوۋ لە ۋەرزى بەھاردا، ئەۋ كات
تەمەنى بىست و شەش سال بوۋ، سى سال لە گۆرۈ گەۋرەتر
بوۋ، بوۋە كپىارى كۇمپانىياكە، گۆرۈش لە ھەمان شوپن كارى
دەكرد. بەلام فۇمىكۇ ئەۋ كات بۇ جىيەكى تر كارى دەكرد.
فۇمىكۇ بەپىۋەبەرى تەۋاۋى پەيۋەندىيەكانى كۇمپانىياكە بوۋ.

فۇمىكۇ ھەرگىز شتىكى نابەجىي نەگوتبوۋ بە ھىچ كام
لە كارمەند ياخود بەپىۋەبەرەكەشى. بە ھەمان شىۋەش
دەۋرۋبەرەكەى ۋەھا بوۋن لەگەلىدا، ھەرچەندى گۆرۈ مندالتر
بوۋ لە تەمەندا، بەلام ھەر كەسىك تەماشاي بگردايە پىنى
ۋابوۋ كە گۆرۈ گەۋرەترە لە فۇمىكۇ، ھەر بۇيە فۇمىكۇش
بە شىۋازىكى فەرمىيانە قسەى لەگەلىدا دەكرد. لەناۋ تىمەكەشدا
گۆرۈ تەنانەت بچوكتىن ئەندام بوۋ، بەلام بەجۆرىك
كاروبارەكانى بەپىۋەدەبرد كە زۆر زۆر بە تواناۋ لىناتوۋ بوۋ،
فۇمىكۇش پشتىكى تەۋاۋى پىبەستبوۋ.

پروژەكە لە كۇتاييەكەيدا بوۋ، بەلام پىك پىش ئەۋەى
بگەنە پۇژى كۇتايى كىشەيەكى گەۋرە لە سىستەمەكەدا
دۇزرايەۋە. بەلام ئەۋەى دۇزىنەۋەى ھۆكارى ھەلەكەى قورس
كردبوۋ ئەۋەبوۋ كە سىستەمەكە بۇ بابەتىكى پزىشكى بوۋ،

ھەر كاتىكىش تەكنەلۇژيا و پزىشكى تىكەل دەبن ئەو كات دۈزىنەۋەى ھۆكارەكە قورس دەبىت، چونكە ۋەكو ئەۋە واىە بئەۋىت دلوپىك مرەكەب بگرىتەۋە كە لەبەرزى بىست و شەش مەترەۋە ھەلدراۋەتە نىئو مەلەۋانگەيەكەۋە، لەو كاتەدا نەك ئەۋان تەنھا كاتيان نەبوو ھۆكارەكە بدۈزنەۋە، بەلكو كاتيان نەبوو چارەسەرىشى بكن.

لە ماۋەى كەمتر لە ھەفتەيەكدا بەرپۈەبەرەكەيان دەگەيشت و دەبوو پۈژەكە بەبى كىشە ئامادە ببوايە، بەلام چارەسەرى كىشەكە بەلايەنى كەم پىئويستى بە مانگىك بوو تاكو چاك بگرىت. لەو كاتەدا فۇمىكو بىرى دەكردەۋە دەبىت چى بكات، گۇرۇش تەنھا بىرى لەۋە دەكردەۋە چۆن چارەسەرى بكات، ھەموۋان لۇمەى گۇرۇيان دەكرد و پىيان ۋابوو تەنھا ھەلەى ئەۋە دەبىت ئەۋ بەرپرسىيارىتتەيەكەى ھەلبگرىت.

دۋاى چۈار پۇژ لە ديار نەمانى گۇرۇ دەركەۋتەۋە بەۋ ھەۋالەى كە ھۆكارى كىشەكەى دۈزىەۋەتەۋە.

ئەۋ پۈژە كە ھاتەۋە بەھىچ جۇرىك پىشى چاك نەكردبوو، تەننات بۇنىكى ناخۇشى لىدەھات، ۋا پىش دەچوو كە نەخەۋتەبىت، لە كاتىك دا تەۋاۋى تىمەكە بە فۇمىكۈشەۋە بە ئاسانى دەستيان لە كارەكە ھەلگرتبوو، بەۋە پارى بوون كە دەست لە كارەكە ھەلبگرن، بەلام كەس گۈيى بەۋە نەدا كە گۇرۇ چەندىك بەۋ كارەۋە ماندوو بوۋە، جگە لەۋەى ئەۋ چەند پۈژەى كە گۇرۇ نەھاتبەۋە كۇمپانيا كەسى ئاگادار

نه کردبوه وه له بارودوخه که، له کاتیکدا هه کارمه ندیک بیهویت
نه یه ته وه ده بیت به پتوه به ره که ی ئاگادار بکاته وه، به لام هه موان
پیشان وابوو ئه وه له بهر پرسیاریه تییه که هه لهاته وه.

دوای ئه وهی فومیکو دانی به وه دانا که له راستیدا هه له که
هی ئه وه بووه، هه موو کاردانه وهی گورۆ به وه جور هه بوو که
به زهرده خه نه یه که وه سه ری به قینیت و بلیت؛ 'که واته داوه تم
ده که ییت بۆ خواردنه وهی قاوه یه که؟'

له وه کاته دا فومیکو که وته خوشه وستییه وه.

له دوای ئه وه پرۆزه وه هه که سیک چوو وه کۆمپانیای
خۆی و کاری خۆی ده کرد، به لام ئه وهی هه بوو له و نپوهنده دا
ئه وان زۆر به که می یه کترین ده بین، هه بویه ئه مه ش وای
کرد فومیکو کاتی پشو وه کانی به ده رفه ت بزانیته و بانگه یشتی
خواردنه وهی قاوه ی بکات.

گورۆ به جوریک بوو هه کاتیک کاریکی بکردایه تاکو
ته وای نه کردایه وازی نه ده هیتا، ئه وه کاته ی فومیکو سه ردانی
ماله که ی کردبوو باسی ئه وهی بۆ کردبوو که ده یه ویت له
ئهمه ریکا ده رفه تی کارکردن به ده ست به ییت و چه نده به
په رۆشه بۆ ئه وه شته. ئایا ئه وه کاته ی ده رفه تی به ده سته ینانی
خه ونه که ی دپته پیشه وه کاممان هه لده بژیریت، من یاخود
خه ونه که ی؟

ئای خودایه ...

ورده ورده ئوۋەى بۇ پروون دەبوۋە كە لە دەست دانەكەى دەبوۋە راست، ئوۋەى دەيىنى كە گۇرۇ چۇن تە ماشاى دەكات. كات تىپەرى و گەيشتە ئوۋ بە ھارەى كە گۇرۇ دەرفەتى كار كەردنى لە ئەمەرىكاۋە بۇ ھات، لە كۇتايدا خەۋنەكەى ھاتە دى. دوۋدلىيەكانى فۇمىكۇ دەستيان بە زيادبوون كەرد، گۇرۇ ئوۋەى ھەلبۇارد بچىت لە ئەمەرىكا كار بكات، ئىستا فۇمىكۇ ھەست بەۋە دەكات لە نىو چ خەۋنىكدا ژياۋە ئوۋ ھەموۋ ماۋەيە. دواى ئوۋەى چاۋەكانى كەردە گەيشتە شوينى مەبەست، لە بەردەم گۇرۇ دانىشتىبوۋ راستەۋخۇ، دواى ئوۋەى گەرايەۋە پابردوۋ سەرنجى وردەكارى قاۋەخانەكەى دەدا، بە تەۋاۋى ھەموۋ شتەكان لەۋ كاتە دەچوون كە ھەفتەيەك بەر لە ئىستا بوۋ، لەۋ كاتەدا پياۋەكەى ناۋى فوساجى بوۋ، لە جىي خۇى دانىشتىبوۋ، ھىراى لاي كورسى مىزى ژمىريارەكە دانىشتىبوۋ، تاكە شت كە لە جىي خۇى نەبوۋ فۇمىكۇ بوۋ كە جىگەكەى گۇرۇپابوۋ. بەرانبەرى گۇرۇ دانىشتىبوۋ، كازوش ھەر لە جىي خۇى بوۋ.

ھەفتەيە لەمەۋ پىش لە مىزەكەى ئەۋلاتر دانىشتىبوون، بەلام ئەم ھەفتەيە فۇمىكۇ راستەۋخۇ لەۋ جىيە دانىشتوۋە كە ژنە كراس سىپىيەكەى لىدانىشتوۋە. گۇرۇ زۇر لە فۇمىكۇۋە دوۋرېوۋ، بەلام بەپنى ياساكان نەدەبوۋ فۇمىكۇ كورسىيەكەى خۇى جىي بەيشتايە، ھەر بۇيە فۇمىكۇ بىرى دەكەردەۋە ئەگەر گۇرۇ پىرسىارى كەرد بۇچى من لىزە دانىشتوۋم چى ۋەلام بدەمەۋە؟

! ئای خودایە ئەوہ کات چەندە؟ من دەبیت برۆم.
گۆرۆ هیچ پرسپاری دەربارەى جیگاکی نەکرد، ھەمان
قسەى دووبارە کردەوہ کە ھەفتەى پینشوو گوتبووی.
"ئوو باشە دەزانم تۆ کاتى زۆرت نییە دەبیت برۆیت."
"چی؟"
"ببورە".

قسەکانیان هیچ یەکی نەدەگرتەوہ، فۆمیکۆ تیگەیشیت
پابردوو بەو جۆرە دەپوات کە تێپەریووہ.
بۆ ئەوہى میشکی بھینیتەوہ سەرخۆى تەماشایەکی
چاوہکانى گۆرۆی کرد، پاشان لە کوپە قاوہکەى دەپوانى ئوو
ھیشتا زۆر گەرمە.

ھەرچەندە ئەو قاوہیە ئەو جۆرانە بوو کە فۆمیکۆ هیچ
ئارەزووی لێنەدەکرد، بە ناچاری کوپەکەى ھەلگرت و بە پقەوہ
تەماشای کازووی دەکرد کە بەو جۆرە ئامادەى کردبوو،
چونکە تەنھا قاوہى سادە بوو ھیچی تر.
"ئییو...زۆر تالە".

تامەکەى زۆر لەوہ تالتربوو کە فۆمیکۆ چاوہپێى دەکرد،
بەپرای ئەو ئەو تالترین قاوہبوو کە تا ئیستاکە خواردبیتییەوہ،
گۆرۆ بە سەرسوڤماوی تەماشای دەکرد بۆ ئەوہى هیچ بلێت.
گۆرۆ برۆیەکی ھەلەکاند، پاشان بە نیگەرانی تەماشای
کاتژمیرەکەى کرد، فۆمیکۆ تیگەیشیت ئەویش بەپەلە یە.
فۆمیکۆ گوتى؛ "شتیکى گرنگ ھەیە دەبیت پیت بلیم."

فۆمیکۆ که وچکینک شه‌کر و که‌میک شیرى کرده ناو
قاوه‌که‌ی، پاشان تیکه‌لی کرد.

گۆرۆ؛ 'چییه؟'

فۆمیکۆ نه‌یده‌زانی هر به‌راستی گۆرۆ مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه
بابه‌ته‌ گرنگه‌که‌ چییه، یاخود مه‌به‌ستی شه‌کره‌ زیاده‌که‌یه‌تی.

'ئه‌وه‌ی مه‌به‌ستمه‌ ئه‌وه‌یه‌ که... ده‌مه‌وێت شتیکی گرنگ
بێ بلیم.'

گۆرۆ دووباره‌ ته‌ماشای کاتژمیره‌که‌ی کرده‌وه.

'یه‌ک چرکه‌ بوه‌سته...' فۆمیکۆ گه‌وره‌ی له‌ قاوه‌که‌ی دا،
فۆمیکۆ له‌و کاتانه‌وه‌ی که‌ ژوانی له‌گه‌ل گۆرۆ به‌ستبوو فی‌ری
قاوه‌ خواردنه‌وه‌ بووبوو، چونکه‌ ته‌نها له‌گه‌ل ئه‌ودا قاوه‌ی
ده‌خواردنه‌وه‌، دواتر فۆمیکۆ به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌وره‌وه‌؛
'هێی تو پێم ده‌لێیت گفتوگۆکه‌ گرنگه‌، به‌لام کاته‌که‌ به‌ قاوه‌
خواردنه‌وه‌ به‌سه‌ر ده‌به‌یت؟'

'نا به‌و جۆره‌ نییه‌.'

'وه‌ها ده‌رده‌که‌وێت، ئه‌گه‌ر به‌ دلت نییه‌ ده‌توانیت شتیکی تر
داوا بکه‌یت.'

فۆمیکۆ دووباره‌ که‌وته‌وه‌ ناو بیرکردنه‌وه‌، دووباره‌ هه‌مان
ئه‌و قسانه‌ ده‌کرایه‌وه‌ که‌ هه‌فته‌یه‌ک پێش ئێستا کردبووی گۆرۆ،
دووباره‌ به‌ قسه‌ی منداڵانه‌ خه‌ریکه‌ له‌ خۆی دوورده‌خاته‌وه‌.
گۆرۆ له‌ کورسییه‌که‌ی هه‌ستایه‌وه‌، پاشان بانگی کازووی
کرد له‌ پشت میزی ژمێریاره‌که‌وه‌ وه‌ستابوو.

بەرلەوہی قاوہکە سارد بېتەوہ...

"ببورہ ... چەندی کرد ئەرک نەبیت؟"

فۆمیکۆ دەیزانی ئەگەر شتیک نەکات ئەوہ گۆرۆ دواى
ئەوہی پارەکە دەدات دەپروات.

"بوەستە!"

"باشە، با واز لە ھەموو ئەمانە بھێنین."

"من بۆ ئەوہ نەھاتووم ئەمە بلێم."

"چی؟"

"کەواتە بۆچی پێم نالیت؟"

نامەوێت برۆیت.

"باشە ئەمە..."

دەزانم کارەکەت چەندیک بەلاتەوہ گرنگە و چەندە مەبەستتە

بچیت بۆ ئەمەریکا، منیش پینگات لیناگرم بێگوومان."

(پێم وابوو بۆ ھەمیشە پێکەوہ دەبین.)

"بەلام لانی کەم..."

(من تەنھا کەس بووم کە بیرم لەمە کردۆتەوہ؟)

"دەمەوێت لەگەڵمدا بڕیار بدەیت. دەزانیت، چونکە بڕیارێکی

خۆپەرستانە یە بێ من بڕیار بدەیت..."

(باشە لە راستیدا.)

"ئەوہ تەنھا ... باشە تۆ دەزانیت."

(... خۆشم دەوێت.)

"ئەوہ وا دەکات خۆمم لەبیر بچیتەوہ..."

...

‘ئەوھى دەمەوېت بېلىم ئەوھىە...’

‘...’

(ئەوھى ھېچ شىنېك ناگۇرېت...)

‘باشە... ئەوھى دەمويىست بېلىم ئەوھىە كە...’

ھەرچەندە فۇمىكۇ بېرىرى دابوۋ بە راستگۇيانە قىسەى
لەگەلدا بىكات، بەلام ھىشتا ئەوھىش وای نەدەکرد ئىستای
بگۇرېت، بەلام لە لایەكى ترەوھە ھەستى بە شەرم دەکرد
ئەگەر بىگۇرتبايە كاممان ھەلدەبۇزىرىت من یاخود كارەكەت؟
چونكە گۇرۇ ھەمىشە كارەكەى بۇى لەپىشتىر بوو. ھەرۋەھا
نەیدەويىست لە شەرم و شىكۇى خۇى بدات، چونكە ئەو كۇرپە بە
تەمەن سى سال لەم مىندالترىبوو. ھەر چۇنىك بىت راستىيەكانى
نەگۇوت... تازە كاتەكە درەنگ بوو بوو.

‘باشە كەواتە برۇ... ھەرچۇنىك بىت... من پىگرىت لىتاكەم
تاكۇ بچىت بۇ ئەمەرىكا.’

دوای ئەو قىسەيە فۇمىكۇ بە قومىك ھەموو قاۋەكەى تەواۋ
کرد؛ ‘چىيە؟’

كاتىك قاۋەكە تەواۋبوو دووبارە ھەستى کرد بەرچاۋى
تارىك دەبىتەۋە و دونیا لەبەرچاۋى دەگۇرېت.

ئەو پىرسىيارە لە مىشكىدا دەخولایەۋە؛ (من بۇچى گەرامەۋە
بە تەواۋى؟)

‘ھەرگىز پىنم وانەبووھ ئەم پىاۋە پىاۋە راستەكە بىت بۇتۇ.’
نەیدەزانى گۇرۇ بۇچى وای نەگۇوت.

! 'ھەر كاتىك بانگېشتى قاۋەت دەكردم بە خۇمم دەگوت...
ھەرگىز نابىت بىكەۋمە خۇشەۋىستىيەۋە لەگەل تۇدا...'

'چى؟'

'چونكە من ...'

گۆرۈ دەستىكى بە قۇيدا ھىنا و دەستەكانى خستەۋە
ناو يەك، پاشان گوتى؛ 'چونكە ھەمىشە پىنم وابوۋە لەلايەن
ئافرەتەنەۋە نەۋىستراۋم.
'من...'

'تەنەت دۋاى يەكەم ژوۋانىشمان.'

فۇمىكۇ ھاۋارىكرد؛ 'ئەۋە ھەرگىز بىزارى نەكردووم.'
فۇمىكۇ ھەرچەندى دەيزانى دەنگى پىنى ناكات، بەلام
بەردەۋام بوۋ لە تەۋاۋكردنى رستەكەى و گوتى؛ 'بەلاى مەۋە
پىش ئەۋەى بەدلى كەس بىت تۇ باشتىن كوپىت كە تا ئىستاكە
دىيىتىم.'

(ھەرگىز... چۆن دەتۋانىت بەۋ جۆرە بىر بىكەيتەۋە!)

'ھەمىشە پىنم ۋا بوۋە كە...'

(ھەرگىز!)

بابەتەكە بۇ فۇمىكۇ پىر لە شۆك بوۋ كە بەۋ جۆرە بىت،
ھەرچەندى زىاتىر گۆرۈى خۇشبوۋىستايە زىاتىر بابەتەكە
پىشۆك دەبوۋ.

ئەۋ كاتانەى. فۇمىكۇ بە گۆرۈى دەگوت خۇشم دەۋىت
ھەموۋ ئەۋەى گۆرۈ دەيكرد تەنھا سەرى دەلەقاند و ھىچى

ترى نەدەگوت، تەننەت ئەو كاتانەشى كە بە شەقامەكەدا
پىياسەيان دەكرد زۆربەى كاتەكان گۆرۈ سەرى داخستبوو،
كاتىك پىاوەكان تەماشاي فۇمىكۆيان دەكرد گۆرۈ برۆيەى
بەرز دەكردەو وەك ھىماى تۈپەبوون و ھىچى نەدەگوت.

(يىگومان ھىچى نەدەگوت دەر بارەى).

بەو جۆرە ھەستىكردنەى گۆرۈ واى كرد فۇمىكۆ ھەست بە
شەرمەزارى بكات.

(پىم وا نەبوو بەو جۆرە بىر بكاتەو).

فۇمىكۆ تەواوى ئاگايى لە دەست دابوو، چونكە بەتەواوى
ئەو پووى دەدا كە دەبوو پووبدات، گۆرۈ پسولەكەى ھەلگرت
و پۆيشت.

(ئىستا بە ھىچ جۆرىك ناگۆپىت پابردوو، ھەرچەندە
بگۆپىت ئىستا ناگۆپىت، گۆرۈ خەونەكەى ھەلبۇارد وەك لە
من، ئەو بىرپارە راستەكەى دا. پىم واىە دەبىت واز لە گۆرۈ
بەپىم و بە تەواوى دلمەو قىولى بكام كە ئەو دەرپوات).

فۇمىكۆ بە بى ئومىدىيەو چاوەكانى داخست، گۆرۈ گوتى؛
سى سالى تر.

تكاىە چاوەپىم بكام سى سالى تر دەگەپىمەو بەلین بىت.
ھەرچەندى قاوہخانەكە خەلكى ترى تىدابوو، بەلام فۇمىكۆ
دەيتوانى بە پوونى ئەو قسەيەى گۆرۈ بىستىت. 'بوەستە چى؟'
ھەموو ھەستەكانى فۇمىكۆ ھاتنەو بەردەمى، كاتەكە
كەشتىبوو ئەوہى كە گۆرۈ قاوہخانەكە بەجىبەپىت، لەو

‘تهنها بیردهکه مه وه که...’

‘به لی؟’

‘به هیچ جۆریک ئیستای نه گۆریوه وایه؟’

‘به لی وایه.’

‘ئه ی دهرباره ی ئه و شتانه ی دواتر پرووده دهن؟’

‘نازانم به ته وای مه به ستت چییه؟’

‘له ئیستا به دواوه... مه به ستم دهرباره ی داهاتووه.’

‘همم باشه... به و پتیه ی که داهاتوو هیتشتا پرووینه دواوه

که واته ئه وه له سهر تویه که ده ته ویت چی تیدا پروویدات.’

کازوو به پیزه وه گوتی خزمه تگوزاری قاوه که و قاوه خانه که

چوارسه د و بیست یه نه تکایه.’

فۆمیکۆ گه پرایه وه لای جانتاکه ی و پاره که ی له سهر میزه که

دانا.

‘سو پاس.’

هه ردو وکیان زه رده خه نه یان گۆریه وه، پاشان فۆمیکۆ چاوی

به قاوه خانه که دا گیرا و چووه دهره وه.

خاتوونه کراس سپیه کهش له جیتی خۆی دانیشتبوو

په رتوو که که ی کرده وه، که ناو نیشانه که ی به ناوی

خۆشه ویسته کان بوو.

کازووش وه ها په فتاری ده کرد که هیچ پرووینه دابیت.

II

ژن و مېردەكە

لەبەر ئەۋەي سەردەمى كرانهۋەي قاۋەخانەكە دەگەپايەۋە
بۇ سالى ۴۷۸۱، بۇيە ھېچ ھۆكاريكى فېنككەرەۋەي نەبوو، وا
نزيكى سەد و چل سال دەبېت قاۋەخانەكە بوونى ھەيە. سەرەتا
خەلگەكەي چراي نەوتيان بەكاردەھيتا، بەلام دواتر ھەندىك
ورده گۆرانكارى لە قاۋەخانەكەدا كرا، بەلام لەگەل ئەۋەشدا
ئەو گۆرانكارىيانە كارى نەكردبوۋە سەر دېمەنەكەي، چونكە
ھەر بە كۈنى مابوۋە، ھەر ۋەك يەكەم جار دروستكرايوو.
تا سالى ۸۸۱ش، واتە بۇماۋەي چواردە سال بە يەكېك لە
قاۋەخانە مۇدىرنەكانى ژاپۇن ناۋزەند دەكرا.

لە ماۋەي ئىدىق ژاپۇندا قاۋە ھاتە نىو ژاپۇنەۋە لە كۆتايى
سەدەي ھەقدەدا بوو. سەرەتا خەلگ زۆر ئارەزوويان نەدەكرد،
بەلام دواتر خواستېكى زۆرى لەسەر بوو، چونكە بۇ ئەۋان
ۋەكو ئاۋىكى پەشى تال وابوو.

دۋاي ئەۋەي كە كارەبا داھىترا و پىتويست بوو گلۇپ
دابىرېت و فېنككەرەۋە دابىرېت، گلۇپەكانيان بە ئاسانى دانا.

بەلام دەربارەى فېتىككەرەۋەكە ھىچيان نەكرد، چونكە بەۋ
جۆرە دىكۆرى ناۋ قاۋەخانەكەى تىكەدا.

كە ھاۋىن دەھات دۋاى ئەۋەى پلەكانى گەرما دەگەيشتە سى
پلەى سىلىزى، دەبوۋ پانكەى ئەرزى دابنرايە لەنىۋ قاۋەخانەكە،
لەبەر ئەۋەى جىگەى قاۋەخانەكە ژىرزەمىنىك بوۋ، بۆيە بەشى
پىۋىست فېتىك دەبۋيەۋە، لەۋ سالانەى دۋايدا پلەى گەرمى لە
ئىكۋاساكى دەگەيشتە ۱۴ پلەى سىلىزى، بەلام كە دەچۋىتە
نىۋ قاۋەخانەكە ھەستت بە فېتىكى دەكرد، ھۆكارەكەشى پانكەكە
نەبوۋ، بەلكۈ شتىكى تر بوۋ كە جگە لە ئەندامەكانى ستافى
قاۋەخانەكە كەسى تر ھۆكارەكەى نەدەزانى.

دۋانىۋەپۇيەكى پۇژى سەرەتاي ھاۋىن بوۋ، خاتۋونىكى
گەنج لە نىزىك مېزى ژمىريارەكە دانىشتىۋو سەرقالى نوسىن
بوۋ، لە تەنىشت تىنۋسە پەمەيىيەكەيدا پەرداخىك قاۋەى ساردى
پەر سەھۋلى لاۋو، خاتۋونەكە كراسىكى سېى و تەنۋرەيەكى
كورتى تەسكى پەساسى و جۋوتىك پىلاۋى ھاۋىنەى لەپىدا
بوۋ. جارجار پىنۋسەكەى لەنىۋ پەنجەكان دەھىتاۋ دەبرد، بىرى
دەكردەۋە و پاشان ھەندىك شتى لەسەر كاغەزەكە دەنۋوسى.
لەۋدىۋ مېزەكە خاتۋونىكى لاۋازى مىندالكار ۋەستابوۋ،
جارجارە كاغەزەكەى بەردەمى دەخۋىندەۋە، بەلام خۋىندەۋەى
كاغەزەكە ھىچ شەرمىكى بۇ ئەۋ تىدا نەبوۋ، چونكە ھەر خۋى
بابەتەكانى دەزانى، ئەم خاتۋونەيان ناۋى كى تۈكىتا بوۋ.

بېجگه له و خاتوونه‌ی سهرقالي نوسين بوو له يه‌کټک له
ميزه‌کان خاتوونکي تر دانېشتبوو، که کراسينکي سپي هاوینه‌ی
له‌به‌ردابوو، له‌ولاتریش له نزیک دهرگاکه پياويک دانېشتبوو
به‌ناوی فوساجی، گؤفاريکی گه‌شتوگوزاری به‌ده‌سته‌وه‌بوو.
خاتوونه‌که هه‌ناسه‌یه‌کی قولی هه‌لمزی و کی-ش له‌گه‌لیدا
هه‌ناسه‌یه‌کی قولی هه‌لمزی، پاشان گوتی؛ "ببوره لیږه زور
مامه‌وه"، پاشان کاغه‌زه‌که‌ی خسته نیو زهرفی نامه‌که.
کی؛ "هیچ کټشه‌یه‌ک نییه." هه‌ستایه‌وه سهرپن و گوتی؛ "هم
... پټت وایه بتوانیت ئەمه بگه‌یه‌نیت به خوشکه‌که‌م؟"
خاتوونه‌که به په‌روشی و به‌پړیزه‌وه نامه‌که‌ی دا به کی.
خاتوونه‌که ناوی کومی هیرای بوو، خوشکه بچوکی یوکو
هیرای بوو که له نزیک قاوه‌خانه‌که‌دا بار و فروشگایه‌کی
بچووکي هه‌بوو.
کی به زهرده‌خه‌نه‌وه نامه‌که‌ی وهرگرت؛ "ئوو بېگومان
ئه‌گه‌ر خوشکه‌که‌ت بناسمه‌وه ...".
کومی؛ "ده‌زانم په‌نگه نه‌یخوینیت‌وه، به‌لام ئەگه‌ر توانیت ..."
سهری داخست.
کی وه‌کو په‌فتاری هه‌میشه‌یی به‌پړیزه‌وه گوتی؛ "بېگومان‌به
ئه‌نجامی ده‌ده‌م".
دوای وهرگرتنی نامه‌که کی هه‌ستی ده‌کرد په‌یامینکی زور
گه‌وره‌ی وهرگرت‌وو که ده‌بیت بېگه‌یه‌نیت، پاشان کومی چوو
لای کاشیږه‌که؛ "چه‌ندی کرد؟"

کی نامه‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که دانا و پاشان قوفلی ئامیره‌که‌ی کرده‌وه.

ئامیری کاشیره‌که زۆر کۆن بوو، که ده‌گه‌پایه‌وه بۆ سه‌ره‌تاکانی دروست بوونی قاوه‌خانه، ئامیریکی گه‌وره‌بوو، کیشی به‌زیکه‌ی چل کیلوگرام ده‌بوو، دوگمه‌کانی گه‌وره و به‌رزبوون، له‌گه‌ل داگرتنی هه‌ر دوگمه‌یه‌کدا کرتیه‌کی گه‌وره‌ی ده‌کرد که به‌ ئاسانی ده‌توانی گوییستی بیت. کی دانه‌ دانه‌ی شته‌کانی ده‌ژمارد؛ "قاوه‌یه‌ک ... توستیک ... برنج ... سۆده‌یه‌ک ... پیزایه‌ک ...".

ته‌ق ته‌ق ته‌ق ... ته‌ق ته‌ق. کی دانه‌ دانه‌ نرخ‌ی هه‌ر دانه‌یه‌کی ده‌نووسی؛ "ئایسکریمم ... پیزایه‌کی داخراو ...".

کومی هه‌ستی کرد که چه‌نده زۆری خواردووه له‌و ماوه‌یه‌ی دانیشتووه، چونکه شته‌کانی له‌ پسوله‌که‌دا جێیان نه‌ده‌بووه‌وه. کی پسوله‌ی دووه‌می راکیشا؛ "برنج به‌ کاری ... شه‌ربه‌تی مۆز ... برنج به‌ ... کاره‌که‌ گرنگ نه‌بوو، شته‌کان دانه‌ دانه‌ بخوینیته‌وه به‌لام کی هه‌ر ده‌بخوینده‌وه وه‌کو مندالیک چێژی له‌و یاریکردنه‌ ده‌بینی.

"دواتر داوای پاستایه‌کی مریشک و ئایسکریمینکی ئه‌نه‌ناست کردووه و ...".

"ته‌واوی مینوه‌که‌م داوا کردووه که‌وايه‌".
که‌میک به‌ ده‌نگی به‌رز گوتی، وه‌کو ئاماژه‌یه‌ک تا‌کو بلیت تکیه‌ نامه‌وێت بیخوینیته‌وه.

‘به لی’

ئه وه دهنگی کی نه بوو، به لکو دهنگی فوساجی بوو که وای
گوت، پتده چوو گوئی له خویندنه وهی پسوله که بوو بیت. کی
هیچ گوئی پتده دا، به لام کومی له شهرمدا سوور بوه وه، گوتی؛
‘چه ندی کرد؟’ به لام وا پتده چوو کی ته واو نه بوو بوو هیشتا.
‘ئا، با ببینین ... ساندو جیکت داوا کردووه ... شهر به تی
هه نار... دوو باره برنج به کاری... و قاوه یک هه مووی کردیه
دوو هه زار و دوو سهد و سی یه ن.’

کی زهرده خه نه یه کی میهره بانانه ی گۆرییه وه له گهل کومیدا.
کومی پاره که ی دهره ئتا له جزدانه که ی و دای به کی، کی
پاره که ی ژمارد و گوتی؛ ‘یانزه هه زار بگره’، کومی چاوه پئی
ته واوی پاره ماوه که ی بوو، کی پاره که ی بۆ ته واو کرد و
پاشان دایه دهستی، پاشان هه وت سهد و هه فتا یه نی له سه ر
میزه که دانا.

کومی؛ ‘سو پاس، خواردنه کانیش به تام بوون.’
کومی به په له به ره و دهرگا که پۆیشت، چونکه ده یویست
هه رچی زووه له قاوه خانه که بچیته دهره وه، ههستی به
شهرمه زاری ده کرد دهرباره ی ئه وه موو خواردنه ی
خواردوویه تی، به لام کی رایگرت؛ ‘کومی... خوله کیک بوهسته.’
کومی ئاوپی دایه وه.

‘دهرباره ی خوشکه که ت ... ئایا هیچ قسه یه که هه یه بته ویت
من به ئه وی بگه یه نم؟’

‘نه خیر، هه موو ئه وهی پئویست بوو له ناو نامه که دا بۆم
نوسیوووه.’

کی به نا ئومئیدییه وه؛ ‘به لئ، خوشم ئه و گریمانه یه م دانا بوو.’
دوای خوله کیک له بیر کردنه وه کومی کوتی؛ ‘به لام شتیک
هه یه که ده توانیت پئی بلیت ...’

کی به خوشحالییه وه؛ ‘به لئ، به دلنیا ییه وه.’

‘پئی بلئ که چیت دایه و بابه توپه نین.’

‘دایک و باوکت چیت توپه نین.’

‘به لئ ... به لام تکایه پئی بلئ.’

کی دوو جار سه ری پاوه شاند؛ ‘به لئ بیگومان پئی ده لیم.’
کومی بۆ کۆتاجار چاوی به قاوه خانه که دا گئپا، پاشان
به پیزه وه مالئاوایی له کی کرد و رویشت.
ته ق-ته ق

کی چوو ده ره وه تا کو دلنیا بیته وه ئایا کومی پویشتوو
یا خود نا، دواتر گه پایه وه ژوو ره وه و دهستی کرد به قسه کردن
له گهل ژمیر یاره نادیاره که؛

‘تق له گهل دایک و باوکت شه پت کردوو ه؟’

پاشان که سیک به هه ناسه برکی له ژیر میزه که هاته ده ره وه
و کوتی؛

‘ئه وان حاشایان لیکر دووم.’

‘به لام قسه کانت بیست وایه؟’

"چیم بیست؟"

"دایک و باوکت چیت لیت توورپه نین."

"تهنها ئهوکاته باوهپ دهکه م که بهچاوهکانی خۆم ئهوه بینم

..."

هیرای لهژیر میزهکه هاته دهرهوه، بههوی ئهوهی ماوهیهکی زۆر لهژیر میزهکه مابوهوه به تهواوی پشتی چه مابوهوه، راسته وخق بهرهو چیتخانهکه چوو وهکو خوری ههمیشهیی خوی.

"خوشکه کهت زۆر جوانه."

"ئهگهر له جینی من بوویتایه ههمان شت نه دهگوت."

هیرای چوووه ئهوه جیهی که کومی لینی دانیشتبوو، دانیشت جگهرهیهکی دهرهینا و دایگیرساند، جگهرهکهی بۆنی گولی لیدههات، کی بهرانبه هیرای وهستابوو، لهودیو میزی ژمیریارهکهوه گوتی؛ "دهتهویت دهریارهی ئهوه بابته قسه بکهیت؟"

قومیکی تری دا له جگهرهکهی و گوتی؛ "ئهوه بیزارم دهکات."

کی؛ "مه بهستت چیه لهوهی که بیزارت دهکات؟"

"دهیهویت لهگه لیدا بم."

کی به سه رسوپمانهوه گوتی؛ "همم؟"

هیچ بیرۆکهیهکی نه بوو ئاخۆ هیرای باسی چی دهکات.

"میوانخانهکه ..."

خیزانهکهی هیرای میوانخانهیهکی بهناوبانگ و گرانبهها

به پټوه دهبه ن له سيندای، به جؤړيک به ته وای ناوبانگه که ي له سيندای دهنگی دابوه وه، دایک و باوکی هیرای دهیانویست هیرای میوانخانه که به پټوه بیات، به لام هیرای ئه وه ی رته ده کرده وه، سیانزه سال بهرله ئیستا هر بویه کومی زؤربه ی بهرپرسیارییه تیه کانی میوانخانه که ی گرتبوه دهست له کوتایدا و ببوه جیگره وه، دایک و باوکی هیرای گنج بوون، به لام بیریان له داهاتوو کردبوه وه، هر بویه به دوی جیگره وه یه که دا دهگه پان، له دوی ئه وه ی کومی بهرپرسیارییه تیه کانی گرته دهست، بریاریدا بچیت بق تۆکیؤ تاکو خوشکه که ی قابل بکات له گه لیدا میوانخانه که به پټوه بیات.

‘همیشه پیم گووتوه که من نامه ویت بگه پټمه وه ماله وه، به لام هه موو جاریک دیته ئیره و هه راسانم دهکات.’

‘به لام پټویستیش ناکات خۆتی لټیشاریته وه.’

‘نامه ویت چاوم پټی بکه ویت.’

‘چی ببینیت؟’

‘ده موچاوی.’

کی به فزولیه ته وه لټی چووه پټشه وه تاکو زیاتر بزانیته. هیرای؛ ‘به پروونی ئه وه ده بینم له سهر ده موچاوی ئه وه دهیه ویت من بگه پټمه وه بق به پټوه بردنی میوانخانه که، ته نها له بهر ئه وه ی ئه و ئازاد بیت و بسوپټته وه.’

کی به سهرسورپماوییه وه گوته؛ ‘تټناگه م چۆن ئه م هه موو شته له سهر ده موچاوی نوسراوه.’

هیرای دهیزانی له بهر ئه وهی کی به باشی خوشکه که ی
ناناسیت بویه ناتوانیت وینای ئه وه موو شته بکات پیکه وه.
"ئه وهی مه به ستمه بیلیم ئه وه یه که ئه وه په ستانم له سهر
دروست ده کات."

دووباره قومیکی تری له جگهره که ی ده ستیدا و چه ند جاریک
ملی ته قاند، پاشان گوتی؛ "ئای خودایه کاترمیز چه نده، ده بیت
ئیسنا باره که بکه مه وه؟" به په له به ره وه لای ده رگا که پویشته.
کی به په له نامه که ی هه لگرت و به دوایدا پویشته؛ "ئوو
خوله کیک چاره پئی بکه! نامه که."

هیرای به بی ئه وهی ته ماشاشی بکات؛ "فرپی بده!"
"ناته ویت بیخوینینه وه؟"

"ده زانم چی نووسیوه، ناتوانم به ته نها شوینه که به پتیه
بیه، تکایه بکه پتیه ماله وه. تیده گه م که چه نده سه خته بۆت.
دلنیام قسه کانی هه ئه م بابه تانه یه."

هیرای به ده م قسه کردنه وه جزدانه که ی ده رهیتنا و پاره ی
قاوه که ی له سهر میزه که دانا؛ "ده تبینمه وه."
دواتر راسته وخق قاوه خانه که ی به جیهیشت.
تهق-تهق

کی راسته وخق ته ماشای نامه که ی کرد و چاوی له سهر
پینگای هیرای بوو، پاشان به خوی گوت؛ "ناتوانم فرپی بدهم."
تهق-تهق

لهو کاتهی کی بهو جوړه وهستاوو له گهل خویدا قسهی دهکرد، زهنگی دهراکه لیتدا و کازوو توکیتا هاته ژووره وه بؤ ناو قاوه خانه که.

کازوو نه مړو له گهل ناموزای خاوهنی قاوه خانه که چووبونه دهره وه تاکو پیداوستییه کانی قاوه خانه که بکړن. کازوو کومه لیک زهرفی بازارکردنی به دهسته وه بوو، پر بوون. وهکو جلوبه رگی هه میسه یی کازوو؛ تیشیرتیک و پانتولیکی کاوبوی له پیدا بوو. دواتر به روانکه یه کی کارکردنی ده به ست. کی به زهرده خنه وه پیشوازی لیکردن؛ "به خیرینه وه."

"ببوره زورمان پیچوو."

"نا به پیچه وانه وه زور باشبوو."

کازوو؛ "دهچم خوم دهگورم و دهگه پیمه وه." کازوو راسته وخو به رهو ژووره که ی دواوه پویشیت. کی هیشتا نامه که ی به دهسته وه بوو گوتی؛ "نهم هاوسه ره نه فره تییه ی من له کویتیه؟"

ناکاری ناتوانیت به تنها بچیته بازار و نهو هه موو که لویه له بکړیت، چونکه یاخود هندیکی بیر دهچیته وه، یاخود دهستی ناکه ویت، هندیکجاریش پاره ی زیاتر خهرج دهکات وهک له پیویست، هر بویه ده بیت کازوو له گهلیدا بچیت، هندیک جاریش له پیدا لا ده دات و ده خواته وه.

کازوو گوتی که ناکاری گوتویه تی؛ "بیگومان دواده که وم." "نوو دلنیام چووه بؤ خواردنه وه دووباره."

“ئىستا تەماشى دەكەم.”

ھەناسەيەكى قولى ھەلگىشا و گوتى؛ “ئۆف باۋەر بەم پياۋە
ناكەم!” پاشان چوۋە چىشتخانەكە، قاۋەخانەكە تەنھا خاتۋونە
كراس سېپپەكە و فوساجى لىتېو، ھەردووكيان قاۋەي گەرميان
دەخواردەۋە، ھەرچەندى كەشەكەي گەرمىش بو.

دو ھۆكار ھەبوو كە ھەردووكيان قاۋەي گەرميان
دەخواردەۋە، يەكەميان ئەۋەبوو باشتر يارمەتى كەمكردنەۋەي
دوۋدلى و پاراپى دەدا، دوۋەمىشيان ئەۋە بوو قاۋەخانەكە
لەناۋەۋە فېنك بو. كازو جلى كاركردى لەبەر كردهۋە و
گەپايەۋە سەر كارەكەي.

چونكە گەرمى ھاۋىن دەستى پىكرىدبوو، پلەي گەرما
گەيشتىۋەۋە سى پلەي سىلېزى و كازووش ئەمپۆ نىزىكەي سەد
مەترىك بەپى پۆيشتىۋو، بۆيە بە تەۋاۋى دەموچاۋى ئارەقەي
كرىدبەۋە، دەستپەكەي دەرھىتاۋ دەموچاۋى سېرى.

فوساجى سەرى لەسەر گۆقارەكەي بەرزكردهۋە و گوتى؛

“بېۋرە ...”

كازو بە سەرسوپمانەۋە؛ “بەلى، فەرموو؟”

“دەتۋانېت قاۋەكەم بۆ تازە بكەيتەۋە؟”

“ئۆۋ بەلى بىگومان.”

فوساجى چاۋى لەسەر كازوۋ لانەبرد، تاكو چوۋە
چىشتخانەكە، فوساجى يەكېك بوو لە كېپارە ھەمىشەيەكان،
ھەمىشە لە يەك جىگادا دادەنىشت، تەنانت ئەگەر كەسكىكى

تر لەو جىيە دابىشستايە ئەوا بىگومان دەپۆيشت راستەوخۆ،
 ھەمىشە گۆفارىكى گەشتوگوزارى بەدەستەو ەبوو لاپەرە بە
 لاپەرە دەيخويندەو، كاتى ھاتنەكەى بەم جۆرە بوو، دواى
 نانى نيوەرۆ ھەفتەى دوو بۆ سى جار سەردانى قاوەخانەكەى
 دەکرد تاكو گۆفارەكەى تەواو نەكردايە نەدەپۆيشت، جگە
 لەو ەش تاكە شت كە داواى دەکرد قاوەى سادە بوو.

قاوەى قاوەخانەكە لە مۇكا دروست دەكرا كە لە ئەسيويباو ە
 دەھىنرا، بۆنىكى خۇشى ھەبوو، بەلام ھەمووان ەزيان بەو
 تامەى نەدەکرد، چونكە لەچاو قاوەكانى تردا تالتربوو. كازوو
 گەرايەو، لە چىشتخانەكە كترى قاوەكەى بە دەستەو ەبوو،
 پاشان قاوەى بۆ فوساجى تىكرد.

فوساجى بە ئاسايى خويندەو ەى پۆژنامەكەى تەواو كرد،
 لەو كاتەى كازوو قاوەكەى بۆ تازە دەكردەو، بەلام ئەمپۆ بەو
 جۆرە نەبوو، بەلكو راستەوخۆ تەماشاي دەستى كازووى دەکرد.
 كازوو ھەستىكى سەيرى ھەبوو، لەو كاتەدا پىيى وابوو كە
 فوساجى شتىكى ترى دەويت جگە لە تازەكردنەو ەى قاوەكە؛
 'ئايا شتىكى ترت پىويستە؟'

بە زەردەخەنەيەكەو ە گوتى؛ 'تۆ كارمەندى تازەيت؟'

كەمىك تىپراما، دواتر گوتى؛ 'ھەمم...'

'تۆو بەپاستى.'

فوساجى بە ھەستى شەرمەو ە سەرى داخستوو، بەردەوام
 بوو لە خويندەو ەى گۆفارەكە.

! کازوو به‌رده‌وام بوو له کارکردن به‌بې هه‌ستانه، کازوو
وه‌کو پږبۆتیک دهرده‌که‌وت له قاوه‌خانه‌که‌دا، هه‌موو ئه‌وه‌ی
ده‌یکرد ته‌نها خاوین کردنه‌وه‌ی میزه‌کان و تازه‌کردنه‌وه‌ی
قاوه و ئاماده‌کردنی خواردن بوو پږ کړیاره‌کان، به‌بې ئه‌وه‌ی
تیکه‌لی کاری ئه‌وانی تر بېټ.

پرسیاری له فوساجی کرد: "زوو زوو دئیت پږ ئیره؟"
"به‌لی."

"ئایا هیچت بیستوه دهرباره‌ی ئه‌م شوینه؟ واته بابته‌ی
ئه‌فسانه‌کونه‌که."

"به‌لی زۆرم بیستوه."

"دهرباره‌ی ئه‌و کورسییه؟"

"به‌لی."

"که‌واته تو یه‌کیکی له‌و که‌سانه‌ی که ده‌یانه‌وئیت که‌شتی

کات ئه‌نجام بده‌ن."

"به‌لی."

"ئه‌گه‌ر بگه‌رئیتته‌وه پابردوو چی ده‌که‌یت؟"

ئه‌وه کاریک نه‌بوو له‌و کاره ئاساییانه‌ی که کازوو ده‌یکرد،

چونکه تیکه‌لی ئه‌وانی تر نه‌ده‌بوو، پږیه هه‌ر زوو گوئی؛ "ئوو

پرسیاره‌که‌م زۆر نابه‌جی بوو ببوره."

جانتاکه‌ی کرده‌وه زه‌رفیکی نامه‌ی دهره‌ینا، که قه‌راغه‌کانی

نوشتابرونه‌وه، وا پتده‌چوو ماوه‌یه‌کی زۆر بیت هه‌لیگرتییت.

کازوو؛ "ئه‌وه چییه؟"

‘بۇ ژەنە كەمە’.

‘ئەو نامەيە؟’

‘بەلى’.

‘بۇ ژەنە كەت؟’

‘بەلى، ھەرگىز نەمتوانىوۋە پىتى بىدەم’.

‘كەۋاتە دەتەۋىت بگە پىتتەۋە ئەو پۇژەي كە دەبوۋ ئەو

نامەيە پى بىدەيت؟’

‘بەلى، بەو شىۋەيە’.

‘ئىستە ژەنە كەت لە كۆيىيە؟’

ھەناسەيەكى قولى ھەلگىشا و بۇ ساتىك بىدەنگ بوۋ،

پاشان؛ ‘ھەمم ...’

‘نازانم’.

پاشان بە پى ئومىدىيەۋە سەرى داخستەۋە.

كازوۋش ھىچ شتىكى تىرى نەگوت دەر بارەي بابەتەكە.

‘بەلام بەپاستى من ھاۋسەرىكم ھەبوۋ ...ھەمم... ناۋى ...

ناۋىم بىر ناكەۋىتەۋە’.

لەو كاتەدا كى لە ژوۋرەكەي دواۋە گەپايەۋە، پەنگ لە

پوۋى پەپىۋو، پىدەچوۋ بەھۋى بىستىنى ئەو گىتوگۈيەۋە بىت

كە لە نىۋان كازوۋ و فوساجىدا پوۋىداۋە.

‘بەپاستى ئەۋە نادادپەرۋەرىيە’.

كازوۋ ھەۋلى دەدا بە كەمترىن وشە بابەتەكە بچوك

بكاتەۋە؛ ‘دەر بارەي ئەو بابەتە خۆت دلتەنگ مەكە’.

تەق-تەق

كازوو بە بېدەنگى تەماشاي دەرگاگەى دەکرد، لەو كاتەدا
كۆھتاكى لە دەرگاگەۋە ھاتە ژوورەۋە.

كۆھتاكى كارى پەرستارى دەکرد لە يەككە لە
نەخۇشخانەكانى شارد، بەلام پۇژانە دەھاتە قاۋەخانەكە
لەجىياتى ئەۋەى بېچتەۋە مالىۋە راستەۋخۇ، تىشېرتىكى
سەۋزى زەيتوۋنى لەبەردابوو لەگەل پانتۇلىكى سى چارەكى
شىن و جانتايەكى پەش لە شانى بوو، بە دەسپەكەى
ئارەقەكەى نېۋچەۋانى سېرى بەرلەۋەى بېچتە لاي فوساجى
سەرەتا كەمىك لاي كى و كازوو ۋەستا.

دواتر؛ 'سلاۋ، فوساجى دووبارە ئەمپۇش لېرەيت.'
بە شلەژاۋى سەرى بەرزكردەۋە، تەماشاي كۆھتاكى كرد
و دواتر دووبارە سەرى داخستەۋە بەردەوام بوو لە گۇڧار
خويندەۋە.

كۆھتاكى ھەستى بەۋە كرد كە ئەم كاردانەۋەىەى فوساجى
ئاسايى نىيە، لىنى نىزىك بۆۋە و گوتى؛ 'فوساجى تۇ باشىت؟'
فوساجى سەرى ھەلبېرى و گوتى؛ 'بېورە ئىمە يەكتر
دەناسىن؟'

كۆھتاكى بە ئائۇمىدانە راستەۋخۇ خەندەى سەر پوخسارى
گۇڧرا، فوساجى تۈۋشى زەھايىمەر بوو بوو، كە تەۋاۋى
يادەۋەرى لەدەست دا بوو. بەجۇرىك يادەۋەرىيە كۆنەكانى لە
دەست دەدا و ئەۋانەى ئىستاشى بېر دەچۈەۋە، بە ئەستەمىش
ئەۋانەى ئىستاي بېردەھاتەۋە كە پوۋىدەدا. تەنانتە ۋاى

لیہاتبوو کہ سایه تی خوشی نه دهناسییه وه.

له و ساته دا، فوساجی بیرى كه وته وه كه هاوسه رى هه یه،
به لام نه یه دهنانى هاوسه ره كه ی كۆهتاکیه كه به رانه رى
وه ستاوه.

پیم وایت نا.

یهك دوو ههنگاو كۆهتاکی چوو وه داوه.

كۆهتاکی له سه ر كورسی به رده م میزی ژمیریاره كه دانیشته،
كه به ته واری له فوساجییه وه دوور بوو. دواى ئه وه ی دانیشته
ده سه ره كه له دهستی كه وته خواره وه، به لام وا په فتاری كرد كه
ه ی ئه و نه بیت. به لام فوساجی تییینی كرد و بۆی هه لگرته وه،
دواتر چوو له لای میزی ژمیریاره كه، ئه و جییه ی كه كۆهتاکی
لئی دانیشتبوو.

ده بیت بمبوریت له م پۆژانه دا من شتی زیاتر له یاد ده كه م.

كۆهتاکی به بین ئه وه ی ته ماشاشی بكات؛ باشه.

پاشان ده سه ره كه ی له دهست وه رگرته وه.

دواتر سه رى داخست و گه رایه وه سه رمیژه كه ی، به رده وام
بوو له هه لدانه وه ی په ره كان، پاشان قومیکى له قاوه كه دا و
گوته؛ به نه فره ت بیت سارد بوته وه. له کاتیکدا پیش كه میك
ده بوو قاوه كه یان بۆ هینابوو.

کازوو گوته؛ بۆت تازه بکه مه وه؟

فوساجی هه ستایه وه له جییه كه ی و گوته؛ من ده بیت.

بپۆم.

پاشان كەلۈپەلەكانى كۆكردەۋە، لەو كاتەدا كۆھتاكى بە
نائۇمىدانە تەماشاي دەكرد.

فوساجى بەرەۋ لاي كاشىرەكە ھاتوو گوتى؛ "چەندى كىرد؟"

"سى سەد و ھەشتا يەن."

"فەرموو ئەۋە ھەزار يەنە"

ھەزار يەنى لەسەر مىزەكە دانا.

"ھەزار يەنم ۋەرگرت."

پاشان كىردىيە ناۋ ئامىرەكە.

فوساجى بە لاچاۋ تەماشاي كۆھتاكى دەكرد بەبى ئەۋەى

ھىچ قەسەيك بىكات و لەھەمان كاتدا چاۋەپى ۋەرگرتنى پارە
ماۋەكە بوو.

"شەش سەد و بىست يەن باقى."

فوساجى بە پەلە پارەكەى خستەۋە ناۋ جىزدانەكەى و

گوتى؛ "سوپاس بۇ قاۋەكە"

پاشان لە قاۋەخانەكە چوۋە دەرەۋە.

تەق-تەق

"سوپاس بۇتۇش دوۋبارە سەردانمان بىكە..."

دوای ئەۋەى فوساجى چوۋە دەرەۋە لە قاۋەخانەكە، دەنگى

ھىچ شىنكى تر نەدەبىسترا، تەنانت مىوزىكىش كارى نەدەكرد،

ھەموو ئەۋ دەنگەى دەبىسترا دەنگى چىركەى كاتىزىرەكان و

ھەلدانەۋەى پەپەى خاتوۋنە كراس سىپىيەكە بوو. ھەر لەو

کاته‌دا کازوو بیده‌نگیه‌که‌ی شکاند و گوتی؛ 'کۆهتاکی ...' پیش
 ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی ته‌واو بکات کۆهتاکی وه‌لامی دایه‌وه؛ 'کیشه
 نییه، من له‌پرووی ده‌روونییه‌وه خۆم ئاماده‌کردبوو بۆ ئه‌مڕۆ.'
 کی و کازوو پیکه‌وه له هه‌مان کاتدا؛ 'خه‌م مه‌خۆ'.

دووباره سه‌ری داخسته‌وه، کۆهتاکی به ته‌واوی بیهیوا
 بووبوو له باب‌ه‌ته‌که، چونکه ده‌یزانی به‌ره‌به‌ره فوساجی کۆهتاکی
 له‌بیرنامینیت و له‌وه‌ش زیاتر کۆهتاکی وه‌کو په‌رستاریک
 گرنگی پێده‌دا، ته‌نها کی و کازوو و ناگاری و هیرای ده‌رباره‌ی
 نه‌خۆشیه‌که‌ی فوساجیه‌وه ده‌یانزانی.

جۆری زه‌هایمه‌ره‌که‌ی فوساجی به‌وجۆره‌بوو که به‌ره‌به‌ره
 هه‌موو شته‌کانی له‌بیرده‌چوه‌وه و له‌پر‌دا تووشی ئه‌و بارودۆخه
 بووبوو، ئه‌مه‌ش وای کرد بوو که کۆهتاکی بکه‌وێته شوکه‌وه،
 له‌و کاته‌دا کۆهتاکی له‌دلته‌نگیدا به‌ره‌و چیشته‌خانه‌که‌ پۆیشت.
 کی له‌ چیشته‌خانه‌که‌ هاته‌ ده‌ره‌وه بوتلیکی شوشه‌ی
 به‌ده‌سته‌وه بوو. گوتی؛ 'دیاری یه‌کیک له‌ میوانه‌کانه.' پاشان
 له‌سه‌ر میزه‌که‌ داینا؛ 'که‌س ده‌یه‌وێت بخواته‌وه؟'

ئه‌و خواردنه‌وه‌یه‌ی به‌ده‌ستی کیه‌وه بوو ناوی هه‌وت
 دلخۆشیه‌که‌ بوو، کی چاوه‌کانی سووربووبوونه‌وه له‌ گریاندا،
 که‌شوه‌وای نێوان هه‌رسێ ئافره‌ته‌که‌ دلته‌نگی و خه‌مناک بوو
 به‌هۆی بارودۆخی کۆهتاکیه‌وه.

کۆهتاکی دوودل بوو له‌وه‌ی بخواته‌وه یاخود نا، له‌کۆتایدا
 گوتی؛ 'باشه، ته‌نها په‌رداخیک...'

هیرای همه‌میشه کۆهتاکی به خاتوونه به‌هیاکه ناوزه‌ند ده‌کرد، چونکه چه‌ند خوله‌کیک به‌رله‌وه دلته‌نگی دایگرتبوو، به‌لام ئیستا بارودۆخی ئاسایی بوه‌ته‌وه و داوای خواردنه‌وه ده‌کات. کازوو گوتی؛ "من ته‌ماشای ده‌که‌م بزایم شتی‌کمان هه‌یه له‌گه‌لی بخۆین."

"بۆچی خواردنه‌وه‌که گه‌رم نه‌که‌ینه‌وه؟"

"نا، به‌مجۆره باشه."

"باشه، که‌واته هه‌روا ده‌بخۆینه‌وه."

کی سه‌ری بوتله‌که‌ی کرده‌وه، پاشان په‌رداخه‌کانی پرکرد.

کۆهتاکی داوای وه‌رگرتنی خواردنه‌وه‌که؛ "سوپاس."

کازو که‌میک خه‌یارشۆری له‌سه‌ر میزه‌که دانا؛ "فه‌رموو"

هه‌ر ئه‌مه‌م په‌یداکرد."

پاشان کردییه ناو قاپه‌که‌ی به‌رده‌میانه‌وه.

کی؛ "ئوو زۆر به‌تامه، به‌لام من ناتوانم زۆر بخۆمه‌وه."

پاشان له‌ناو به‌فرگره‌که شه‌ربه‌تی پرته‌قالی ده‌ره‌ینا و

کردییه ناو په‌رداخه‌که‌وه.

هیچ کام له‌ خانمه‌کان هه‌مان بیرکردنه‌وه‌یان نه‌بوو بۆ

خواردنه‌وه‌که. خواردنه‌وه‌که له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ناوی هه‌وت

دلخۆشییه‌که بوو ده‌گوترا هه‌وت جۆری دلخۆشی جیاوازت

پێده‌به‌خشیت، که ده‌ته‌خوارده‌وه هه‌ستت به‌ ده‌نگۆله‌ی وردی

زبر ده‌کرد له‌سه‌ر زمانت، پاشان بۆنیککی میوه‌ی تازه‌ی ده‌دا،

که خواردنه‌وه‌که له‌گه‌ده‌ت ده‌چوو خواره‌وه هه‌ستی ئارامی

به‌ته‌واوی له‌شتدا بلاو ده‌بوه‌یه‌وه.

دوای ئه وهی کۆهتاکی بۆنی خواردنه وه که هات به لووتیدا،
یاده وه ریی خۆی بیرکته وه پیش پانزه سال که چۆن بۆ
یه که مین جار سهردانی قاوه خانه که ی کردوه.

ئو پۆژه ی که بۆ یه که مین جار سهردانی قاوه خانه که ی
کردبوو ئو پۆژه بوو که حکومه تی ژاپۆنی به هۆی
به رزبونه وه ی پله کانی گهرماوه پاگرتنی دهوامی پاگه یانده بوو،
به وه هۆیه شه وه فوساجی و کۆهتاکی چوو بوون سهردانی
بازاپ بکه ن، دواتر له بهر گهرماکه بپاریان دابوو سهردانی
قاوه خانه یه که بکه ن و که میک پشوو بده ن. به لام کیشه که ئه وه
بوو به و ئیواره یه ته وای قاوه خانه و پستورانته خیزانییه کان
جیگای به تالیان نه مابوو.

له شانسی ئه وانه له خواره وه ی شه قامه که ته نها
قاوه خانه یه که که کرابیته وه ئه م قاوه خانه یه بوو که ناوه که ی
هه مان ناوی ئو گۆرانییه ی هه بوو که کۆهتاکی زۆر ئاره زوی
لیتوو؛ (به رز و نزم).

گۆرانییه که باسی ئه وه ی ده کرد که سیک له پیتاو
خۆشه ویستییه که یدا به سه ر ده ریا یه کی گپکانیدا ده پوات. دوای
ئه وه ی له ده رگای قاوه خانه که چوونه ژووره وه تییینی ئه وه یان
کرد سی میز به تاله و ته نها خاتوونیکی کراس سپی دانیشتوه
له یه کیکیاندا، زۆر خۆش حال بوون، چونکه له کۆتایدا جینه کیان
ده سته که وت تاکو دابینشن.

له میزی نزیك ده رگا که دانیشتن، دواى ئه وهی دووباره گارسونه که هات داواکارییه کانیاں وه برگریت که چه ند خوله کیک له وه وه بهر هاتبوو ئاوی ساردی بۆ هیتابوون، راسته خۆ فوساجی داواى قاوهی ساردی کرد و کوهتاکیش که له بهرانه ریدا دانیشتبوو هه مان شتی داواکرده وه. فوساجی ههستی به ئارامی نه ده کرد له و جیته دا، هه ربۆیه هه ستا و چوو ه کورسی بهردهم میزی ژمیتریه که دانیشتن، به لام ئهم پهفتاره ی بهه یچ شیوهیه ک کوهتاکی دلته نگ نه کرد. ئه وهی له وکاته دا کوهتاکی بییری لیده کرده وه ئه وه بوو چهنده مایه ی دلخوشییه قاوهخانه یه کی دۆزیوه ته وه نزیك ئه و نهخۆشخانه یه یه که کاری لیده کات.

کوهتاکی به وردی سه رنجی دیواری قاوهخانه که ی دها که له داریکی قاوه دروست کرابوو، پاشان بنمیچه که چۆن ده دره وشایه وه، ئه وهی سه یربوو ه یچ په نجه ره یه کی تیدا نه بوو، قاوهخانه که ته نها سى کاتژمیتری کۆن به دیواره که وه هه لواسرابوو، هه رچه ندی کوهتاکی زۆری ده رباره ی شته ئه نتیکه کان نه ده زانی، به لام درکی به وه کرد که ئه و کاتژمیترانه ش یه کیکن له و شتانه.

له گه ل ئه وهی ه یچ په نجه ره یه ک له قاوهخانه که دا نه بوو، ه یچ هۆکاریکی فینککه ره وه ش بوونی نه بوو، به لام کوهتاکی ههستی به وه ده کرد که قاوهخانه که چهنده فینکه، ته نانه ت پرسیاری له ناگاری و کی کرد ده رباره ی، گو تیا ن هه ر له میژه وه ها بووه.

ئەوئى سەيربىو قاوہخانەكە تەنھا پانكەيەكى تىدابوو كە
بە بنمىچەكەوہ ھەلواسرابوو، بەلام بەشى پىويست فىنكىي
بەخشىبوو بەتەواوى قاوہخانەكە، كۆھتاكى لە دواى ئەو پۆژەوہ
بەردەوام سەردنى دەكرد ھەر كاتىك پشوى ھەبووايە، ياخود
لە نەخۆشخانە بگەرايەتەوہ ھەرچەندە چەندىن جار پرسىارى
دەربارەى فىنكىي قاوہخانەكەى لە ناگارى و كى كردبوو، بەلام
پىيان دەگووت كە لەمىژە بەمجۆرەيە.

كازوو پەرداخەكەى بەرز كەردەوہ؛ 'بەخۆشيتان'. بەلام
دواتر ھەستى بە شەرمەزارى كرد و گوئى؛ 'پىم وابىت ئاھەنگ
گىران نىيە وايە؟'

كى قولى كۆھتاكى پاكىشا و گوئى؛ 'وہرە ھىندە خۆت
خەمبار مەكە تكايە.'

كازوو؛ 'داواى لىبوردم ھەيە.'

كۆھتاكى؛ 'نەخىر، كىشەيەك نىيە.'

كۆھتاكى پەرداخىكى وەرگرت و ئەويش خواردىيەوہ،
پاشان گوئى؛ 'ماوہى سالىك دەبىت كە بە ناوى خۆمەوہ بانگى
نەكردووم و نامناسىتەوہ... ئەو بەتەواوى ئەو يادەوہرييەى لە
دەست داوہ كە دەربارەى منە... من بە تەواوى خۆم بۆ ئەم
بابەتە ئامادەكردبوو.'

دووبارە چاوہكانى كى سوور ھەلگەرا.

كۆھتاكى؛ 'بەلام كىشە نىيە...' ھەناسەيەكى قولى ھەلمزى
و بەردەوام بوو؛ 'ھاوپىيان ھەرچۆنىك بىت من پەرستارم، بە

واتایهکی تر ئەگەر وهکو هاوسهریک ئەو منی بیر نهکهویتیتهوه
دهتوانم وهک پهرسیاریک له ژیانیدا بمیتمهوه و چاودیتری
بکهَم.

کۆهتاکی هیزی دایه بهر خۆی و ههستایهوه؛ 'سهیربکه
هاورپیان، من په رستارم، ته نانهت ئەگەر به ته واوی له یادهوه ری
ئەودا بسپیتمهوه ئەوا هینشتا من وهکو په رستاریک خزمهتی
دهکهَم.

کۆهتاکی ههولی دها ته واوی بروابه خۆبوونی له دهنگیدا
پیشان بدات به رانبهر کی و کازوو، هه رچه نده راستی
بابه ته کهش وها بوو ئەو وهکو په رستاریک لای هاوسهره کهی
مابوهوه، وهکو خۆی دهیگوت من دهتوانم لای بمیتمهوه وهکو
په رستاریک.

کازوو به بی ههستانه یاری به په رداخه کهی دهکرد و خه یالی
پۆیشتبوو، کیش له وکاته دا دلۆپه فرمیسیکیک له چاوی کهوته
خوارهوه.
شَلپ.

بێدهنگی ته واوی قاوهخانه کهی دهگرتبوو، به لام له پردا تا که
دهنگ که بیسترا دهنگی داخستنی په رتو وکه کهی خاتوونه جل
سپییه که بوو.

کۆهتاکی له و کاته دا ئاوپی دایه وه، ئەوه یه کهمین جار بوو
تییینی ئەوه بکات خاتوونه که پۆمانه کهی دادمخات و پاشان
دهسته سپره کهی له جانتا سپییه کهی ده رهینا و ههستایه

سەرپىن تاكو به رهو دهستشۆره كه پۆيشت.

ههركام له كازوو و كى سهرنجى ئهوهيان نه دا كه خاتوونه كه
له جىيه كهى ههستاوه، كى چاوى له سهر كۆهتاكى لانه دهبرد،
كازووش قومىكى ترى له خواردنه وه كهى خوارد وه.

كۆهتاكى گوتى؛ 'به پاستى پىم سهره بۆچى فوساجى
دهيه وىت بگه پىته وه پابردوو؟' تهواوى سهرنجى كۆهتاكى
له و كاته دا ته نها له سهر كورسى خاتوونه كراس سىپيه كه بوو،
هيندهى دهزانى ده بارهى كورسىيه كه كه دهتگه پىنپىته وه
پابردوو.

فوساجى پيش ئه وهى تووشى نهخۆشى زه هايمه ر
بىت باوه رى به وه نه بوو كه كورسىيه كى له و جۆره ههيه
دهتگه پىنپىته وه پابردوو، له وهش زياتر ئه و ژنه تارمايه ياخود
شتىكى له و بابته.

دواى ئه وهى فوساجى به ره به ره ياده وه رى له دهسته دا
هه موو پۆژ ده هات بۆ قاوه خانه كه به ئومىدى ئه وهى خاتوونه
كراس سىپيه كه له جىيه كهى ههستىت و دابنىشيت، له و كاته وه
كۆهتاكى توشى سهر سوپمان بووه ده بارهى رووداوه كه؛
بۆچى دهيه وىت بگه پىته وه پابردوو؟

ته نانه ت زۆربهى كات كۆهتاكى پرسىارى ئه وهى له
فوساجى كردوو، به لام هه موو وه لامه كهى ئه وه بووه كه
'نه پىنيه'.

كازوو؛ 'له بهر ئه وهيه دهيه وىت نامهيه كت پىندا ت.'

‘بیدات به من؟’

‘هممم.’

‘نامه؟’

‘فوساجی کوتی که نه‌وه شتیکه که نه‌یتوانیوه نه‌نجامی بدات.’

کوهتاکی که می‌ک بیری کرده‌وه و کوتی؛ پیم وایت که...
کوهتاکی بۆ ساتیک هستی به حه‌وانه‌وه کرد، چونکه له کوتایدا هه‌والیکی باشی بیست.

به‌لام وه‌کو کاردانه‌وه هیچ کاردانه‌وه‌یه‌کی نه‌وتوی نه‌بوو،
چونکه پیی وانه‌بوو فوساجی بابه‌تیکی گرنگی له نامه‌که‌دا
نوسی بیست بۆی، له‌به‌رئه‌وه‌ی فوساجی باش نه‌بوو له‌نوسین و
خویندنه‌وه‌دا.

چونکه فوساجی له‌شاریکی بچووکدا گه‌وره‌بوو بوو،
خیزانه‌که‌ی پشتیان به‌راوکردنی ده‌ریایی ده‌به‌ست، هه‌ر له‌به‌ر
نه‌وه‌ش بوو ده‌بوو هه‌موو نه‌ندامه‌کانی خیزانه‌که‌کاربکه‌ن،
فوساجی له‌به‌ر په‌ستانی کارکردن به‌باشی نه‌یده‌توانی وانه‌کانی
بخوینیت، نه‌مه‌ش وای کردبوو به‌باشی پیته‌کان نه‌ناسیته‌وه.

کوهتاکی و فوساجی له‌ریگه‌ی ناسیاوئیکه‌وه‌یه‌کتریان
ناسیبوو، کوهتاکی نه‌و کاته له‌کولێژی په‌رستاری ده‌یخویند،
نه‌و کات که‌یه‌کیان ناسی ته‌مه‌نی فوساجی ته‌نها بیست و شه‌ش
سال بوو، ته‌مه‌نی کوهتاکیش بیست و یه‌ک سالان بوو، نه‌وان.

بە نامە قىسەيان دەکرد، چۈنكى سەردەمى خۇشەويستى ئەوان
پىش پەيدا بولۇنى تەلەفۇن بوو. كۆھتاكى ھەمىشە لە نامەكانىدا
بە دوورو درىژى باسى شىنوازى بەسەر بىردىنى پۇژەكەى و
خەزى لە چىيە پقى لە چىيە و ئەمپۇى كۆلۈژى چۈن بەسەر
بىردوۋە و خەنەكانى داھاتوۋى چىن و دەيەوئىت بەچى بگات،
تەواۋى ئەمانەى لەناو نامەكاندا بۇ فوساجى دەنوسى، بەمەش
ھەر نامەيەكى نىزىكى دە لاپەپە دەبوو، بەلام ھەموو ئەوۋى
فوساجى لە وەلامدا بۇى دەنوسى لە دىپىك زياتر تىپەپى
نەدەکرد كە بەم جۆرە بوو؛

‘سوپاس بۇ ئەو نامە جوانەى كە نوسىووتە، زۆر خۇشحال
بووم.’

سەرەتا كۆھتاكى بابەتەكەى بە ئاسايى ۋەرگرتبوو، چۈنكى
پىنى وابوو بەھۋى سەرقالىيەۋە لە كارەكەى نامەكان ۋەھا
كورتن، بەلام دواترەستى بە بىزارى دەکرد، ئەو ھەموو
ھەستە دەربېرئىت و ھەموو ۋەلامەكە ئەۋەندە بىت، ھەر بۇيە
پىنى گوت كە ئايا دەيەوئىت جىيابىنەۋە ياخود نا، جيا لەۋەش
زۆر زۆر بەدرەنگى ۋەلامى دەدايەۋە، فوساجى جار ھەبوو
دوۋ مانگى پىدەچوو تاكو ۋەلامىكى دەدايەۋە.

بەلام شىتىكى پىشپىنى نەكراۋ پوۋيدا لە كۇتا جارداد،
فوساجى نوسىبوۋى؛ ‘ھاۋسەرگىرىم لەگەل دەكەيت؟’

ئەمە كارىگەرترىن كورتنە دىپ بوو كە كۆھتاكى خۇى
بۇ ئامادە نەكرد بوو، سەرەتا شۆك بوو، بەلام دواتر بە

!

کوهتاکی؛ 'بیگومان به پهروش دهبووم بۆ خویندهوهی'.
 ئەو قسهیهی درۆ نهبوو، چونکه بیگومان ئەگەر نامهیهکی
 لهو جۆرهی بۆ بهاتایه دلخۆش دهبوو بهخویندهوهی.
 کی؛ 'ئەي بۆ ناگه پێتتهوه بۆ رابردوو؟'
 کوهتاکی؛ 'چی؟'
 کازوو چاوی بزکردهوه؛ 'خوشکی تۆ به پاستته؟'
 کی به شینوازی جهختکردنهوه گوتی؛ 'ئەو دهییت نامهکه
 بیخوینتتهوه.'

کوهتاکی؛ 'خۆشهویستم خۆت بگره وا هاتم'.
 ههڕچهندی کات درهنگ بووبوو بۆ پەشیمانکردنهوهی.
 کی؛ 'ئەگەر فوساجی نامه‌ی خۆشه‌ویستی بۆ نویسییت
 کهواته دهییت بیخوینتتهوه.'
 ههڕچهنده کی دلتیا نهبوو له قسه‌که‌ی، به‌لام له‌بەر ئەوه‌ی
 بابته‌که‌ی لای کوهتاکی وروژاندبوو بۆیه ئاماده بوو بۆ
 جهختکردنهوه.

کازوو ههستی به نا‌ئارامی ده‌کرد لهو گفتوگویه‌دا،
 کوهتاکی ته‌واوی پرۆپاگه‌نده و یاسا‌کانی بیستبوو ده‌رباره‌ی
 کورسییه‌که، هه‌ر بۆیه چاوی له‌سه‌ر کورسییه‌که بوو، به‌لام
 ئەگەر ته‌نانه‌ت هه‌موو ئەو شتانه‌ی له پابردویی بزانیایه هیتشتا
 فوساجی له نه‌خۆشییه‌که‌ی چاک نه‌ده‌بووه. به‌لام ئەگەر هه‌ر
 به‌پاستی وه‌کو کازوو گوتی فوساجی بیه‌و‌یت ئەو نامه‌یه‌ بدات
 به کوهتاکی و بیخوینتتهوه کهواته بۆ نه‌گه‌پێتتهوه پابردوو،

كۆھتاكى بەم جۆرە بېرى دەكردەۋە، لە لايەكى ترېشەۋە ئەگەر
بگەرېتەۋە چىتر لە بارودۇخى چاۋەپوانى نابىت تاكو فوساجى
نامەكەي پېتدات. كۆھتاكى گوتى؛ ئەگەر ھەر بەپاستى نامەي
خۆشەۋىستى بۆم نوسىيىت؟

ۋشەي خۆشەۋىستى ھىزىكى زىاترى بە كۆھتاكى
بەخشىيوو، كى سەرى پارىبوونى لەقاند، لەو كاتەدا كازوو
چىتر ئارامى نەما، پەرداخەكەي دانا لەسەر مېزەكە و چوۋە
چىشتخانەكە.

كۆھتاكى لەبەردەم ئەو كورسىيە ۋەستابوو كە دەيگواستەۋە
بۆ پابردوو، دلى بەخترايى لىتدەدا، مستى توند كردبوو،
كورسىيەكەي پاكىشا و ۋىستى دابنىشيت، جۆرى كورسىيەكان
كۆن بوون، لەدار دروست كرابوون، جىي پالداۋەكەي نەخشى
تېدا دروست كرابوو، قاچەكانىشى لەخوارەۋە چەمابوونەۋە،
پاشان جىي دانىشتنەكەي بە قوماشى سەوز پوۋپۆشكرابوو،
كە تەماشاي دىمەنى قاۋەخانەكەت دەكرد ھەستت دەكرد
لە سەردەمى نويدا دروست كراۋە و بە بابەتى ئەنتىكە
پازىنراۋەتەۋە.

پاشان تەماشاي لاي چىشتخانەكەي كرد، ئاخۇ دەيىت
چەندە بەباشى شوئەكە گرنكى پېتدريت و خاۋىن بكريتەۋە.
كە ئەو كارەش تەنھا كازوو و كى لە ئەستويان گرتوۋە، كازوو
بەرەۋ لاي ھات، سىنيىەكى پېتوۋ كە كترىيەكى پەساسى و
كوپكى سېي قاۋەيى لەسەربوو.

تا کازوو زیاتر نزیک دهبوهوه لیدانهکانی دلی کوهتاکی
زیاتر دهبوو.

کازوو وهک پرسپاری ههمیشهیی گوتی؛ یاساکان دهزانیت
وايه؟

کوهتاکی پرسپارهکانی لهمیشکی خویدا تاوتوی کرد، یاسای
یهکه مئوه بوو تهنها دهتوانیت ئهوه که سانه ببینیتهوه که پیتشر
سهردانی ئهوه قاوهخانهیهیان کردبیت.
کوهتاکی؛ ئههمهیان کیشه نییه، چونکه پیتشر لهگهڵ فوساجی
سهردانی قاوهخانهکه مان کردووه.

دووه م یاسا ئهوهبوو ئیستا به هیچ جۆریک ناگۆریت،
ههرچهنده بگهڕیتتهوه و رابردوو به دلی خۆت بگۆریت.
کوهتاکی ئهوه یاسایهشی بهلاوه ئاسایی بوو. چونکه تهنانهت
ئهگه بگهڕیتتهوه رابردوو چارهسهری زههیمه دۆزراییتتهوه
و فوساجی بیخوات هیشتا ئهوه راستیهی ئیستا ناگۆریت که
فوساجی تووشی زههیمه ربوو.

سیتیهم یاسا ئهوهبوو که دهبیت چاوهپوان بیت تاکو خاتوونه
کراس سپیهکه دهچیت بۆ دهستشۆرکه، ئهوه یاسایهش
جیهجیوو بوو خودکارانه، چونکه لهو ساتهدا ژنهکه چووبوو.
ههرچهنده ئهوهشی بیستبوو ئهگه تۆ ههولبدیت به زۆر
ژنهکه لهسهر کورسییهکه ههستیتیت ئهوا جادووت لیدهکات.

یاسای چواره م دهیگوت به گهپانهوهت بۆ رابردوو نابیت
لهسهر ئهوه کورسییه ههستیتتهوه، تهنها دهبیت لهویدا دابنیشیت

تا كۆتايى كارەكە، لەبەر ئەۋەى لەناۋ قاۋەخانەكەدا ھېچ تەلەفۇنىكى تېدا نەبوو، بۆيە بە ئەستەم ھىلەكانى پەيۋەندى كردن وەردەگيران و دەتتوانى پەيۋەندى بكەيت.

كۆھتاكى لە رابردودا ئەۋەى بېستبوو كە قاۋەخانەكە بەۋە ناوبانگى دەركدوۋە خەلك دەگەپتەۋە رابردوو، بەلام ھېچ سەرسام نەبوو لەۋەى؛ خەلك لەو كارە دەكشىنەۋە بەھۋى ياسا بېماناكانەۋە.

كۆھتاكى بېرى كەۋتەۋە كە لەو كاتەۋە خەيالى پۈشتوۋە كازوو چاۋەپىنى وەلامەكەيەتى؛ 'دەبېت قاۋەكە بخۆمەۋە بەرلەۋەى سارد بېيتەۋە؟'

'بەلى.'

'ھېچ شتىكى تر ھەيە؟'

بەلام شتىكى تر ھەبوو كە دەيويست بېزانىت دەربارەى ياساكان؛ چۆن راستەۋخۇ دەگەپتەۋە ھەمان بەروار و كاترۇمىز؟

كازوو؛ 'دەبېت وىناى ئەو پۇژە بكەيت كە دەتەۋىت بۆى بگەپىتەۋە.'

'ويناكردن؟'

'پۇژىك پېش ئەۋەى فوساجى تۇ لەبېر بكات، ئەو پۇژەى كە دەيويست نامەكەت پىن بدات... ئەو پۇژەى كە نامەكەى پېنبوو لە قاۋەخانەكە.'

ئەو پۇژەى ھېشتا كۆھتاكى بېرىبوو. بېرھاتنەۋەى ئەو پۇژە زۇرقورس بوو، بەلام دەيزانى بە نزيكەى سى سال بەر لە ئىستا دەبوو، ئەو كاتەبوو پېش ئەۋەى فوساجى ھېچ نېشانەيەكى نەخۇشېيەكەى تېدا بەدىبكرېت.

ئەو پۇژەى كە بەلايەۋە قورس بوو نامەكە بدات بە كۆھتاكى. كەمېك قورس بوو بۇ كۆھتاكى بېرلەو پۇژە بكاۋە، بەرلەۋەى فوساجى نامەكەى بۇ نوسىيېت بۆيە بېرى لەۋە دەكردەۋە كە فوساجى دەيەۋېت نامەكەى پېئېدات.

ھەر بۆيە بېرى لەو پۇژە كىردەۋە كە فوساجى سەردانى قاۋەخانەكەى كىردوۋە و نامەكەى پېيە، بە جوانى كىردوۋيەتېيە ناو جانتاكەيەۋە و خۇى بۇ ئەۋە ئامادەكردوۋە تاكو بېدات بە كۆھتاكى.

بە تەۋاۋى نەيدەزانى لە چ پۇژىنكا نامەكەى دەداتى، بەلام ۋەھاي بېركىردەۋە ئەو پۇژەى جانتاكەى پېئېت بېگومان پىلانى بۇ ئەۋە داناۋە تاكو بېداتى.

كازوو پىرسى؛ 'تۇ ئامادەيت؟'

'خولەكىك بوەستە.'

دۋاى ئەۋەى ھەناسەيەكى قولى ھەلمزى، كازوو قسەكەى تەۋاۋ كىرد؛ 'ئەو پۇژەى كە نامەكەى پېيە... ئەو پۇژەى دەيەۋېت پېت بدات.'

تەۋاۋ بەسە پاراپى، تەنھا سەرنج بدە. (كۆھتاكى لە دلى خۇيدا).

ئه‌مجاره‌ پاسته‌وخۆ ته‌ماشای چاوه‌کانی کازووی کرد و
گوته‌ی؛ "من ئاماده‌م."

کازوو به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی سارده‌وه‌ کوپه‌ به‌تاله‌که‌ی
له‌به‌رده‌م کۆهتاکی دانا و پاشان کتربیه‌ که‌رمه‌ زیویه‌که‌ی
به‌ده‌سته‌وه‌ گرتبوو، پیش ئه‌وه‌ی قاوه‌که‌ ئاماده‌ بکات گوته‌ی؛
"له‌بیرت بیت..." کۆهتاکی په‌نگی سه‌ی هه‌لگه‌را؛ "قاوه‌که‌ بخۆره‌وه‌
به‌رله‌وه‌ی ساردببیتته‌وه‌."

ورده‌ ورده‌ هه‌لمی که‌رمی قاوه‌که‌ به‌رز ده‌بوه‌وه‌، دواتر
کازوو سه‌رقالی ئاماده‌کردن و پالاولترنی قاوه‌که‌ بوو، کۆهتاکی
سه‌رنجی کتربیه‌که‌ی ده‌دا، زۆر جیاوازتربوو له‌وانه‌ی پیشتر
ئهو‌ بینیبووی، که‌میک له‌وانه‌ بچوکتربوو که‌ بۆ میوانه‌کان
داده‌نرا، ته‌نانه‌ت په‌نگی قاوه‌که‌ له‌وه‌ توختر بوو که‌ پیشکه‌شی
میوانه‌کانی ده‌کرد.

به‌ره‌به‌ره‌ شته‌کان له‌به‌رچاو کۆهتاکی گۆپا و لیلبوو،
هه‌ستی بوه‌ ده‌کرد کاریگه‌ری خواردنه‌وه‌که‌ی پیشتره‌ له‌سه‌ری
و سه‌رخۆش بووه‌. به‌لام پاستیه‌که‌ی ئه‌وه‌بوو په‌یوه‌ندی به‌
گه‌شته‌که‌یه‌وه‌ هه‌بوو.

کۆهتاکی چاوی داخست، به‌لام له‌ ترسانه‌بوو، به‌لکو له‌به‌ر
ئهو‌ بوو سه‌رنجی قولتر بکاته‌وه‌ ده‌رباره‌ی پۆژی گه‌شته‌که‌ی.
ئهو‌ پۆژه‌ی کۆهتاکی هه‌ستی به‌ گۆپانکاری ده‌کرد له‌
فوساجی دا، ئهو‌ پۆژه‌ بوو که‌ کۆهتاکی خوانی ئیواره‌ی
ئاماده‌کردبوو، له‌ هه‌مان کاتدا فوساجی نه‌هاتبوو هه‌ماله‌وه‌

له بهرئه وهی سهرقالی ئاماده کردنی باخچه یه ک بوو، فوساجی کاتی تهواوی خۆی وهرده گرت له پازاندنه وهی باخچه کاندای، ئه و وشه یه ی زۆر دووباره ی ده کردوه؛ 'وشه ی هاوسهنگی بوو' ئاماژه ی به وه دها ده یگوت له گه ل ماله کاندای ناییت باخچه کان زۆر سه وز و پر گول بن، ناشییت چۆل و بئ په ونه ق بیته، به لکو ده بیته هه میشه هاوسهنگی بپاریزریته.

دوای ئه وهی شه ویکی دوورو دریزی هه بوو، فوساجی بپیار وها بوو که کۆهتاکی خواردنی بۆ ئاماده بکات و پیکه وه خوانی ئیوار بخۆن.

بوو به شه، به لام فوساجی هیشتا نه گه پابه وه ماله وه، کۆهتاکی بیرى لای مابه وه، به لام دواتر درکی به وه کرد که ده کریته بۆ قاوه خواردنه وه یه ک له دهره وه بیته.

له کۆتایدا دوای تینه پهبوونی دوو کاتژمیر له کاتی ئاسایی گه پانه وهی، فوساجی گه پایه وه ماله وه، به لام جیاواز له شه وهکانی تر هیچ له دهرگای نه دا، هه موو شه ویک که ده گه پیتته وه سێ جار له زهنگه که دهادات تاکو کۆهتاکی بۆی بکاته وه، به لام ئه مشه و به و جۆره نه بوو، کۆهتاکی خۆی ههستی به وه کرد که سێک دیته ژووره وه دوای ئه وهی بینی گوتی؛ 'ئه وه منم'.

دوای گوێبیستی دهنگه که، دهرگا که ی کرده وه، هه رچه نده پیتی وابوو که شتیکی لیها توه، به لام فوساجی هیچی لینه هاتبوو، وه کو پۆژهکانی پیتشوو سه لامهت گه پابه وه ماله وه، جله

په ساسیه کانی له بهر دا بوو، ته وای که لوپه له کانی پټیوو، به
شهرمه وه کوتی؛ ون بووم.

نهمړو دوو سال ټیپه پووه به سهر نه و پرودا ودها.

له شانسی فوساجیدا کوهتاکی په رستار بوو، هر زوو
هستی به نیشانه کانی ده کرد که درده که وتن. سهرتا به وه
دهستی پیکرد، دواتر وای لټهاتبوو له بیري ده کرد که شه که
چییه، یاخود کاتزمیر چنده، پاشان شه وان به ناگا ده هاته وه
ده یگووت له بیرم کرد نهمړو کاریکی گرنګ نه نجام بدهم. به لام
نوهی کوهتاکی ده یکرد هه ولیده دا بیهټیته وه سهرخوی و به
هیمنی مامه لهی له گهل ده کرد.

ته نانه ت کوهتاکی پزیشکی تاییه تی بو گرتبوو. ناماده بوو
هموو کاریک بکات تا کو فوساجی چاک بېټه وه له و
بارودوخه ی.

به لام هر له سهره تا وه به ره به ره فوساجی شتی زیاتر و
زیاتری له بیر ده کرد، ته نانه ت وای لټهات چیتړ نه یده توانی
بچیت بو سهر کاره که ی، هر بویه زیاتر ناگاداری بېټ
کوهتاکی پوژه پشووه کانی له گهل فوساجیدا داده نا تا کو زیاتر
گرنګی پټیدات.

تا که شوینیک که دهیزانی هندیک له و جټیانه بوو که پیشتر
سهر دانی کرد بوو، سهره پای نه خوشییه که ی ته نها نه و پټیانه ی
بیر مابوو.

دوای ماوهیهک بهسەر نهخۆشییهکهیدا، بارودوخهکه وههای لیهایتوو کارهکانی پۆژانهشی بیردهچوهوه، به نمونه شتی دهکپی، بهلام دواتر دهیگوت کئ ئهم شتانهی کپیوهوه، تهنانهت وای لیهایت ناویشانی مالهکهی خۆیانی بیر دهچوهوه، دهبوو پۆلیس بیدۆزیایهتهوه و بیگهپانایهتهوه بۆ مالهوه، ههتا وای لیهایت تهنانهت ناوی کۆهتاکیشی بیرچوهوه، به ناوی دووهمی بانگی دهکرد.

دوای ئهو بیرهاتهوانه کۆهتاکي چاوی کردهوه، پانکهکه دهنگی دههات، قاوهخانهکه وهکو خۆی بوو، کۆهتاکیش له جی خۆی دانیشتبوو دهستهکانی لهسەر قاچهکانی دانابوو، بهلام نهیدهزانی ئاخۆ شهوه یاخود پۆژه، چونکه وهکو پیشتر گووتمان قاوهخانهکه هیچ پهنجهرهیهکی تیدا نییه.

کازوو لهوئ نهبوو، تهنانهت کی شتی لینهبوو، سهههتا ههولیدا دان بهخۆیدا بگریت، بهلام دواتر چاویگێرا بهناو قاوهخانهکه دا، له لایهکهوه دهنگی تهپهی پێی بیست که کهسیک بهرهو لای دههات.

“کهس لێزه نییه.” به شلهژاوییهوه ئهو وشهیه له دهمی هاته دهرهوه.

تاکه هۆکار ئهوی گهپاندبووه رابردوو خۆیندهوهی ئهو نامهیه بوو که دهبوو فوساجی بیداتی، ههر لهبههر ئهوهش بوو ئهو پێگایهی بریبوو له داهاوووه هاتبووه رابردوو. ههرچهنده ئهو پووداوه پووبیدایه هیچ لهبابهتهکه نهدهگۆرا،

چونكە فوساجى بە ھېچ جۆرىك ئەۋى بېر نەدەھاتەۋە.

پېشتەر دركى بەبابەتەكە كەردبۇ، سەرەتا پەرسىيەرى كەرد؛
ئاقۇ ئەۋان پېشتەر يەككەر دەناسن ياخۇد نا؟ بەلام تەنانتە
ئەگەر ھاۋسەرەكەم منى بېرنەيەتەۋە منىش ۋەكو پەرسىيەرىك
دەتۈنم لەگەلى بىم.

‘دەلىيام ئەۋە نامەيەكى خۇشەۋىستىيە’.

پاشان قومىدا لەكوپە قاۋەكە.

كەسىك ھاتە ناۋ قاۋەخانەكە، شىۋازى ھاتتە ژوورەۋە بەۋ
جۆرە بوۋ كەسەكە دەبوۋ چەند پلىكانەيەك بېرىت پاشان لە
دەرگايەكى دوۋ مەترى گەرە دەھاتە ناۋ قاۋەخانەكە، دواتر
زەنگىك لای دەرگاكە لىي دەدا بۇ چەند چەركەيەك، پاشان بە
دوۋ ھەنگاۋ دەھاتتە ژوورەۋە.

كاتىك زەنگى ھاتتە ژوورەۋەكە لىي دا، سەرەتا كۆھتاكى
ۋاى بېر كەردەۋە رەنگە ناگارى ياخۇد كى بن ھاتتە ژوورەۋە،
چونكە ئەگەر كازوۋ بوایە بېگومان ۋەكو خەزمەتگوزارى دەھاتە
لاى مېزەكەى، بەلام ئەۋەى سەيربوۋ ونبوۋنى كازوۋ بوۋ لەۋ
كاتەدا.

كۆھتاكى كۆمەلە سىنارىۋىيەكى لە مېشكى خۇيدا تاۋتۇي
كەرد، بەلام راستى بابەتەكە ھېچ كام لەۋانە نەبوۋ لە كۆتايدا
كەسەكە دەرگەۋت، فوساجى بوۋ.

‘ئۇۋ كۆھتاكى’، ئەۋەى پېشىبىنى نەكراۋبوۋ لەۋ كاتەدا بۇ
كۆھتاكى بېنىنى فوساجى بوۋ، پانتۇلىكى بېنجى و تېشىرتىكى

پۆلۆی له بهردا بوو، جگه له وهی جانتاکه‌ی له ده‌ست گرتبوو،
که‌واته پێده‌چوو له ده‌ره‌وه که‌شه‌که گهرم بیت.
به‌هیچ جۆریک له جیگه‌که‌ی خۆی نه‌جولا، به‌لام فوساجی
هات بۆلای.

کۆهتاکی ده‌ستپێشخه‌ری کرد؛ 'سلاوت لیبیت'.
هه‌ستی به‌ شتیکی سه‌یر ده‌کرد، چونکه له‌وکاته‌وه‌ی به‌کتر
ده‌ناسن ته‌نانه‌ت پێش ئه‌وه‌ی بگه‌نه‌ بابته‌ی هاوسه‌رگیریش
هه‌رگیز به‌و جۆره ته‌ماشای نه‌کردبوو. هه‌رچه‌ند کۆهتاکی
هه‌ولیده‌دا دیمه‌نی سێ سال به‌ر له‌و کاته‌ی بیربیته‌وه ئاخۆ به‌م
جۆره ته‌ماشای کردووه یاخود نا، به‌لام هه‌یچی بیر نه‌هاته‌وه.
پێی وابوو به‌ باشی بیرى له‌و پۆژه نه‌کردوته‌وه، چونکه
هه‌ستی ده‌کرد ئه‌م پۆژه ته‌نها سێ پۆژ پێش ئێستایه نه‌ک
سێ سال به‌رله ئێستا.

فوساجی؛ 'ئۆو سلاو به‌راستی پێم وانه‌بوو لیڤه‌ بتيینم'.
وا پێده‌چوو به‌ ته‌واوی ئه‌و کاته بیت پێش ئه‌وه‌ی له‌بیری
بکات کۆهتاکی کێ بووه، هه‌روه‌کو ئه‌وه‌ی خه‌یالی بۆ کردبوو
کۆهتاکی.

'زۆر چاوه‌پێم کردیت، به‌لام نه‌هاتیه‌ ماله‌وه'.
کۆهتاکی هه‌ستی به‌وه کردبوو شتیکی له‌ ناو مێشکی
فوساجی گه‌لاله‌ بووه و بیزاری ده‌کات، دواتر گوتی؛ 'هه‌ر
به‌راستی ئه‌وه‌ تۆی؟'
'هه‌ی هوو'.

كۆھتاكى؛ 'دەزانىت كىم؟'

'چى؟'

تەنھا دەيوست دۇنيا بېتەۋە ئەۋ كاتەى بۆى گەپراۋەتەۋە
بەتەۋاۋى پېش نەخۇشى زەھايىمەرەكەيەتى.

'تەنھا ناۋم بلى.'

فوساجى؛ 'ئايا تۆ دەتەۋىت گالتەم پىن بىكەيت؟'

بە زەرەدخەنەيەكى خۇشحالىيەۋە گوتى؛ 'نەخىر، بەۋ جۆرە
نىيە.'

ئەم. گەتوگۇ كورتە ئەۋەى بە كۆھتاكى گوت كە ھەموو
شتىك باشە و ئەۋ كاتەى بۆى گەپراۋەتەۋە كاتە راستەكەيە،
بە تەۋاۋى ئەۋ كاتەيە پېش ئەۋەى تۈۋشى نەخۇشىيەكەى
بېيت و ھاۋسەرەكەى لەبىر بىكات، ھەر بۆيە قومىكى لە قاۋەكە
خواردەۋە.

فوساجى؛ 'ئەمەق زۆر بە سەيرى مامەلە دەكەيت.'
تاماشايەكى دەۋرۈبەرى خۇى كرد تاكو دۇنيا بېت كەس
سەرنجىان نادات.

بانگى ناگارى كرد؛ 'ناگارى تۆ لە چىشتخانەكەيت؟'

كەس ۋەلامى نەدایەۋە، ھەر بۆيە خۇى ھەستايەۋە و چۈۋە
ژوۋرەۋە تاكو دۇنيا بېتەۋە كەسى لىيە.

چۈۋە سەر كورسى و مېزى ژمىريارەكە دانىشت و گوتى؛
'بەپراستى شتىكى سەيرە كەس لىرە نىيە.'

كۆھتاكى؛ 'چىيە؟'

‘بۆچی له وی دانیشتوویت؟’

فوساجی؛ ‘بۆچی؟ چ کینشه یه ک له وه دا ههیه؟’

‘بۆ نایه یه لیره دانیشیت؟’

به چاوی ئاماژه کۆهتاکێ پێی گووت که بیت له کورسییه که ی

به رانه به ری دابنیشیت، به لام گوئی؛ ‘نا من به م جوړه باشم.’

‘ژن و میزدیکی تازه هاوسه به م جوړه له دووری یه کتر

داده نیشن؟’

کۆهتاکێ راستی بابه ته که ی ده زانی، به لام نه یو یست زیاتر

له سه ری به روات، هه ر بۆیه گوئی؛ ‘که واته باشه...’

دوای گوینگرتن له قسه کانی که وته ناو خه یاله وه کۆهتاکێ،

به لام دواتر به ئاگا هاته وه به رله وه ی قاوه که ی سارد بیه ته وه

ده بیت ئه رکه که ی جیه جی بکات، به په له دهنگی به رز کرده وه و

به شله ژاویه وه گوئی؛ ‘ته ماشا بکه، بابه تیک هه یه ده بیت لیت

بیرسم.’

‘چییه؟’

‘هیچ شتیک هه یه به ته ویت پیمی بدهیت؟’

لیدانی دلی خیراتر بوو بوو، له لایه کی تریشه وه بیر ی

ده کرده وه، ئاخۆ ئه و نامه یه ی پیش نووسینی ئاماده ی کرده وه

تا کو پێی بدات یا خود بۆ دواتر، ئاخۆ بابه ته که خوشه ویستییه

یا خود شتیکی تره.

‘چی؟’

‘مه به ستم ئه مه یه ده رباره ی ئه مه...’

...

ماوہیەک دواى ھاوسەرگىرىيەكەيان ئەو کاتەى بۆ یەكەمین
جار فوساجى دیارى پۆژى لە دایکبوونی بۆ کۆھتاکی کپیوو،
ئەو پۆژە کە دیارییەکەى پێدەدا، بەلام دواى گەرانهوہى لەسەر
کارکردن کۆھتاکی بە پەرۆشییەوہ لێى پرسى؛ 'هیچ شتیکی
تایبەت ھەيە بتەوێت پێمى بدەیت؟'

بە ساردییەوہ گوتى؛ 'نەخیر'.

بەلام پۆژى دواتر کۆھتاکی دیارییەکەى لەناو زبڵدان
دۆزییەوہ.

دیارییەکە دەسپێکی ئەرخەوانى بوو، ئیستاش ھەستی
دەکرد ھەمان ھەلەى دووبارە کردوہتەوہ، چونکە خووی
فوساجى بەو جۆرە بوو کە ئەگەر شتیک زۆر پێى بگوترایەتەوہ
رقى لێى بوو، بە زەردەخەنەیک تەنھا تەماشای کرد و ھىچی
نەگوت.

گوتى؛ 'بمبورە مەبەستم ھیچ شتیک نەبوو، تکایە لەبیری
بکە'.

دەستیکی لە کوپە قاوہکە دا، ھیشتا پلەى گەرمییەکەى باش
بوو؛ کەواتە ھیشتا کاتم ھەيە. دەیویست بە جۆریک لە جۆرەکان
وہا لە فوساجى بکات نامەکەى پێدات، بەلام نەدەبوو زۆرى
لێیکات، چونکە ئەگەرى ھەبوو نامەکە فری بدات وەك لەوہى
پێى بدات، لەوہ دەترسا ئەگەر پرسىاری لێیکات و بلیت؛ 'تو
باسى چى دەکەیت؟ چیت دەوێت؟'

هەر بۆیه ههولیدا بارودۆخه که بگۆریت و به پڕیگایه کی تر
به یامه که ی بگه یه نیت.

چاوی برپیه نێو چاوی، هیتشتا فوساجی له حاله تی جدیه تدا
مابوه وه، به لام ئه وه تا راده یه کیش ئاسایی بوو بۆ کۆهتاکی،
چونکه زۆربه ی کاته کان فوساجی به جدی دهرده که وت پیش
ئه وه ی تووشی نه خۆشی زه هایمه ر بێت.

فوساجی؛ 'همم، بیرم هاته وه، ده زانم باسی چی ده که یه'.
هه ستایه وه و پاشان چووه به رده می وه ستا.
گوتی؛ 'مه به ستت چیه؟'

'چی بووه؟'

'تۆ له داهاتوووه هاتوویت وایه؟'

'چی؟'

ئه وه ی ده یگوت شیتانه بوو، به لام فوساجی راستی ده کرد.
سه ره تا که مینک بیرى کرده وه ئاخۆ ده بێت ئه وه ی پێ بلیت
له داهاتوووه هاتوووه ئایا هیچ یاسایه کی له و جۆره بوونی
هه یه؟ نابیت کاتیک ده که پڕیتته وه رابردو بلیت که له داهاتوووه
هاتوویت؟

'ته ماشابه، ده توانم پروونی بکه مه وه...'

'پێم سه یربوو که تۆ له م جیه دانیشتوویت.'

'باشه... به ئی.'

'که واته تۆ ده رباره ی نه خۆشییه که م ده زانیت.'

کۆهتاکی تا ئه و کاته پێی وابوو پیش کاتی تووشبوونی به

نەخۇشىيەكەى گەراۋەتەۋە بۆ پابردوۋ، بەلام پاستىيەكە ۋەھا
نەبوۋ، بەلكو دوو سال بوۋ فوساجى توشى نەخۇشىيەكە بوۋ
بوۋ، نىشانەكانىشى تىدا دەرکەۋتبوۋ، بەلام شارىدبوۋيەۋە.

ئەۋەى كۆھتاكى دەيوىست بگەرپتەۋە ئەۋ پۆژەى كە
فوساجى ھىشتا ئەۋى بىرە، ھىشتا توشى نەخۇشىيەكەى
نەبوۋە، ھىشتا نامەيەكى پىتە دەيەۋىت بىداتى.

بەلام پىدەچوۋ ھىشتا نامەكەى بۆ نەنوسىيىت. بەۋ جۆرەى
فوساجى لەبەردەمى ۋەستابوۋ باسى نەخۇشىيەكەى كرد،
كەۋاتە بابەتى نامەكە لەسەر نەخۇشىيەكەيەتى.

نەتەزانى؟

دەيىبنم.

ھەرچەندە ھەرچى بگەم ھىچ لە ئىستا ناگۆرپت، بەلام
ئەۋەى لە داھاتوۋە بۆى ھاتم نامەيەك بوۋ نەۋەك زانىنى
نەخۇشىيەكەى، ئەگەر بىمزانىايە بارودۇخەكە ۋەھايە ھەرگىز
نەدەگەپامەۋە پابردوۋ.

زۆر زۆر ھەستى بە پەشىمانى دەكرد دەربارەى
گەرپانەۋەكەى، فوساجىش ھەروا بەبى دەنگى مابوۋە.

خۆشەۋىستم؟

لەبەرخۆيەۋە بە مىنگە مىنگ گوتى؛ ئەۋ خۆشەۋىستەت كە
نازانىت دەربارەى نەخۇشىيەكەم.

تەماشابكە من دەتوانم ئەۋەت بۆ پوۋنكەمەۋە...

ھەر ئەۋكاتەى لەم كورسىيە دانىشتىۋىت ھەستم بەۋە كرد.

‘به لی ... باشه.’

‘که واته دهر باره ی نه خوشیه که م ده زانیت.’

زه رفه قاوه ییه که ی دهر هینا تا کو پیشانی بدات.

‘به لام نامه ویت بیخوینمه وه، چونکه دهیزانم، به لام نه و

منه ی که باسم ده کرد نه وه بوو که له داهاتو دا فوساجی بیر ی
نه ده هاته وه.’

دوای نه م گفوگویه ده بیت بگه پیمه وه داهاتوو.

پله ی گهرمی قاوه که نزیک بوو له ساردبو نه وه، پاشان

قاوه که ی نزیک کرده وه له ده می؛ ‘که واته من تو له بیر ده که م.’

له بهر خویه وه ورته ی ده هات، به لام تینه ده گه یشت بوچی

کوپه قاوه که ی له بهر ده مه. هه رچه نده سه رنجی ناو چاوی ده دا

هه رگیز به و جوړه نه ییینی بوو، بیده نگیه که ی واتای به لی بوو.

‘ده زانم زور گوپاوم.’

پاشان فوساجی سه ری داخست. چاوه کانی پر بوون له

فرمی سک، چونکه له دوای نه وه وه نه خوشیه که ی به ره و پیش

بچوايه زیاتر هستی به خه مۆکی ده کرد.

‘راستی بلیم نه خوشیه که ت باشتر نابیت.’

من وه کو په رستاریک گرنگیت پیده ده م.

‘به و بونه یه وه له داهاتو دا نه وه ی پین گوتم.’

ده توانم هه ر شتیکت بلیم بئ نه وه ی ئیستا بگوپیت.

‘هه ست به چی ده که ییت له و کاته دا؟’

نایا هه سنت چۆن ده بیت...

به ته‌واوی ده‌یویست درۆکه‌ی بشاریته‌وه، به‌لام چاوه‌کانی
په‌فرمیسک بووبوون، ده‌ستی ده‌له‌رزی.
‘هه‌موو شت باش ده‌بیته.’
هه‌موو شت باش ده‌بیته.
‘تۆ چاک ده‌بیته‌وه’
خه‌م مه‌خۆ
‘تۆ چاک ده‌بیته‌وه ئه‌مه‌ پاستیه.’
هه‌موو قسه‌کانی به‌ بڕوا به‌خۆبوونه‌وه ده‌گوت.
به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه‌ گوتی؛ ‘به‌راسته؟’
کوته‌اکی؛ ‘به‌لێ.’
فوساجی نامه‌که‌ی ده‌ستی به‌رزکرده‌وه، مه‌ودای نیوانیان
هینده‌ نزیکه‌وه‌ نامه‌که‌ی له‌ده‌ست وه‌ربگیریت. به‌شه‌رمه‌وه
گوتی؛ ‘بگه‌ه.’
دوای وه‌رگرتنی فوساجی گوتی؛ ‘دواتر ده‌توانیت فری
بده‌یت.’
تۆنی ده‌نگی گۆڤا، به‌ ته‌واوی شه‌رمی پێوه‌ده‌رده‌که‌وت؛
‘قاوه‌که‌ت بخۆره‌وه به‌رله‌وه‌ی سارد بیهیته‌وه.’
فرمیسک له‌ چاوه‌کانی ده‌هاتنه‌ خواره‌وه، کوپه‌ قاوه‌که‌ی
هه‌لگرت و قومیکی لی‌خواره‌وه، به‌لام هه‌شتا ئاماده‌ نه‌بوو
ته‌واوی بکات.
‘خۆشه‌ویستم.’

ئەو ەكۇتا دیداری خۆشەویستی نیتوان ئەو دوو ھاوسەرە بوو، دواتر بە یەك قوم تەواوی كۆپە قاوەكەى خواردەو، دەیزانى لە داهاتوو كى و كازوو چاوەپى دەكەن و نامەكەشى پىتە، بەلام ناوەپۆكى نامەكە دەربارەى وشەى خۆشەویستی نىيە، گەراپەو داهاتوو، بەخىراى چاوەكانى كردەو و زەرفى نامەكەى كردەو، بە دەست و خەتى فوساجى خۆى نوسرابوو. چاوەكانى پېربوون لە فرمىسك، كازوو بەپەلە بەرەو لای ھات؛ 'تۆ باشیت...كۆھتاكى؟'

كازوو نامەكەى لە دەستى وەرگرت، بە ئاماژەى چاوى كى پىگەى پىدا نامەكە بخوینیتەو بە دەنگى بەرن، ئەمە دەقى نامەكە بوو؛

تۆ پەرستارىت، ھەر لەبەر ئەو ەىە دلىام تىبىنى ئەو ەت كىردوو من تووشى نەخۆشىيەك بووم كە شت لەبىر دەكەم. وە دلىاشم من داواى ئەو ەت لىكەم ياخود نا تۆ گىنگى بە من دەدەیت. من دانى پىدا بنىم ياخود نا من تۆ لەبىر دەكەم. بەلام دەمەو یت داواى یەك شت لىكەم، ئەو ەىش ئەو ەى؛ ھەرگىز لەبىرى نەكەیت تۆ ھاوسەرى منىت، دەمەو یت بەجىمبەلىت. نامەو یت لەگەلما بىنیتەو وەكو پەرستارىك، ئەگەر من نەتوانم وەكو ھاوسەرىك مافى خۆتت بۆ دابىن بكەم. راستە پىم خۆشە پىكەو بىنیتەو وەكو ژن و مىردىك، نەو ەك نەخۆش و پەرستارىك، بەلام پىم وابىت نەخۆشىيەكەم پىگەم پىنادات. ئەمە تەواوى ئەو وشانەىە كە من ناتوانم پىو بەپىو بە تۆى بلىم.

دوای ته‌واو کردنی خویندنه‌وه‌ی نامه‌که، ه‌ر دوو کی و کۆهتاکی دایانه پرمه‌ی گریان، کۆهتاکی له‌وه تیگه‌یشت فوساجی بۆیه ده‌یویست بگه‌رپته‌وه پ‌ا‌بردوو تا‌کو ئه‌وه به هاوسه‌ره‌که‌ی بلیت که دوای تووشبوونی به زه‌هایمه‌ر وه‌کو په‌رستاریک گرنگی پینه‌دات، به‌ل‌کو وه‌کو هاوسه‌ریک گرنگی پینیدات، کۆهتاکی درکی به‌وه کرد ته‌نانه‌ت خودی ئه‌و پۆژنامه و گۆڤارانه‌ش که به ده‌ست فوساجیه‌وه بوو ده‌رباره‌ی کاره‌که‌ی نه‌بوو، به‌ل‌کو ئه‌و شوینانه‌ی ده‌ستیشان ده‌کرد که له‌گه‌ل هاوسه‌ره‌که‌ی سه‌ردانیان کردوه.

له‌و کاته‌دا خاترونه کراس سپیه‌که گه‌پایه‌وه له ده‌ستشۆره‌که، کۆهتاکی له‌سه‌ر کورسییه‌که هه‌ستایه‌وه، نامه‌که‌ی له ده‌ستی کازوو وهرگرت و گوتی؛ 'که‌واته له‌سه‌ر من پ‌ن‌ویسته چی بکه‌م؟'

کی به شله‌ژانه‌وه؛ 'کۆهتاکی.'

کۆهتاکی فرمیشکی چاوه‌کانی سپی و به ب‌روابه‌خۆبوونه‌وه گوتی؛ 'ده‌بیت من بگه‌رپمه‌وه بۆ ماله‌وه.'

پاشان ۸۲ یه‌نی له‌سه‌ر میزه‌که به‌جیه‌یشت بۆ کازوو.

کازوو؛ 'سو‌پاس.'

پاشان به‌په‌له له‌ده‌رگا‌که چوو ده‌ره‌وه، به‌لام راسته‌وخۆ

گه‌پایه‌وه به کی و کازووی گوت؛ 'به‌لام شتیکی تر، له سبه‌ی

به‌دواوه نابیت به ناوی دووه‌مم بانگم بکه‌ن باشه؟'

کی؛ 'زۆر باشه.'

به بی ئه وهی چاره پیتی وه لامدانه وه بکات؛ 'به همووان
بلین'.

تهق تهق

کازوو گه پاره وه لای ئامیزی ژمیره ره که و پاره که ی
کۆهتاکی کرده ناو ئامیره که، کی-ش کوپ و سینییه که ی
لابرد له بهردهم خاتوونه کراس سپیه که دا، پاشان قاوه که ی بۆ
نوی کرده وه و پیتی گوت؛ 'خۆشحالبووین به ئاماده بوونت له
قاوه خانه که مان ئهم هاوینه ش'.

به لام خاتوونه که هیچ وه لامیکی نه دایه وه و بهردهوام بوو
له خوینده وهی پۆمانه که ی.
هاوین دهستی پیکرد بوو.

III

خوشکهکان

کچه گهنجهکه لهسەر کورسییهکه بهتهنها دانیشتبوو. بهشیوازی دهکهوتنهکهی وا پێدهچوو له قوناغی ئامادهیی بیت. دوو چاوی گهورهی جوانی ههبوو. تهنورهیهکی کورتی بێجی و بلوسیکی پهش و جووتیک پووتی پهشی درێژی لهبهردا بوو، پالتوکهی لهسەر کورسییهکه داناوو، شیوازی جلوههرگهکهی له تهمهنی زیاتر دهبوو، بهلام ئهوهی وای کردبوو شیرین و له تهمن گهنج دهبرکهوێت شیوهی دهمووچاوه شیرینهکهی و چاوه گهورهکانی بوو، قژی کورت بوو، که لای پهنا گوێی بوو، ههچ جۆره ئارایشتیکی نهکردبوو، برژانگه درێژهکانی چاوهکانی زیاتر دهرخستبوو، پێدهچوو له داهاتوووه هاتبیت تاکو کهسیک لێره ببینیت.

ئهگەر ئهو یاسایه مان نهبووایه که دهلیت؛ نابیت لهسەر کورسییهکه ههستیتهوه، ههستایه و بهشهقامهکه دا پێی بکردایه، ههمووان ههستیان به ناموویی دهکرد له شیوازی دهکهوتنی کچهکه دا.

هیتشتا ئه وه ئاشکرا نه بوو که ئاخو هاتووه کنی ببینیت. له و کاته دا تاکه که س که له قاوه خانه که بوو ناگاری توکیتا بوو. ناگاری پیاویکی بالا به رزی که ته ی چاو بچووک بوو، که کلایکی گه وره و جلو به رگی چیتشتلینه ری له به ردایوو، له و دیو میزی ژمیریاره که وه وه ستابوو.

هیچ نیشانه یه که ئه وه ی پیشان نه ده دا که ئه م که به بو بینینی ناگاری هاتووه، سه ره پای ئه وه ی ته نها ئه و له و ی بوو، چهند جار یک ته ماشای ناگاری کرد، به لام ته ماشا کردنه که ی سارد و سپرانه بوو، که که هه موو ئه وه ی ده ی کرد له و کاته دا چهند جار یک ته ماشای ناگاری کرد و پاشان چاوی له سه ر کاتژمیره که بوو، پیده چوو خه می ته واو بوونی کاته که ی بیت.

له و کاته دا ده نگیک له چیتشتخانه که وه هات، پیده چوو ئامیره که سه موونی توسته که ی ئاماده کرد بیت، ناگاری به په له گه رایه وه چیتشتخانه که تا کو سه موونه که ده ره بھینیت، پاشان که که قومیکی له قاوه که ی خوارده وه تا کو دلنیا ببیته وه له پله ی گه رمیه که ی، هیتشتا گه رمبوو. له و کاته دا یۆکو هیرای هاته ناو قاوه خانه که و وه کو پیشه ی هه میشه یی له نزیک میزی ژمیریاره که دانیشیت.

ناگاری زۆر خوشحال ده بوو ئه و کاته ی کپیاره کانی خواردنه کانی ئه ویان لا به چیتژ ده بوو، چونکه ته واوی پیکهاته کانی بو خواردنه کان به کاری ده هیتان گرانبه ها بوون، ته نها که ره که نه بیت که به خورپایی دهستی ده که وت. سینیه که ی

به دهسته‌وه گرتبوو، له‌به‌رده‌م کچه‌که وه‌ستا، کچه‌که‌ش هیچ قسه‌یه‌کی نه‌کرد، پاشان پرسى؛ 'بۆ بینینی کئ هاتوویت؟' کچه‌که سه‌رى هه‌لپى به سه‌رسامیه‌وه ته‌ماشای کرد، پرسیاره‌که‌ی لا سه‌یر بوو، هیچ شتیکی نه‌گووت، ته‌نها به سه‌رسوپماوی ته‌ماشای ده‌کرد.

ناگاری؛ 'چییه؟'

کچه‌که هه‌شتا هیچ وه‌لامیکی نه‌بوو بۆی. قومیکی تری له قاوه‌که خواردوه‌وه و گوئی؛ 'هیچ که‌سیک.'

سینییه‌که‌ی له‌به‌رده‌م کچه‌که دانا و به‌بیده‌نگی که‌پایه‌وه چیشتخانه‌که، به‌بئ ئه‌وه‌ی هیچ قسه‌یه‌کی تر بکات، کچه‌که به‌م په‌فتاره‌ی هه‌ستی به نا‌ئارامی ده‌کرد. پێش ئه‌وه‌ی بپرواته ناو چیشتخانه‌که کچه‌که بانگی کرد؛ 'ئوو ببوره.'

'چییه؟'

'من داوای ئه‌مه‌م نه‌کردبوو.'

ناگاری مستی تووند کرده‌وه و که‌پایه‌وه پشته‌ی میزی ژمیریاره‌که و گوئی؛ 'تۆ له داها‌تووه‌وه هاتوویت و زۆرت پینچوو تا‌کو که‌شتوو‌یت ته‌ ئیره، ناتوانم به‌بئ ئه‌وه‌ی هیچ خزمه‌تی‌کت بکه‌م پێگه‌ت بده‌م بگه‌رێته‌وه داها‌توو.'

کچه‌که به‌بیده‌نگی ته‌ماشای ده‌کرد، به‌بئ ئه‌وه‌ی هیچ بلێت، ناگاری چاوه‌پێی ئه‌وه بوو لانی که‌م سوپاسیکی بکات.

ناگاری؛ 'کیشه‌یه‌کت هه‌یه؟'

'نه‌خیر، زۆر سوپاس ده‌بخۆم.'

کچه که که ره که ی کرده سر توسته که و پاشان قه پالیک
لنگرت، ناگاریش چاوه رنی کاردانه وه ی بوو، به لام کچه که نه ک
هیچی نه گووت، به لکو هیچ کاردانه وه یه کی نه وتوشی نه بوو،
دوای ته و او کردنی توسته که دهستی کرد به خواردنی زه لاته که،
دوای نه وه ی ته و او ی خواردنه که ی خوارد دهسته کانی خسته وه
ناویه ک به بی نه وه ی هیچ قسه یه ک بکات.

له و کاته دا کازوو هاته تهنیشت ناگاری؛ 'من....' له و کاته دا
تییینی کچه که ی کرد بویه قسه که ی ته و او نه کرد.

ناگاری؛ 'سلاو'. پاشان کلله کانی له گیرفانی دهره ینا،
سلاو کردنی نه مجاره ی جیاواز بوو، چونکه هه میسه سلاوه کانی
به م جوره یه، سلاو به خیر بیته وه.

کازوو دهسته کانی خسته ناویه ک و گوتی؛ 'نه و کچه کینه؟'
کازوو زور پرسپاری دهر باره ی نه و جیگه یه نه ده کرد،
چونکه هه کاتی که سیک له و جییه دانیشتایه ده یزانی که له
داهاتوو وه هاتوو تاکو چاوی به که سیک بکه ویت، به لام
نه وه ی سه یر بوو نه مجاره کچیکی گهنج له ویدا دانیشتوو.

کچه که گوتی؛ 'سلاو'. به زه رده خه نه یه که وه.
ناگاری برۆی هه لته کاند، پتی سه یر بوو کچه که
به زه رده خه نه وه قسه ده کات.

کازوو؛ 'هاتوویت چاوت به که سیک بکه ویت؟'
'به لی'.

ناگاری که میک تو په یی دایگرت، چونکه چهند خوله کیک

له‌وه‌وبەر له کچه‌که‌ی پرسیبوو، به‌لام هیچ وه‌لامی نه‌دایه‌وه،
نیستاش به‌په‌رۆشییه‌وه بۆ کارووی باس ده‌کات.

ناگاری؛ 'به‌لام ئه‌وه‌ی چاوه‌پێی ده‌که‌یت نه‌هاتوو وه‌ایه؟'
کاروو سه‌ری سوپما، که‌واته چاوه‌پێی کێ ده‌کات؟
کاروو په‌نجی ئاماژه‌ی بۆ ناگاری درێژ کردو گوتی؛ 'که‌واته
نه‌هاتوویت بۆ بینینی ئه‌و پیاوه؟'

ناگاری به سه‌رسوپرمانه‌وه گوتی؛ 'چی؟ من...'
که‌میک شله‌ژاو گوتی؛ 'ئه‌ه ...مممم'.

کچه‌که نزیکه‌ی ده خوله‌ک ده‌بوو گه‌یشتبوووه قاوه‌خانه‌که،
کاروو... کی بردبووه لای پزیشکه‌که‌ی پاشان هاتبووه
قاوه‌خانه‌که، جیاواز له پیشه‌ی هه‌میشه‌یی که ناگاری ده‌یبات
بۆلای پزیشکه‌که‌ی.

(ئایا ئه‌و کاته‌ی ده‌ستنیشان کردوووه که من به‌ته‌نهام لێزه؟)
ناگاری لێدانی دلی که‌وته زیاد بوون.

(که‌واته ئه‌و پێگه‌یه‌ی ئه‌و پێی هاتوه بۆ ئێره په‌نگه‌...)
ناگاری له کورسییه‌که‌ی به‌رانبه‌ر کچه‌که دانیش. کچه‌که‌ش
ته‌نها ته‌ماشای ده‌کرد.

ئه‌گه‌ر شیوازی هه‌لسوکه‌وته‌که‌ی به‌هزی ئه‌وه‌وه بیت
شه‌رم لێده‌کات، هه‌ولده‌ده‌م که‌میک کراوه‌تر بم له‌گه‌لیدا.
ناگاری له کچه‌که‌ی پرسی؛ 'که‌واته ئه‌و که‌سه‌ی هاتوویت بۆ
بینینی من؟'

'نه‌خێر.'

‘هاتوویت بۆ بینینی من؟’

‘نه خیر.’

‘من؟’

‘نه خیر!’

‘...’

کچه که دهیزانی کازوو گوئی له گفتوگۆکه یانه بۆیه گوئی؛
‘که واته یاساکان ده زانیت.’

ناگاری خۆی به دهسته و هداو گوئی؛ ‘که واته باشه من نیم.’
پاشان ههستا و گه پرایه وه لای میزی ژمیریاره که.

کچه که به زهرده خه نه یه که وه ته ماشای ده کردن.

زهنگی کاتژمیره که لێیدا، تاکه کاتژمیر کاته که ی به پاستی
دهخوینده وه ئه وه ی ناوه پاست بوو، دوانه که ی تر خاو تر یا خود
خیرا تر بوون. له و کاته دا کی هاته ژووره وه بۆ ناو قاوه خانه که.
کی عه زییه کی پیرو زهیی و جوتیک نه عل و کلاوئیکی
گه وره ی له سهر دا بوو، پێده چوو دوا ی ئه وه ی کازوو به جیتی
هیشتووه سهر دانی چهند فروشگایه کی کرد بیت و هه ندیک شتی
کرپییت، کی که سیک ی له و جۆره بوو شهرمی له ده وره به ره که ی
نه ده کرد ده وه، هه میشه ئه و کارانه ی ده کرد که خۆی پنی ئاسوده
ده بوو، جیا له وهش له گه ل کپیاره کاندایه وه هاو پئی. ته نانه ت
ئه گهر که سه کان ژاپۆنیش نه بوو نایه کیشه ی نه بوو له گه لیاندا.
‘سو پاس بۆ ئه مرق کازوو.’

کی تیبینی کچه که ی کرد له سهر کورسییه که دانیشتووه.

گوتهی؛ 'سلاو به خیر بیتت'.

تونی دهنگی به رز تر بوو له کاتی ئاسایی، جیا له وهش
شینوازی گوته که ی که میک شله ژانی پیوه دهر ده که وت. کچه که
به بی وه لامدانه وه ته نها ته ماشای ده کرد و هیچی تر کی چووه
ژووره وه، پاشان ناگاری پرساری له کی کرد؛ 'ئهو کچه کتیه؟'
له وکاته ی کی و ناگاری سه رقالی ئه م گفتوگو یه بوون
کچه که به دهنگی به رز بانگی کردن؛ 'ببورن'.

کی؛ 'به لی'.

کی؛ 'ئممم ئه وه ...'

ناگاری؛ 'به لی، ئه وه چی؟'

'پیم خوشه وینه یه کت له گه لدا بگرم'.

کی به سه رسوپمانه وه؛ 'من؟'

'به لی'.

ناگاری به سه رسوپمانه وه ته ماشای کی کرد و گوتهی؛

'ئهو؟'

کچه که؛ 'به لی'.

کازوو؛ 'که واته تو هاتوویت تا کو کی ببینیت؟'

'به لی'.

کی سه ری سوپمابوو، چونکه ئه وه یه که مین جار بوو
که سیکی نه ناسراو داوای شتیکی وای لیبتات، هر چه نده ده بوو
له جیاتی ئه وه لینی بپرسیت بۆچی ده یه ویت وینه ی له گه لدا
بگریت، به لام گوتهی؛ 'ده توانم ئارایشته که م نو ی بکه مه وه؟'

جانتای شانہ کہی کردہ وہ بہ مہ بہ سستی ئہ وہی ئارایشہ کہی
نوی بکاتہ وہ. دواتر کچہ کہ گوتی؛ 'کاتمان زور نیہ.'
'بہ دلنیا بیہ وہ نہ خیر.'

کی یاساکانی دہ زانی، بویہ بہ خیرایی سہر پوومہ تہ کہی
دہرہینا و کہ میکی بہ کارہینا و پاشان، لہ و کاتہ دا کی چوہ پال
کچہ کہ وہ تاکو وینہ کہ بگرن پیکہ وہ، کازوو بہ سہر سو پمانہ وہ
لنی پرسی؛ 'کامیراکہ ت لہ کوئیہ؟'
کچہ کہ شتیکی لہ گیرفانی دہرہینا و گوتی؛ 'ئہم شتہ
کامیرایہ؟'

شتیکی دہرہینا ہیندہی کریدیت کارتیک دہ بوو، کی بہ
سہر سو پماویہ وہ تہ ماشای کرد؛ 'ئہمہ کامیرایہ؟'
کچہ کہ؛ 'کاتمان زور نیہ پہ لہ بکہ.'
کی؛ 'ئوو داوای لینبوردن دہ کہم.'
کازوو؛ 'ئامادہ بن'
چرک

'چی... بوہ ستہ وینہ کہ ت گرت؟'
کازوو کامیراکہی گہ پاندہ وہ بق کچہ کہ، چونکہ لہ و کاتہی
کی سہر قالی چاککردنی قژی بوو، کازوو وینہ کہی گرتبوو.
'کہی وینہ کہ ت گرت؟ چون دہر چوہ'. کازوو و کچہ کہ
لہ و خالہ دا هاوبہ ش بوون بیتدہنگ بوون زور قسہیان نہ دہ کرد.
کچہ کہ گوتی؛ 'زور سو پاس'. پاشان ئہ و قاوہیہی مابوہ وہ
لہ کوپہ کہ دا خوار دیہ وہ راستہ و خق.

کی؛ 'چی؟ خوله کیک چاوه پیکه ئه وه تو باسی چی ده کهیت؟'
ساتی دواتر کچه که وه کو ئه وهی بیته هه لم دیار نه ما و
پاشان ژنه کراس سپیه که هاته وه جیگه ی.

هه رسیکیان زور به ئاسایی له بارودوخه که یان ده پروانی،
له کاتی که ئه گهر کپاریک ئه و شته ی ببینیایه ئه وای بیگومان
شو که ده بوو، پاشان بابه ته که به شاردا بلاو ده بوه وه، بیگومان
خاوه نی قاوه خانه که ش هیه پوونکردنه وه یه کی نه ده بوو بۆ
بابه ته که. ژنه که دووباره پۆمانه که ی گرت به دهسته وه و
دهستیکرد به خویندنه وه وه که ئه وهی هیه شتیک پروینه دابیت،
به لام به دهستی راستی پالی به سینیه که وه نا که کوپ و
قاوه که ی له سه ر به جی ما بوو وه کو ئاماژه یه ک بۆ ئه وهی بلیت؛
دووریخه نه وه.

له و کاته دا کی سینیه که ی هه لگرت تا کو لای ببات، ناگاریش
چوه چیشته خانه که.

کی به سه رسوپمانه وه گوته؛ 'ئه و که سه کی بوو؟'
پاشان زه رفه کانی له کازوو وه رگرت و چوه چیشته خانه که،
کازوو به سه رسوپماوی ته ماشای کورسییه که ی ده کرد که
کچه که ی لیدانیشتبوو. به لایانه وه شتیکی سه یربوو، چونکه ئه وه
یه که مین جار بوو که سیک له داها تو وه بیت و بیه ویت یه کیک
له ئه ندامه کانی قاوه خانه که ببینیت. کچه که به تایه ت ها تبوو
تا کو کی ببینیت. به لام کازوو له که سی نه پرسی و لیکۆلینه وه ی
نه کرد ئاخۆ ئه و که سه کی بوو؟ بۆچی گه راوه ته وه، چونکه

هه رچه نده خه لک له داهاتوو بهاتايه بۆ پابردوو ياخود به پيچه وانه وه ئه وه کهس پرسياړی لينه ده کرد، ته نانه ت ئه گهر بکوژيک له داهاتوو بهاتايه و له پابردوو گوله ی له دلی کهسه که بدياهه ئه وا هيشتا کاريگه ری نه بوو، چونکه ياساکان به و جوړه بوون ئیستا به هيچ جوړيک ناگوپيټ، هه رچه نده دهستکاری ورده کارييه کانی پابردوو بکه یت.

ئه گهر ئه و پرووداوه به پاستی پوویدايه و کهسيک کهسيکی بريندار بکردايه دواتر بانگی ئوتومبيلي فرياکوزاری دهکرا پاشان کهسه کهيان دهبرده نه خوشخانه، ئینجا له ویش دهکرا پزیشکه کان بلین ئه م کهسه مان پین پزگار ناکريټ، پهنگه جوړی خوینه کهشی دهگمن بوايه، پاشان هه موان لئی بيهيو ده بوون، بهلام هوکاريک دهخولقا تاکو کهسيک بيت و ئه و کهسه پزگار بکات له مردن، چونکه له داهاتوودا ئه و کهسه دهبيت بزی.

ئو کاته پزیشکه کان دهیانگووت به په رجوو کهسه که پزگاری بووه، ئه کرا يه ک خوله ک درهنگتر کهسه که بهيترايه بمردايه، ياخود يه ک ملیم نزيکتر بوايه له دهماريکی ئه وا کهسه که ده مرد.

ئمه گريمانه يه ک بوو که دهکرا پرووبدا، هه ر له بهر ئه مهش بوو کازوو به خه ياليدا نه دههات کهسه که کتيه که له داهاتوو وه ديت، ياخود چی دهکات. ناگاری له چيشته خانه که وه بانگی کرد؛ ده توانيت ئه و کاره م بۆ ئه نجام بدهيت؟

کازوو چوو ه چيشته خانه که، سينييه که ی به دهسته وه بوو

که که‌میک له‌وه‌وبه‌ر له‌به‌رده‌م خاتونه کراس سپیه‌که
هه‌لیگرتبوه‌وه. کازوو که‌وته بیرکردنه‌وه؛ ئایا ئه‌و کچه‌کی
بوو؟ بۆچی له‌داهاتوه‌وه هات تا‌کو ته‌نها وینه‌یه‌ک له‌گه‌ل‌کی
بگرت و بگه‌رپه‌ته‌وه داهاتوو؟

ناگاری بۆ کازوو؛ "به‌خه‌ربپیته‌وه."

(پنم وایه‌ شتیکی گرنگ پوویداوه و له‌ده‌ستم چوه‌وه.)
کازوو سه‌ری له‌قاند. کۆهتاکی له‌کار گه‌رپاوه‌وه، هاته
ژووره‌وه بۆ ناو قاوه‌خانه‌که؛ "سلوو". کۆهتاکی بلوسیکی
پۆلۆی سه‌وزی له‌به‌ردا بوو له‌گه‌ل ته‌نوره‌یه‌کی سپی و
پیلوئیکی په‌ش و جانتایه‌کی په‌شیشی له‌شان بوو.
ناگاری؛ "سلوو کۆهتاکی".

ناگاری قسه‌که‌ی راست کرده‌وه؛ "ئوو ببوره‌ خاتوو
فوساجی" سێ پۆژ ده‌بوو دوا‌ی گه‌رانه‌وه کۆهتاکی بۆ رابردوو.
جانتا‌که‌ی دانا و پاشان گوتی؛ "تکایه‌ قاوه‌یه‌ک".
ناگاری؛ "هه‌ر ئیستا". پاشان گه‌رپاوه‌وه چیشته‌خانه‌که.

ته‌ماشایه‌کی قاوه‌خانه به‌تاله‌که‌ی کرد بێ هیوا بوو، چونکه
ئه‌م‌پۆ فوساجی نه‌هات‌بوو، له‌و کاته‌شدا کازو سه‌رقالی بردنی
قاوه‌ بوو بۆ خاتونه‌ کراس سپیه‌که.

کۆهتاکی؛ "من کاتی پشووی خۆم وه‌رده‌گرم".
هه‌رچه‌نده مانگی ئابی هاوین بوو، به‌لام کۆهتاکی وه‌کو
هه‌میشه ته‌نها قاوه‌ی گه‌رمی ده‌خواردوه‌وه و تامی قاوه‌ی
ساردی لا‌په‌سه‌ند نه‌بوو.

ناگارى كاتىك قاۋەى ئامادە دەکرد بە ئامىرەكە، تەكنىكى
 كەفكردىنى بەكاردەھىنا و پاشان ئامادەى دەکرد، بەمەش
 سەرنجى كپيارەكانى بەلاى خۇيدا پا دەكىشا و تامەكەى
 خۇشتز دەبوو، بەلام بۇ كۆھتاكى بەو جۆرە نەبوو، بەلكو
 قاۋەكەى بە فلتەرەكە دەپالاولت، پاشان ئاۋى گەرمى تىدەكرد،
 بەۋە تامى قاۋەكە خۇشتز دەبوو و كاريگەرى لە پلەى گەرمى
 ئاۋەكە نەدەكرد، بەم تەكنىكە دەگوترا تەكنىكى كلاسىكى
 ئامادەكردنى قاۋە كە تەنھا تايبەت بوو بە كپيارە تايبەتەكان،
 دواتر پىشكەشى دەکرد.

كى بەۋە راھاتبوو كە ئامىرى قاۋەى ئۆتوماتىك بەكاربەينىت،
 ئامىرەكە چەند دوگمەيەكى لەسەربوو بۇ ھەر تامىك دەتتوانى
 كرتە لە دوگمەيەك بكەيت، زۆربەى كپيارەكان ئەم جۆرەيان لا
 پەسەند نەبوو، بەلكو ئەۋەى ناگارييان لا پەسەند بوو، كازووش
 بەشىۋازى ناگارى قاۋەى بۇ كپيارەكان ئامادە دەکرد، بۆيە
 كپيارەكان زۆر دلخۇش دەبوون ئەو كاتەى ناگارى ياخود
 كازوۋى لىنۋايە.

كۆھتاكى لەو كاتەى چاۋەپىنى قاۋەكەى بوو؛ 'بەو بۆنەيەۋە
 چەند پۇژىكە تىيىنىم كردوۋە بارەكەى ھىراى داخراۋە. ئايا
 ئاگادارى ئەۋەن شتىك پوويداۋە؟'

ھىراى لەنىۋ بارە بچوكەكەى دا خواردن و خواردنەۋەى
 دانابوو كە جىنى شەش مىزى تىدا دەبوۋەۋە، بەلام ھەمىشە
 قەرەبالغە، ھەموو شەۋىك بارەكەى كراۋەيە، بەلام كاتى

كردنەۋەكەى بەپىى مىزاجى ھىرايە، تەنانت ھەندىك جار
بەجۇرىك كړپارەكانى چاۋەپىى دەكەن لەبەردەم دەرگاگەى
دەۋەستەن تاكو دەيكاتەۋە، بەلام تەنھا شەش كړپارى سەرەتا
دەتوانن دابنىشن، ئەوانەى تر دەبىت بەپىۋە خواردنەۋەكانيان
بخۆنەۋە.

راستە بارەكە پياۋانە بوو تا رادەيەك، بەلام گرنگىشى دابوو
بە ئافرەتان، واتە ھەمووان بى جياۋازى دەياتتوانى سەردانى
بكەن.

بەھۆى قەرەبالغى و ھەبوونى كړپارى زۆرەۋە زۆرەبەى
كات ھەندىك لە كړپارەكان پارەى زياتر ياخود دەرەتەى خانوو
ياخود شوقەيان دەخستە بەردەمى، بەلام ھىراى ھەمووى رەت
دەكردەۋە و جگە لە پارەى خواردنەۋەكە ھىچ پارەيەكى تىرى
ۋەرنەدەگرت، كۆھتاكىش ھەندىك جار سەردانى دەكرد بۆ
خواردنەۋە.

كۆھتاكى ئەمپۆ تىيىنى ئەۋەى كردبوو كە دوو شەۋە
بارەكەى ھىراى داخراۋە و خەلكى زۆر نۆرەيان بۆ گرتوۋە، بە
باسكردى ئەو بابەتە ناگارى دەموچاۋى گۆرا، كەوتە خەمى
ئەۋەى ئاخۆ بۆچى دوو پۆژە ھىراى بارەكەى نەكردۆتەۋە.

كۆھتاكى؛ 'چى بوۋە؟'

ناگارى؛ 'خوشكەكەى توۋشى پووداۋى ھاتوچۆ بوۋە.'

'ئۆۋ نەخىر!'

ناگارى؛ 'بۆيە گەراۋەتەۋە مالەۋە.'

‘چەندە خەمناکە’

کۆھتاکی زۆر خەمباربوو بە بیستنی ھەوالەکە، چونکە دواى ئەوەى ھیرای ماله‌وہى جێھێشتبوو، خوشکەکەى دەھات بۆ سەردانى تاکو ببینیت و قەناعەتى پێتکات بگەرێتەوہ ماله‌وہ، دواى ئەوەى بەوہ پازى نەدەبوو ھەموو مانگیک دەھات و سەردانى دەکرد، بەلام ھەموو جارێک ھیرای خۆى لێدەشاردەوہ تاکو چاوى پێنەکەوێت، کۆتا سەردانىش سى پوژ لەمەوپێش بوو، بەلام وەک ھەمیشە ھیرای لەنتۆ قاوہخانەکەدا خۆى لە خوشکەکەى شار دەوہ، دواتر ئەویش بە ناچارى گەراییەوہ ماله‌وہ.

لەو کاتەدا ناگارى بە سەرسوڤماوى وەستابوو، چونکە ئیمەیلیکی لە ھیرای-یەوہ پێگەیشتبوو کە بۆ کى ناردبوو، تیايدا باسى رووداوہکەى کردوہ و پێى گوتوہ کە بارەکە بۆ چەند پوژیک دادەخریت و جیا لەوہش میوانخانەکەشیان لە تۆکیۆ بە ھەمان شێوہ دادەخریت.

سیندای جێھەکی بەناوبانگ بوو بۆ گەشتوگوزار و بە جوانییەکەى ناوبانگی دەکردبوو، تیايدا فیستیڤالی تاناباتا ئەنجام دەدا: لەنتۆ درەختە بەرزە بامبوکاندا، کاغەزیان دەھێنا و پەنگیان دەکرد، پاشان دەیانپازاندەوہ و دواتر بە درەختە بامبوکانەوہ ھەلیان دەواسی، زوڑیک لە خەلکی ژاپۆن برۆیان بەم کارە ھەییە و دەلێن بەخت و پارە و ھاوسەرگیری دەھینیت، یاخود ھەر نیازیک کە بیانەوێت.

به شیوهیه کی گشتی فیستیقاله که له ۶ بق ۸ی مانگی ئاب دهخایه نیت، زیاد له دوو ملیون گهشتیار به شدار ده بن تیندا، ئهم فیستیقاله زۆربهی کات له تاکاکورا ئه نجام ده دریت که نزیکه ده خولهک له ویستگه که ی سیندایه وه دووره.

ناگاری به مۆنیه وه سلاوی له کۆهتاکی کرد، دواي؛ 'سلاو به خیر بیتت.'

پاشان کی له ژووره که ی دواوه ها ته ده ره وه، دواي بیستنی زهنگه که به هه مان شیوه سلاوی له کۆهتاکی کرد؛ 'سلاو، به خیر بیتت.'

له و کاته دا دهنگیکی تریان بیست؛ 'ناگاری! کی! که سی لیه! که میک خویم ده ویت! هیرای ئه وه تۆیت؟'

کهس پیشبینی ئه وه ی نه کرد بوو که هیرای به م زوویه بگه رپته وه، چونکه چه ند پوژیک به سهر پرسه ی خوشکه که ی هیرای-دا تپه رپیوو، جیاواز له وه ش پتیا ن وابوو دواي پرسه که ده بیت هیرای چیت ر ئاگاداری میوانخانه که بیت، به لام هیرای گه رابوه وه، هینده ی سه رنجیا ن دا چاوه کانی ئاوسانیان پتیه دیار بوو له گه ل خه مباری. وا پتیه چوو هیرای خوئییه که ی بق بابه تیکی پوچانی بویت نه وه ک بق زیاد کردنی خواردنه که ی. دووباره بانگی کردنه وه، به لام به دهنگیکی له رزۆکه وه؛ ده ی خیرا بکه ن!'

‘خوله کینک چاوه ری بکه.’

ناگاری به په له خوینیه که ی بردو به ره و لای دهرگا که
پوښت، هه مووان سهریان سوپمابوو، وه ها بیریان ده کرده وه
که کراسیکی ئاسایی وه کو هه میشه یی له به ردا بیت، به لام نه وه
چون ده بیت له کاتیکدا تازه خوشکه که ی مردوه، به لام له و
کاته ی کی گه یشته لای دهرگا که هه مووان سهریان سوپمابوو
به و دیمه نه ی، بینان له جیاتی پتشیینییه که یان کراسیکی ره شی
دریژ و کلایکی ره شی له سهردا بوو، قژی ئاسایی به ستبوو،
که س چاوه ری ئوه ی نه ده کرد به و شیوه یه دهر بکه ویت، به
ته وای ماته مینی پتوه دهرده که وت، چوه کورسی ناوه پاست
دانیش و پاشان گوتی؛ ‘ببورن بۆ بیزارکردنتان ده توانن
په رداخیک ئاوم بۆ بیتن تکایه؟’
کی؛ ‘به دلناییه وه.’

کی گه پرایه وه چیشته خانه که تا کو په رداخه ئاوه که ی بۆ
به ینیت، ناگاریش خوینیه که ی هیشته به دهسته وه بوو له به رانبه ری
وه ستابوو، کو هتاکیش به سه رسوپمانه وه لینی ده پوانی له جی
خویه وه، چونکه په فتاره کانی سه یر دهرده که وتن، له و کاته شدا
کی گه پرایه وه و په رداخه ئاوه که ی له به رده می دانا.
هیرای؛ ‘زور سوپاس.’

په رداخه ئاوه که ی به یه کجار خوارده وه، پاشان داوی
په رداخیک ئاوی تری کرد؛ ‘په رداخیکی تر تکایه.’

کی په رداخه که ی ه لگرته وه دووباره گه پایه وه چیشته خانه که.

ناگاری؛ 'هیرای؟'

'به لئ.'

'چی له خوییه که بکه م.'

'چی بکه یت؟'

'مه به ستم له'

'چی؟'

ناگاری؛ 'زور به رداخه وه م ده رباره ی له ده سندانئ...'

هیرای شیوه ی دهموچاوی گؤرا، که میک دلته نگی دایگرت،

دواتر گوتی؛ 'مه به ست کومییه؟'

'به لئ به دلنیا یه وه...'

'پووداوه که چاوه پروان نه کراو بوو به رداخه وه...'

کی گه پایه وه په رداخه ئاوه که ی له به رده می دانا.

هیرای؛ 'زور سوپاس بوؤتو.'

دوای ئه وه ی په رداخی دووه میشی خوارد وه؛ 'وه کو

ئه وه ی ده یگتړنه وه به هه له له شه قامه که په پریوته وه، پاشان

پووداوه که پوویداوه.'

به جؤړیک بابه ته که ی باس ده کرد وه کو بلتیت به سهر

که سیکئ نه ناسراودا هاتیت.

'ئه مرؤ بوو؟'

'چی ئه مرؤ؟'

کۆه تاکی؛ 'پرسه که به دلنیا یه وه.'

‘به لی ته ماشا بکه!’ پاشان ههستایه سه ریپی و که میک خوی
بادا پیوهی وهکو مۆدیله کان و گوتی؛ ‘چۆنه لیم هاتووه؟ ههست
دهکه م وهکو ئه وهیه به زۆر له بهریان کردووم.’

خوشکه کهی کوچی دواى کردبوو، هه مووان له قاوه خانه که
بو ی خه مباربوون، به لام ههلسوکه وتی هیچ به وه نه ده چوو که
ههستی پیتکات. کۆهتاکى ئارامى نه ما، به تورپه ییه وه گوتی؛
‘بۆچی هینده زوو گهراو یته ته وه؟’ له راستیدا ده یویست
پنی بلیت؛ ‘چهند بى رهوشانه یه ئه م رهفتارانه له کاتیکدا
خوشکه کهت مردییت، ئه ی وانیه؟’

دانیشه ته وه له سه رکورسییه که ی و گوتی؛ ‘بابه ته که په یوه ندی
به وه وه هه یه منیش بارپیکم هه یه ده ییت ئاگاداری بيم.’
به ته وای تیگه یشت کۆهتاکى ده یه ویت بلیت چی هه ر
له به ره ئه وه ش بوو خۆی به و قسه یه په رانده وه.

‘به لام هیشتا...’

‘نکایه لیبیگه ری.’

پاشان له ناو جانتاکه ی جگه ره یه کی ده رهینا، ناگاری به
سه رسوپرمانه وه ته ماشای ده کرد، گوتی؛ ‘ئایا تو باشیت؟’
‘له به رچی؟’

له و کاته دا سه رقالی ده رهینانی چه رخه که ی بوو تا کو
جگه ره که ی پى دابگیرسینیت.

ناگاری به نیگه رانییه وه؛ ‘خوشکه کهت مردووه پیت وانیه
ده بوو له گه ل دایک و باو کتدا بمایتایه ته وه که میکى تریش، تا کو
چاک ده بوونه وه.’

ھىراي دۋاي داگىرساندىنى جگەرەكەي؛ 'باشە، لە راستىدا
ئەمە كىشەكەيە'.

قومىكى لە جگەرەكە دا و بۆن دوكل و گول بلاۋ بويەۋە،
پاشان بەردەۋام بوو، گوتى؛ 'بەلام ئەۋەتا ۋەك دەبىنىت لىرەم'.
سەرنجى ئەۋەي دا كە كۆھتاكى و ناگارى چۆن سەرسىيان
سورماۋە، ھەر بۆيە گوتى؛ 'مەن چىتر ھى ئەۋ جىيە نىم كە
لىۋەي ھاتووم'.

كى بە سەرسامىيەۋە پرسى؛ 'مەبەستت چىيە؟'
'كارەساتەكە بەم جۆرە بوۋە، لەۋكاتەي لە پىي گەپانەۋەي
بوۋە بۆ مالەۋە كە ھاتبوو بۆ بىنىنى مەن توۋشى پوۋداۋەكە
بوۋە، ھەر بۆيە دايك و باۋكەم سەرزەنشەي مەن دەكەن لە
بەرانبەر مردنى خوشكەكەم'.

كى؛ 'ئەۋان چۆن كاريكى لەۋ جۆرە دەكەن؟'
'بەلام كرديان... لە لايەكىشەۋە بىرى لىدەكەمەۋە راست
دەكەن'.

ھەناسەيەكى قولى ھەلمزى و بەردەۋام بوو لە قسەكەي؛
'ئەۋ بەردەۋام و بەردەۋام دەھات بۆ بىنىنى مەن، ھەموو
جاريكىش مەن ئەۋم پەت دەرگەۋە'.

كۆتا جار كى يارمەتى ھىراي دابوۋ تاكو خۇي بشارىتەۋە لە
خوشكەكەي، ئەمەش ۋاي كرديبوۋ ھىراي ھەست بە پەشىمانى
بكات دەربارەي ئەۋ كارەي. بە زەردەخەنەيەكى ساختەۋە
گوتى؛ 'دايك و باۋكەم پەتى دەكەنەۋە قسەم لەگەلدا بكن'.

تهنانت دهر باره‌ی مردنی خوشکه‌که‌ی په‌یوه‌ندیان پټوه نه‌کردبوو، به‌لکو له‌ پټگه‌ی کارمه‌ندی پرسگه‌ی میوانخانه‌که‌وه هه‌والی مردنی خوشکه‌که‌ی زانییوو، هیرای هه‌رگیز وه‌لامی نه‌و په‌یوه‌ندیانه‌ی نه‌ده‌دایه‌وه که له‌ میوانخانه‌که‌وه ده‌هاتن، به‌لام نه‌و به‌یانیه‌ کاتیک له‌ زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ی به‌ئاگا هاتبوه‌وه و ژماره‌ی میوانخانه‌که‌ی بینیبوو راس‌ته‌وخو دلی داخوړپابوو، ئاخو شتیک روویداوه! په‌شان به‌چاوی پر گریان‌وه هه‌موو نه‌وه‌ی توانیبووی به‌ کارمه‌نده‌که بلیت نه‌وه‌یه که ئیستا ده‌گه‌مه نه‌وئ و راس‌ته‌وخو که‌لوپه‌له‌کانی کو‌کردبوه‌وه و که‌رپابوه‌وه لای خیزانه‌که‌ی.

به‌په‌له به‌ تاکسی گه‌یشتبووو میوانخانه‌که، هه‌رچه‌نده رټگه‌که‌ نزیکي پټنج کاتژمیر ده‌بوو، جیا له‌وه‌ش له‌به‌ر نه‌وه‌ی تاکسییه‌که به‌ خټرایي ده‌رؤیشت نزیکه‌ی ۰۰۰۰۵۱ یه‌نی لیسه‌ندبوو، هه‌رچونیک بیت نه‌وه‌ی به‌لاوه‌ گرنګ نه‌بوو.

کاتیک له‌ تاکسییه‌که دابه‌زی نه‌و کاته به‌وه‌ی زانیبوو هه‌ر به‌ نه‌عه‌له‌کانی پټیه‌وه و له‌فه‌که‌ی قژییه‌وه له‌مال ر‌ؤیشتبوو، تهنانت جله‌کانیشی نه‌گورپبوو، به‌په‌له به‌ره‌و مالی خیزانه‌که‌ی ر‌ؤیشت که له‌ تهنیشت میوانخانه‌که دروستیان کردبوو، شټوازی خانووه‌که‌یان وه‌کو خانووه‌ کلاسیکه‌کانی ژاپون بوون.

سیانزه سال تټه‌ر بوو به‌سه‌ر دواين جاردا که لټره ژیاووو، به‌لام هیچ شتیک نه‌گورپابوو، هه‌مووی له‌ جټی خوی بوو. دهرگا‌که‌ی کرده‌وه، به‌لام ژووره‌وه وه‌کو سه‌هؤل

ساردبوو، خوشبەختانە چاکەتی گەرمی لەبەردا بوو که بق ئو کاتە ی گونجاو بوو، دوا ی ئو وهی چوو و ژووری دانیشتنە که هیچ کەسیکی بەدی نەکرد، پێدەچوو ماوه‌یه‌کی زۆر بیت خانووه‌که چۆل کرایت، بەلام دوا ی ئو وهی چوو و ژووره گەوره‌که تەواوی خیزانە که ی لەو ی دانیشتبوون.

باوکی لە سوچیکی ژووره‌که دانیشتبوو بە خەمبارییه‌وه، کومیش لە ناوه‌پاستی ژووره‌که‌دا دانرابوو بە جله سپییه‌کانییه‌وه که گولی کیمۆنی پەمەیی بەسره‌وه بوو، بەلام دایکی کومی لەو ی نەبوو.

هیرای دەستی لە دەموچاوی خوشکە که ی دا، پاشان چپاندی بە گوێییدا و گوتی سوپاس بق خودا، سوپاس گوزارییه‌که ی لە بەرانبەر ئو وه بوو که جەستە ی و دەموچاوی کومی هیچ زیانیکیان بەرنەکەوتبوو هەرچەندە ئو ئۆتۆمبیلە ی لێدا بوو باره‌لگربوو.

هیرای پرووی کردە باوکی و بانگی کرد: 'باوکه...' ئو وه یە که مین گفتوگۆی نێوان هیرای و باوکی بوو دوا ی سیانزە سال.

ئو پۆژه هەروا لە ناو مالە که مایه‌وه بەبێ ئو وه ی باوکی هیچ قسەیه‌کی لە گەلدا بکات، پۆژی دواتر دایکی لە پرسە که بینی، چاوه‌کانی نوقمی گریان بووبوون، دایکی لە جیاتی لە گەل ئەندامانی خیزانە که دابنیشیت لە گەل ماتەمین گیرەکان دانیشتبوو. ماتەمینییە که زۆر بەهیمنی بە پێوه‌ده‌چوو، هیرای

به نئویاندا تپه پربوو به بنی ئه وهی هیچ قسه یه کیان له گه لدا بکات.
جگه ره یه کی تری دهره نینا و پاشان قومیکی لیدا و گوتی؛
‘به لئی بهم جۆره بوو چیرۆکه که.’

هه ره یه که له ناگاری و کی و کۆهتاکی خه مباربوون له باره ی
چیرۆکه که یه وه. هیرای به خه مبارییه وه گوتی؛ ‘به پاستی بیلیم
من هیچ باش نیم له گه له هه موو ئه م پرووداوانه دا.’
کی؛ ‘هیرای...’

هیرای دهستی بیده نگیبونی به رزکرده وه؛ ‘هیچ خه مبار
مه بن و پیتشم مه لێن من باشده بيم.’
دهیزانی شتیک هه یه که کی دهیه ویت بیلیت، هه ر بۆیه به و
جۆره به رگری کرد.

‘ته ماشا بکه ن هاو پێیان، دهزانم وه ها دهرناکه وم، به لام من
به پاستی زۆر زۆر خراپم و هه ست به خراپی ده که م، به لام
پتویسته کاریک بکه م بتوانم له سه ر پێیه کانی خۆم بوه ستمه وه،
ئه ی وانیه؟’

تا راده یه که قسه که ی راستبوو، چونکه ئه گه ر کی بوایه
بێگومان ئیستا نهیده توانی به و جۆره له سه ر پێیه کانی خۆی
بوه ستیت، ئه گه ر کۆهتاکی بوایه ئه و بۆ ماوه ی چه ندین رۆژ
ده گریا به به رده وامی، به لام هیرای زۆر خۆراگره دهرباره ی
پرووداوه که.

هیرای؛ ‘من ده گریم، بێگومان ده گریم، به لام هه ر که س له
که سێکی تر جیاوازه.’

پاشان جانتاکه‌ی هه‌لگرت و هه‌ستایه‌وه سه‌رپن و گوتی؛
"بۆیه شته‌کان به‌و جوړه‌یه."
ناگاری به سه‌رسوږمانه‌وه پرسى؛ "که‌واته بۆچی سه‌ردانى
قاوه‌خانه‌که‌ت کرد به‌م کاته؟"
هیرای بۆ ساتیک وه‌ستا. ناگاری درێژه‌ی پێدا؛ "بۆ
راسته‌وخۆ نه‌چووینه‌وه ماله‌وه و هاتینه ئێره؟"
که‌رايه‌وه چی‌که‌که‌ی خۆی دانیشته.
کی؛ "هیرای، هینشتا له‌لامه."
هیرای؛ "هینشتا فریت نه‌داوه؟"
مه‌به‌ستیان ئه‌و نامه‌یه بوو که سى پۆژ به‌ر له ئیستا کومی
لای کی به‌جنى هینشتبوو تاكو بیدات به هیرای، به‌لام هیرای
گوتبووی که فپى بدات، چونکه نایه‌ویت بیخوینینه‌وه.
ده‌ستی ده‌له‌رزى، له‌و کاته‌ی نامه‌که‌ی وه‌رگرت، چونکه
ئه‌وه کۆتا وشه‌کانى کومی بوو که بۆی نویسیوو.
کی به‌ خه‌مباریه‌وه گوتی؛ "هه‌رگیز پێم وانه‌بوو له
بارودۆخیکى له‌م شیوه‌یه‌دا نامه‌که‌ت پێده‌م."
"نه‌خیر کیشه‌ نییه... سوپاس."
نامه‌که‌ی ده‌رهینا له‌نێو زه‌رفه‌ داخراوه‌که‌دا. هه‌ر که
ته‌ماشای نامه‌که‌ی کرد تییینی ئه‌وه‌ی کرد. هه‌مان باب‌ه‌ته‌کانى
جاره‌کانى پێشووی لێ‌نوسراوه، هه‌ربۆیه فرمیسک له‌ چاوی
که‌وته خواره‌وه.

“بۆ جاریکیش ئاماده نه بووم بیبینم، هه موو جاریک ده هات و ده هات بۆ تۆکیۆ بۆ بینیم، تا کو ئه مه پوویدا.”

یه که مین جار که کومی هات بۆ سهردانکردنی هیرای، ئه و کات هیرای ته مه نی بیست و چوار سال بوو، کومی ته مه نی هه ژده سال بوو، بنگومان که هیرای میوانخانه که ی به جیهیشتبوو ماوه یه کی زۆر پیش ئه وه بوو ئه و کاته ش هه موو بهرپرسیارییه تییه کانی میوانخانه که که وتبووه ئه ستۆی کومی، هه رچه نده هیشتا تازه له قوناغی ئامادهیدا بوو، واته زۆر مندا ل بوو بۆ هه لگرتنی ئه و بهرپرسیارییه تییه که وه ره یه، چونکه دایک و باوکی وه کو خاوه نی میوانخانه که مامه له یان له گه لدا ده کرد، له دوا ی پۆیشتنی هیرای سه ره تا که کومی سهردانی هیرای ده کرد ئاسایی ده بیینی، به لام دواتر خۆی لیده شارده وه و چیت ر ئاماده نه بوو قسه ی له گه لدا بکات، به لام کومی به پینی ده رفه ت هه ر دوو مانگ جاریک ده هات و سهردانی ده کرد.

کو تا جار که هاتبوو بۆ سهردانکردنی هیرای ئه و پۆژه بوو که نامه که ی بۆ به جی هیشتبوو، به لام ئاماده نه بوو نامه که بخوینیت وه و داوا ی له کی کرد نامه که فری بدات، کی نامه که ی هه لگرتبو وه بۆ ئه مرۆ.

هیرای؛ “یاساکان ده زانم، ئیستا نا کو پیت، هه رچه نده به سه ختی هه ول بدهیت، به لام ده توانیت بمگه پینیت وه ئه و پۆژه؟”
...

هیرای به جدییاته وه گوئی؛ “لێت ده پا پیمه وه تکیاه!”

ناگاری بهو پهفتاره توپ بووبوو، چونکه دهیوست
بگه پیهتهوه سنی پوژ لهوهوهبه، ئهوکاتهی کومی سهردانی
قاوهخانهکهی کردبوو، ههیهکه له کی و کۆهتاکي چاوهپیی
ناگاری بوون قسهیهک بکات، تاکه کهس له نیو قاوهخانهکهدا
به ئاسایی بهردهوام بوو له کارهکهی خۆی ژنه کراس سپیهکه
بوو پۆمانهکهی دهخویندهوه، ناگاری قوتوه خوپییهکهی
لهسر میزی ژمیریارهکه دانا به توپهیهوه.

زرم

پاشان به توپهیهوه چوهوه چیشتهخانهکه.

هیرای به نائومیديهوه ههناسهیهکی قولی ههلمزی، لهو
کاتهدا ناگاری له چیشتهخانهکه بانگی کازووی کرد.

"بهلام هیرای—"

"بهلی، دهزانم."

هیرای قسهکهی به کۆهتاکي بری، هه له بهرئهوهش گوئی
لهوه نهبوو که چی گوت، چوهه نزیک خاتونه کراس سپیهکه
و پینی گوت؛ "ببوره دهتوانم له جینگاکهت دابنیشم؟"

کی؛ "هی—هیرای!"

هیرای بهبی ئهوهی گوئی به کی بدات دهپاراپیهوه و دهیگوت؛
"تکایه تکایه!" بهلام خاتوونی سهر کورسییهکه تهنا ته ئاوپیشی
لینه دایهوه، هیرای به توره بوونهوه گوئی؛ "خاتوون تو گویت له
منه؟ تکایه فهراموشم مه که دهتوانم بیمه جینگاکهت دابنیشم؟"
پاشان دهستی لهسر شانی ژنه که دانا.

کی؛ 'نه خیر، هیرای ناییت بوهسته.'

به بی گویدانه هیرای بهردهوام بوو له پارانهوه؛ 'تکایه!'

کی هاواری کرد بهسهریدا؛ 'هیرای بوهسته!'

بهلام لهو ساته دا هیرای هستی کرد دهستی قورسبوو،

جستهی خاتوونه که بهرهو قورسبوون دهچوو له ژیر دهستی،

تهواوی قاوهخانه که له بهرچاوی دهجولا، زهوییه که له ژیر پیی

دهلرییهوه، پاشان ههناسهی توند بوو، ماسولکهکانی گرژبوون

و کهوت.

'ئه مه...ئه مه چی بوو؟'

کی به تورهبوونهوه؛ 'پیم گویتت بهلام تو گویت نهگرت.'

هیرای دهربارهی تهواوی یاساکان زانیاری ههبوو، بهلام

ئهوهی نه زانیبوو دهربارهی جادووه که.

به دهنگی بهرز؛ 'ئهو شهیتانه...خپوه.'

کی به بهرهنکارییهوه؛ 'نه خیر، ئهو تهنها تارماییه که.'

لهوکاته دا کازوو له چیشتهخانه که وه گه پرایه وه و کوپه کهی

بهردهم خاتوونه کهی هه لگرت و کوتی؛ 'دهته ویت قاوه کهت بو

نوی بکه مه وه؟'

خاتوونه که به هیمنیه وه پیی گوت؛ 'به لئ تکایه.'

کازوو تاکه کهس بوو که جادووه که کاری تینه ده کرد،

تهنانهت چه ندین جاریش ناگاری و کی ههولیان دابوو قاوهی

بو ببهن، بهلام بیسود بوو، چونکه تووشی جادووه کهی

دهبوونه وه، دواي چهند خوله کیک هیرای گه پرایه وه بارودخی

ئاسایی خۆی.

هیرای به گریان وه؛ "کازوو تکایه شتیکی پی بلی با ههستیت له جیگاکی."

"تیده گه به چیدا تیده په ریت هیرای."

"که واته شتیکت پی ده کریت؟"

کازوو؛ "ببوره من هیچ له دهست نایه."

هیرای دهستی کازووی گرت و لئی پارایه وه؛ "تکایه، تکایه ئه وه بۆ من بکه!"

کازوو؛ "باشه با ئه مه تاقیکهینه وه."

کازوو به رهو لای خاتوونه که پویشته، هیرای-ش وه ستابوو ته ماشای ده کرد چی پروویدات.

کازوو له خاتوونه که ی پرسی؛ "قاوه که ت بۆ نوێ بکه مه وه؟" هه رچه نده هیشتا کوپه قاوه که ی پر بوو بوو. هیرای و کۆهتاکی به بیده نگی وه ستابوون به بی ئه وه ی هیچ قسه یه ک بکه ن ته ماشای بارودۆخه که یان ده کرد ئاخۆ چی پروویدات. خاتوونه که داوای کرد قاوه که ی بۆ نوێ بکاته وه؛ "به لێ، تکایه." خاتوونه که کوپه قاوه که ی خوارد وه که چهند خوله کیک له وه و پیش بۆی هینابوو، دواتر کوپه قاوه نوێیه که ی بۆ برد، خاتوونه که به رده وام بوو له په رتووک خوینده نه وه وه ک ئه وه ی هیچ شتیکی پرووینه دابیت.

پاش که میک...

کازوو دووباره لئی پرسی؛ "قاوه یه کی ترت بۆ بینم؟"

خاتونەکه هیتشتا دەستی له کوپە قاوہ نوییەکه نه دابوو.
به لام دووباره وهلامی دایهوه؛ 'به‌لئ، تکایه'.
دووباره قاوہکه‌ی بۆ نوێ کردهوه.

کۆهتاک‌ی به سه‌رسوڕمانه‌وه پرسپاری له کازوو کرد؛
'که‌واته پیت وایه کار بکات...'

کازوو به‌رده‌وام بوو، جار له دوا‌ی جار به تازه‌کردنه‌وه‌ی
قاوہکه بۆ خاتونەکه؛ 'قاوہیه‌کی ترت بۆ بینم؟' خاتونەکه‌ش
به‌رده‌وام بوو له داواکردنی قاوہ به؛ 'به‌لئ، تکایه'. پاشان
قاوہکه‌ی راسته‌وخۆ ده‌خواردوه، به‌لام پاش که‌میک
خاتونەکه زۆر نائارام ده‌رده‌که‌وت. به‌لام ئه‌مجاره‌ش کوپه
قاوہکه‌ی خواردوه هه‌رچه‌نده ئه‌وه هه‌وته‌مین کوپه قاوہ بوو،
به‌لام خواردییه‌وه.

کۆهتاک‌ی؛ 'باشه زۆر نائارام ده‌رده‌که‌ویت، بۆچی
خواردنه‌وه‌که‌ی په‌ت نه‌کرده‌وه؟'

کی چپاندی به گویی کۆهتاکیدا؛ 'ناتوانیت په‌تی بکاته‌وه'.
'بۆچی؟'

کی؛ 'له‌به‌رئه‌وه‌ی یه‌کیکه له یاساکان'.
کۆهتاک‌ی به سه‌رسوڕمانه‌وه؛ 'ئای خودایه...'
سه‌رسامییه‌که‌ی کۆهتاک‌ی به‌هۆکاری ئه‌وه بوو که ته‌نها ئه‌و
که‌سانه‌ی ده‌گه‌ڕێته‌وه پابردوو په‌یڕه‌وی یاساکان ناکه‌ن،
به‌لکو ئه‌وانه‌شی تووشی جادووه‌که ده‌بن ده‌بیت یاساکان
په‌یڕه‌وبکه‌ن. کازووش قاوہ‌ی هه‌شته‌می بۆ خاتونەکه تیکرد

و دووباره پرسپاری کردهوه؛ "قاوهیهکی ترت بۆ بینم؟"
دوای ئهوهی کازوو قاوهی نۆیهمی بۆ خاتوونهکه تیکرد،
خاتوونهکه ههستایه سهرپێ لهسهر کورسیهکهی. کۆهتاکی
هاواری کرد؛ "ههستایه سهرپێ!"

خاتوونهکه لهبهردهم خۆیهوه به کازووی گوت؛ "توالیت".
هیرای؛ "سوپاس" پاشان بهپهله لهسهر کورسییهکه دانیشت.
بهلام دلهپوکیکهی تهواوی کهسهکانی قاوهخانهکه ههستیان
پیکردبوو، چونکه ههناسه برکیتی بوو، تهقه تهقی دهکرد به
پهنجهکانی لهسهر میزهکه.

کومی ههمیشه که دههاته قاوهخانهکه و بانگی خوشکهکهی
دهکرد پنی دهگوت؛ "داده".

میوانخانهکه چوار وهرزی سال قهرهبالغ بوو، ههر لهبههر
ئهوهش دایکی و باوکی بهردهوام سهرقال دهبوون پتی. دایکی
هیرای که ناوی میچیکۆ بوو ههر زوو دوای له دایکبوونی
کومی گهپایهوه سهرکارکردن و تهنانهت هیرای ناچاربوو
ئاگاداری خوشکه بچوکهکهی ببیت، لهو کاتهی خۆی مندالیک
بوو تهنها تهمنی شهبهس سالان بوو، تهنانهت که کومیش چوووه
خویندنگا دهبوو هیرای لهگهڵیدا بیت چاودیری بکات. دایک
و باوکی هیرای ههمیشه هیوایهکی گهورهیان به کهسهکهیان
ههبوو، چونکه کچۆلهیهکی زیتهله و وریا و کومهلایهتی بوو،
هیرای دهیویست شتهکان به ویستی خۆی بکات و خهمی
ئهوانی تری نهبیت، یاخود قورسایێ ئهرکی ئهوانیش ههلبگریت

و پاشان ده‌بوو خوشکه‌که‌ی به کۆل بگه‌پینیتته‌وه ماله‌وه. هیرای به‌ره‌به‌ره له فهرمایشته‌کانی دایک و باوکی بیزار ده‌بوو. هیرای له دایک و باوکی بیزار نه‌بوو، به‌لکو ته‌نها ده‌یویست به سهر‌به‌خۆیی بژی، ههر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که بوو به هه‌ژده سال ماله‌وه‌ی به‌جیه‌یشت، ئه‌و کات کومی ته‌مه‌نی دوانزه سال بوو، دایک و باوکی به‌م هه‌واله زۆر تو‌په‌بوون له په‌فتاره‌که‌ی هیرای، چونکه باریکی قورسی به‌سهر دایک و باوکیدا به‌جیه‌یشتبوو، کومی هه‌رچه‌نده دلشکاویوو به به‌ریاری خوشکه‌که‌ی، به‌لام هه‌موو ئه‌وه‌ی گوتی ته‌نها ئه‌وه بوو؛ 'ئه‌و زۆر خۆپه‌رسته'.

کازوو له ته‌نیشت هیرای-یه‌وه وه‌ستابوو سینییه‌کی به ده‌سته‌وه بوو که له‌سهر سینییه‌که کوپیک و کترییه په‌ساسیه‌که‌ی له‌سهر بوو، گوتی؛ 'یاساکان ده‌زانیت؟' 'به‌لێ، ده‌یزانم'.

کومی پێشتر چهند جارێک سهردانی قاوه‌خانه‌که‌ی کردبوو، به‌لام هه‌یشتا ئه‌و پراستییه‌ی نه‌ده‌گو‌پ‌ی که ئیستا مردووه، هیرای ده‌یزانی ده‌بیت له‌سهر ئه‌و کورسییه دابنیشیت تا کۆتایی، پاشان کاته‌که‌ی دیاری کراوه و بۆ کۆتاجار کومی ده‌بینیت. هه‌ناسه‌یه‌کی قوڵی هه‌لمژی و ئاماده بوو.

هه‌رچه‌نده یاساکانی ده‌زانی، به‌لام کازوو به‌رده‌وام بوو له پوونکردنه‌وه؛ 'ئه‌و که‌سانه‌ی که ده‌گه‌پینه‌وه پابردوو ده‌بیت هه‌مان هه‌ستی ئه‌و کاته‌یان هه‌بیت که ده‌یانه‌ویت بۆی بگه‌پینه‌وه، جیا له‌وه‌ش کاته‌که‌یان دیاری کراوه، ههر له‌به‌ر

ئەوہشە زۆربەى کات پىڭ پاناگەن تەنانەت مائاوايش بکەن.
پاشان کازوو گەرميپيونيکى زەنگدارى لەناو کوپە قاوہکە دانا.

ھيراي؛ 'ئەمە چيپە؟'

'ئەم گەرميپيئوہ زەنگ ليدەدات بەرلەوہى قاوہکەت
ساردبېيتەوہ.'

'زۆرباشە تىگەيشتم.'

رستەى بەرلەوہى قاوہکە ساردبېيتەوہ ھيراي
خەمبارکردبوو، بەلام بە دانانى ئەو گەرمى پيئوہ لەناو قاوہکەى
واى کردبوو دلەراوکتى کەم بېيتەوہ ھەر چۆنيک بيت، ھەموو
ئەوہى دەيوست ئەوہ بوو داواى ليئوردن لە خوشکەکەى
بکات.

ئەو کاتەى ھيراي لە خيزانەکەى دوورکەوتەوہ کومى
پاستەوخو ببوو بە پيئوہبەرى ميوانخانەکە، بەلام کومى خەونى
خۆى ھەبوو، دەيوست خوشکەکەى بگەپيئەوہ و ئازادبیت و
لە بواری تردا کاربکات، ھەر بۆيە ئەم بپيارەى خوشکەکەى بە
خۆپەرستانە ناوزەند دەکرد کە ميوانخانەکەى بەسەر کوميدا
بەجپيشتبوو.

ھيراي تاکە ھۆکارى گەپانەوہى ئەوہبوو داواى ليئوردن لە
خوشکەکەى بکات لە بەرانبەر ئەو خۆپەرستينەى ئەنجامى دا.
کازوو کوپەکەى دانا لەبەردەم ھيراي، پاشان کتريەکەى
بەدەستەوہ گرتبوو، پيش ئەوہى قاوہکە تيبکات گوتى؛ 'لەبیرت
بیت... قاوہکە بخۆرەوہ بەرلەوہى ساردبېيتەوہ.'

بهره بهره قاوه‌که‌ی ده‌کرده ناو کوپه‌که‌وه، هه‌لمی گهرمی
 به‌رزبوه‌وه، هیرای هه‌ستی به سهرسوپان کرد، له‌شی سووک
 ده‌بوو، هه‌ستی ده‌کرد له زه‌وییه‌که به‌رز ده‌بیته‌وه، قاوه‌خانه‌که
 له‌به‌رچاوی پرپووبوو له‌ ناو، هه‌ر بۆیه چاوه‌کانی داخست.
 یه‌که‌مین جار که هیرای سهردانی قاوه‌خانه‌که‌ی کرد
 هه‌وت سال به‌ر له‌ ئیستا بوو، ئه‌وکاته ته‌مه‌نی ته‌نها بیست
 و چوار سال ده‌بوو. نزیکه‌ی سێ مانگ ده‌بوو فرۆشگا یاخود
 باره‌که‌ی کردبوه‌وه. ئیواره‌یه‌کی کۆتایی پایز بوو، له‌و کاته‌ی
 به‌ شه‌قامه‌که‌دا پیاسه‌ی ده‌کرد و به‌ناو دراوسێکانیدا ده‌گه‌را
 چاوی به‌ قاوه‌خانه‌که‌ که‌وت، هاته‌ ژووره‌وه‌ تییینی خاتوونه
 کراس سه‌پیه‌که‌ی کرد، ئه‌وه‌ی سهرنجی پراکیشا ئه‌وه‌بوو
 خاتوونه‌که‌ کراسیکی ته‌نکی سه‌ی له‌به‌ردایه‌ له‌ کاتیکدا که‌شه‌که
 به‌جۆریکه‌ زۆریک له‌خه‌لکی جلی نیمچه‌ زستانه‌ له‌به‌رده‌که‌ن،
 به‌لام زۆر به‌لایه‌وه‌ گرنگ نه‌بوو، چونکه‌ پنی وابوو گهرمایه‌تی.
 چوه‌ نزیک میزی ژمیریاره‌که‌ و له‌ کورسی پتیشه‌وه‌ دانیشته.
 چاوی به‌ قاوه‌خانه‌که‌دا گیرا، به‌لام هه‌چ نه‌ندامیکی ستافی
 قاوه‌خانه‌که‌ی نه‌بینی، له‌ کاتیکدا هه‌ر که‌ هاته‌ ژووره‌وه‌ چاوه‌رێ
 بوو ده‌نگیک پنی بلیت سلاو به‌خیرییته‌، چونکه‌ زه‌نگی ده‌رگاکه
 لیده‌دات له‌و کاته‌ی که‌سیک بیته‌ ژووره‌وه‌. بابه‌ته‌که‌ی زۆر جدی
 وه‌رنه‌گرت، چاوه‌پوان بوو تاکو که‌سیک ده‌ربکه‌وێت، خاتوونه
 کراس سه‌پیه‌که‌ش به‌ بیته‌نگی په‌رتووکه‌که‌ی ده‌خوینده‌وه‌، له‌و
 کاته‌دا زه‌نگی ده‌رگاکه‌ی بیست کچیکی گه‌نج که‌ پنده‌چوو له‌

قوناغی ئامادهیی دا بیت هاته ژووره وه و سلاوی لیکرد؛ 'سلاو به خیر بیت'.

به و شتیه سلاو کردنه ی که که بوی ده رکوت شتوازی خزمه تکر دنی میوانه کانی قاوه خانه که شتوازی کلاسیکه، ئه مهش واده کات میوانه کان زیاتر ههست به ئازادی بکه، هه بویه هیرای جگه رهیه کی پیکرد و چاوه پئی بوو تاکو که که له ژووره که ی دواوه بگه پیتته وه و داواکارییه که ی وه برگریت.

له و کاته ی جگه ره ی دووه می ده کیشا ژنیک له ژووره که ی دواوه هاته ده ره وه که ته نوره یه کی سپی دریژ و کراسیکی بیجی و بلوسیکی سووری له به ردابوو، پیده چوو که که نه که پئی گو تبتیت که میوانیکمان هیه.

ژنه که هیچ کار دانه وه یه کی ئه وتو یا خود هیچ په له په لیه کی ئه نجام نه دا، زور به ساده یی په رداخیک ئاوی پرکرد و پاشان له به رده م هیرای داینا؛ 'سلاو به خیر بیت'.

ئه گهر میوانیکی تر بوایه چاوه پئی ئه وه ی ده کرد لانی که م گارسونه که داوی لیئوردنی لیتیکات بۆ خاوی خزمه ته که یان، به لام هیرای ئه و جوړه ورده کارییانه ی هیچ به لاوه گرنگ نه بوو. له دوا ی ئه و کاته وه هیرای هه موو پوژیک سهر دانی قاوه خانه که ی ده کرد له زستاندا، به وه ی زانی ده توانریت گه شتی کات ئه نجام بدریت له نئو قاوه خانه که دا، سهرنجی ئه وه ی دابوو خاتوونه کراس سپیه که هه میشه به نه عله وه له قاوه خانه که یه، پرسپاری ئه وه ی کردبوو که ئایا سهرمای

نیہ، بہ لام کی ٹوہی بۆ پوونکردبوہوہ کہ ھۆکاری ٹوہ
شیوہ دەرکہوتنہی خاتونہکہ چییہ. پاشان پنی گووتبوو ٹوہ
کہسانہی کہ دہیانہویت بگہ پینہوہ پابردوو دہبیت لہسەر ٹوہ
کورسییہ دابنیشن.

سەرہتا باوہپی بہ ھەموو ٹەم قسانە نەدەکرد، بە لام دواى
شەش مانگ ٹوہی بۆ دەرکہوت کہ قاوہخانەکہ بہو ٹەفسانەيە
بەناوبانگە. لہ دواى ٹوہ پۆژہ درکی بہوہ کردبوو کہ دہتوانیت
بگہ پینہوہ بۆ پابردوو، بہ لام تا ٹوہ کاتہ ھیچ ھۆکاریکی نہبوو
تاکو گەشتی کات ٹەنجام بدات، چونکہ دہیگوت ھیچ شتیکم نییہ
لیی پەشیمان بېم و ٹەگەر گەرانہوہ بۆ پابردوو ھیچ لہ ئیستا
نەگۆریت کہواتہ بۆچی بگہ پیمہوہ؟

بیرکردنہوہی بہو جۆرہ بوو، تا ٹوہ کاتہی کومی لہ
پووداوی ھاتوچۆکہ کۆچی دواپی کرد.

ھیرای چاوی کردہوہ، تیپینی دہنگی کی کرد کہ بانگی
دەکات، فوساجیش وەکو ھەمیشە لہ کورسی لای دەرگا کہ
دانیشتبوو، بہبیری ھاتہوہ ٹوہ پۆژہيە کہ کومی ھیتشتا
زیندووہ.

تا دہھات لیدانی دلی زیادی دہکرد، چاوہکانی زیاتر
سووردہبوونہوہ لہبەر گریان، دہستی لہسەر دلی دانا بہ
ٹومیدی ٹوہی لیدانہکەى ئاسایی بیٹتہوہ، چونکہ نەیدەویست
کومی بہو جۆرہ بیپینیت.

کی بہ سەرسوڤمانەوہ؛ 'سلوو...'

پیشوازییه که ی کی بهو جوړه نه بوو که ئاخو ئه مه هیرای
ده ناسیت، به لکو وه کو که سیک مامه له ی له گه لدا ده کرد که
یه که مین جاری بیت سهردانی قاوه خانه که بکات، دواتر
پرسیاری لیکرد؛ 'تایا تو له داهاتو وه هاتوویت؟'
'به لئ'.

'به راست بوچی؟'

کی هیچ بیرو که یه کی نه بوو ئاخو بوچی هاتووه، هیرای؛
'هاتووم تا کو خوشکه کم ببینم.' هیرای له بارودو خیکدا نه بوو
درق بکات.

'ئو که سه ی که هه میشه زوری لیده کردیت تا کو بگه ریته وه
ماله وه؟'

'هر له بهر ئه وه یه.'

کی؛ 'باشه هر گیز هه ولت نه داوه چاره سهری بکهیت؟'
'ئهمرق نا چونکه ده ببینم.'

هه رچه نده هه ولی دها به زهرده خه نه که ی دلته نگیه که ی
بشاریته وه، به لام نه یده توانی، هر له بهر ئه وه ش کی هه سستی
به وه کردبوو کیشه یه ک له ئارادایه.

کی به چپه وه پرسى؛ 'شتیک روویداوه؟'
سهره تا وه لامی نه دایه وه، دواتر به ده نگیکى له رزو که وه
گوته؛ 'نه خیر، هیچ نییه.'

هیرای ئاماده بوو نه پیتییه که ی بشاریته وه وه ک له وه ی بو
که سیکى نه ناسراوی باس بکات، چونکه متمانه کردن به که سانی

نهاسراو کاریکی قورسه، کی له پشتی میزی ژمیریاره که وه
هات بۆ لای هیرای پاشان زهنگه که لیدرا.

کی قسه که ی به ره و پرووی ده رگا که بوو، کوتی؛ 'سلاو
به خیرییت'.

هیرای ده زانی ئه وه ی دینه ژووره وه کومی-یه. له
کاتژمیره که ی ناوه پاستدا کاتژمیر سئ بوو، هیرای-ش
ئه وه ی ده زانی که تهنه ئه و کاتژمیره یان راسته که یه، چونکه
همان کات بوو که سئ پۆژ بهر له ئیستا کومی سهردانی
قاوه خانه که ی کرد بوو.

له و پۆژدها هیرای خۆی له پشتی میزی ژمیریاره که
شارد بوه وه، چونکه ئه وه تاکه پێگای ئه و بوو بۆ ده رباز بوون
له خوشکه که ی، قاوه خانه که تهنه یه ک ده رگای هه بوو بۆ
هاتنه ژووره وه و چوونه ده ره وه، هه موو پۆژ هیرای دوا ی
نانخواردنی نیوه پۆ سهردانی قاوه خانه که ی ده کرد و قاوه یه کی
له گهل کی-دا ده خواره وه، پاشان ده چووه سهرکار. به لام ئه و
پۆژه له به ره ئه وه ی بریاری دا بوو زووتر باره که بکاته وه زووتر
چووه قاوه خانه که، ئه و پۆژه که ده یو یست پاره ی قاوه که بدات
و بچیته ده ره وه گوئیستی دهنگی خوشکه که ی بوو که له
پلیکانه کان ده هاته ژووره وه، بۆیه به په له چووه پشتی میزی
ژمیریاره که و خۆی شارده وه.

به لام ئیستا هیرای له سهر کورسییه که دانیشته و چاوه پێی
کومی بوو، به لام تهنانه ت نهیده توانی وینای پروخساری

یاخود ئه و جلانه بکات که پۆشیویه تی، چونکه سالیئک ده بوو
نه بیینیوو، ئه و شتهش وای کرد بوو زیاتر ههست به دلتەنگی
بکات وشه رمه زاری بکات له بهرانبهر ئه و کاره ی که کردوویه تی
له رابردودا.

چاوه کانی پرپوو بوون، به لام نهیده ویست له پیش چاوی
خوشکه که ی بگری، چونکه هه رگیز کومی به و جوړه نه بیینیوو،
ته نانه ت نهیده زانی چی پرویداوه، هیرای ش هیچی له دهست
نده هات ئاخو به خوشکه که ی چی بلێت، پر به دل دهیویست
پنی بلێت به ئۆتومبیل مه پۆوه ماله وه به شه مه نده فەر برپۆره وه،
چونکه تووشی پرووداوی هاتوچۆ ده بیست، یاخود لانی که م
ئه مرپۆ مه پۆره وه ماله وه، به لام دهیزانی ئه گه ر ئه وه ش بلێت
ئیسنا ناگۆریت و ناتوانیت پرگری بکات له مردنی خوشکه که ی.
کومی به زه رده خه نه وه به ره و لای خوشکه که ی هات و سلاوی
لیکرد: 'خوشکی؟ (داده)

ئه وه دهنگی خوشکه که ی بوو، بیستنی دهنگی کومی وای
لیکرد لیدانی دلی زیاد بکات، ئه و دهنگه ی که جاریکی تر
گوئیستی نه ده بوه وه، چاوی کرده وه کومی له ده رگا که ده هاته
ژووره وه.
'سلاو...'

دهستی چه پی به رز کرده وه سلاوی له هیرای کرد و نامه یه ک
به دهستی راستیی وه بوو، به لام که میک شله ژاو ده رده که وت،
هیرای هۆکاری شله ژانی کومی ده زانی، چونکه ئه وه یه که مین

جار بوو خوشکه که ی بیته دیده نی و به زهرده خنه پیشوازی
لینکات، هه موو کات که کومی ده هات بۆ سهردانیکردنی په له ی
ده کرد له قسه کردن و به جیی ده هینشت له نیوه ی قسه کردنه کاند،
به لام نه مجاره زۆر جیاواز له جارانی تر دانیشتوو و چاوه پری
ده کات؛ 'واو... نه مرق زۆر سهیر ده رده که ویت چی بووه؟'
'مه به ستت چیه؟'

'مه به ستم نه چه ند ساله یه هه رگیز به ئاسانی
نه مده دۆزیته وه.'

'بیت وایه وایت؟'

'بیم وایه!'

هیرای توند شانەکانی کومی گرت و گوتی؛ 'تۆو کومی، من
داوای لیبوردن ده کهم.'

کومی ههستی به دلخۆشی ده کرد به و گۆرانه له ناکاوه ی
خوشکه که ی، هه ر بۆیه گوتی؛ 'همم، ده توانم داوی خواردن
بکه م؟ ده مه ویت قاوه و تۆستیک و برنج و تورته داوا بکه م.'
پاشان بانگی کی کرد له پشته میزی ژمیریاره که.

کی ته وای داواکارییه که ی نووسی و پاشان گه راپه وه
چیشته خانه که. کومی گوتی؛ 'ده توانم لیتره دابنیشم؟ دواتر
کورسییه که ی پاکیشا. هیرای به زهرده خه نه وه گوتی؛ 'بیگومان'.
کومی له به رانبه ر هیرای دانیشته. سه ره تا ته نها ته ماشای
یه کترین ده کرد، دواتر کومی ههستی به نا ئارامی ده کرد له به رانبه ر
په فته ره که ی، هه ر بۆیه گوتی؛ 'نه مرق زۆر سهیر ده رده که ویت.'

“چۆن؟”

“هه‌ست ده‌که‌م ته‌مه‌نیکه شتی‌کمان ئه‌نجام نه‌داوه... ئه‌ویش به‌م جۆره دابنیشین و ته‌ماشای یه‌کتر بکه‌ین...”

“وامان نه‌کردووه؟”

“کو‌تاجار که هاتم له‌به‌ر ده‌رگا‌که وه‌ستا‌بووم پ‌یگه‌ت پ‌ینه‌دام ب‌یمه ژووره‌وه‌ش. ته‌نانه‌ت پ‌اتکرد و به‌دواتدا پ‌امکرد، به‌رله‌وه‌ش له‌شه‌قامه‌که پ‌ه‌پ‌ته‌وه تا‌کو بم‌گ‌ریت، به‌لام پ‌یش ئه‌وه‌ش...”

“هیرای؛ به‌نازاربوو وایه؟”

“هیرای له‌ناخی خۆیدا دانی به‌هه‌موو پ‌ووداوه‌کاندا ده‌نا که پ‌وویاندا‌بوو، ئه‌و کاته‌ی له‌شوقه‌که‌ی بوو گ‌لۆپه‌کانی دا‌گیرساندا‌بوو، به‌لام وا خۆی پ‌یشانده‌دا که له‌و‌ی نییه، ئه‌و کاته‌ی وا خۆی پ‌یشانده‌دا که سه‌رخۆشه و خۆی ل‌ی هه‌له‌کرد و گو‌تی؛ “تۆ ک‌ییت؟” هه‌رگ‌یز نامه‌کانی کومی نه‌ده‌خو‌ینده‌وه. به‌پ‌استی داده‌یه‌کی خراپ بوو.

“تۆ به‌و جۆره‌یت.”

“من دا‌وای ل‌ی‌بو‌ردن ده‌که‌م کومی، من زۆر دا‌وای ل‌ی‌بو‌ردنت ل‌ینده‌که‌م.”

“کومی؛ پ‌استیه‌که‌م پ‌ی ب‌لی چی پ‌وویداوه؟”

“مه‌به‌ستت چیه؟”

“زۆر به‌سه‌یری هه‌لسوکه‌وت ده‌که‌یت.”

“وا ب‌یر ده‌که‌یته‌وه؟”

‘شتیک پرویداوه؟’

‘نهخیر... بابه‌ته‌که به‌و جوړه نییه.’

رڼه‌فتاره سه‌یره‌کانی هیرای وای له کومی کرد هه‌ست بکات
ئوه کوتا چرکه‌ساته‌کانی ژیانیه‌تی، چونکه چاوه‌کانی سوور
هه‌لکه‌پابوون، به ته‌واوی بیته‌یز و دلته‌نگ دهرده‌که‌وت.
کی؛ ‘ئوه‌ش قاوه‌که‌تان...’ پاشان قاوه‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که
دانا. هیرای سه‌ری داخستبوو، کومیش سوپاسی کی کرد؛
‘سوپاس.’

کی؛ ‘شایه‌نی نییه.’ پاشان به‌ره‌و لای میزی ژمیریاره‌که
پوښت.

به‌هوی دروستبوونی پچران له گفتوگو‌که‌یاندای هیرای وشه
و کرداره‌کانی بیرچوبوه‌وه که ده‌بوو نه‌نجامی بدات، چونکه
پیش ئوه‌ی کومی بگاته ناو قاوه‌خانه‌که هیرای له میثکی
خویدا خه‌یالی ئوه‌ی ده‌کرده‌وه دواي بینینی خوشکه‌که‌ی
له‌نامیزی ده‌گریت و هاوارده‌کات و پیی ده‌لټت تکایه مه‌مره.

به‌هوی ئوه پچران‌ه‌ی له گفتوگو‌که‌دا دروستبوو بوو کومی
هه‌ستی به نا‌ئارامی ده‌کرد، له نامه‌که‌ی ده‌ستی دهرده‌که‌وت
که به توندی گرتبووی به ده‌ستییه‌وه، پاشان ته‌ماشای
کاتژمیره‌که‌ی ده‌کرد پیته‌چوو کاته‌که‌ی نزیک بوو بیته‌وه.

کومی ده‌یویست داواکارییه‌که‌ی به ساده‌یی بکات، به‌لام
پیته‌چوو به‌هوی ئوه شله‌ژانه‌ی پرویدابوو نه‌توانیت بیکات،
ئویش ئوه بوو که بلټت بگه‌ړیوه ماله‌وه.

زۆرقورسبوو گوتی، چونکه هه‌موو جارێک له ماوه‌ی
ئه‌و چه‌ند ساله‌دا که هاتبوو بۆ بینینی خوشکه‌که‌ی و داوای
که‌پانه‌وه‌ی کردبیت هیرای په‌تی کردۆته‌وه، بۆیه بۆ کومی
قورسبوو دووباره‌ گویی له وشه‌ی نه‌خیربیت، به‌لام هه‌رگیز
کۆلینه‌دابوو له سه‌ردانکردنی خوشکه‌که‌ی. له‌و ساته‌دا کومی
چه‌ندیک ئازاری ده‌چه‌شت به‌هه‌مان شیوه‌ هیرای‌ش ئازاری
ده‌چه‌شت. کومی ئه‌مجاره‌ش چاوی برییه‌وه چاوی خوشکه‌که‌ی،
به‌لایه‌وه‌ گرنگ نه‌بوو دووباره‌ په‌تی بکاته‌وه یاخود نا، به‌لام
ئاماده‌ نه‌بوو ده‌ست هه‌لبگریت، هیرای‌ش ته‌ماشای نیۆچاوی
ده‌کرد و گوتی: 'باشه من ده‌که‌پیمه‌وه ماله‌وه.'
به‌لام ئه‌وه وه‌لامیک نه‌بوو بۆ قسه‌یه‌ک، چونکه کومی هه‌شتا
هیچی نه‌گوتبوو.

هیرای ده‌یزانی قسه‌کانی خوشکه‌که‌ی چین و ده‌یزانی به
دلنیا‌یه‌وه لێی ده‌پرسیت: 'ده‌که‌پیته‌وه ماله‌وه؟'
کومی سه‌ری سوپما، هیرای چی ده‌لێت: 'چی؟'
هیرای به‌ ساده‌یی وه‌لامی دایه‌وه: 'باشه من ده‌که‌پیمه‌وه
بۆ تا‌کا‌کورا'
'به‌راست؟'

هیرای به‌ شه‌رمه‌وه: 'به‌لام تۆ ده‌زانیت من زۆر
له‌کاروباره‌کانی ئه‌وئ نازانم ئیتستا.'
'ئاساییه، ده‌توانیت به‌وجۆره‌ی پاهاتوویت کاربکه‌یت، دایه
و بابا هه‌واکارت ده‌بن تا‌کو به‌باشی فێربیت.'

‘بەپاست؟’

‘بىنگومان’

چاۋەكانى پرىبون لە فرمىسك و پروخسارى سوورھەلگەپا.

‘چى بوۋە؟’

ئەمجارەيان نۆرەى ھىراى بوو سەرى بسوپمىت، بەلام
ھۆكارى فرمىسكەكانى كۆمى دەزانى بەھۆى ئەۋەى ھىراى
دەگەپايەۋە تاكاكورا، كۆمى ئازاد دەبوو، چىتر ئەو ئەركە
قورسەى لە ئەستىق نەدەگرت.

لەۋكاتەى فرمىسك لە چاۋەكانى كۆمى دەپژانە خوارەۋە
گوتى؛ ‘ھەمىشە ئەۋە خەۋنى من بوۋە.’

‘خەۋنەكەت چىيە؟’

بەچاۋى سوور و پىر فرمىسكەۋە؛ ‘پىكەۋە مىوانخانەكە
بەپىۋەبىيەن.’

ھىراى بىرى كەۋتەۋە ئەو پۇژە چى بەكى گوتىبوو.

ئەو بىزارم دەكات.

‘نامەۋىت بىيىنم.’

‘من چەندىن جار پىنگوتوۋە كە نامەۋىت بگەپىمەۋە مالاۋە،
بەلام بەردەۋام دىت و بىزارم دەكات.’

‘نەمەۋىت بىيىنم...’

‘دەتوانم ئەۋە لەدەموۋچاۋىدا بخوئىنمەۋە، ئەو دەيەۋىت من
بگەپىمەۋە و مىوانخانەكە بەپىۋەبىيەم تاكو بۇخۇى ئازاد بىت.
‘ھەست دەكەم پەستانم لەسەر دەكات.’

“فرپئی بده!”

“ده توانم وینای بکه م چی نووسیوه... به پاستی ئه وه بۆ من زۆر قورسه، تکایه بگه پتیه ماله وه. ئاساییه به ره به ره فیزی کاره کان ده بیته وه.”

هیرای هه له بوو لهو بیرکردنه وه یه دا، چونکه کومی نهیده ویست ئازاد بیت، به لکو دهیویست پیکه وه میوانخانه که به پتیه ببه. ئه وه همیشه خه و نی بوو که له ژیر چه تری خوشکه گه وره که یدابیت و به داده، داده بانگی بکات و پیکه وه میوانخانه که به پتیه ببه ن و دایک و باوکیان دلخۆش بکه ن، چونکه له پابردووشدا کومی وه ها بوو، هه همیشه هیرای ببوه پشت و په نا و دلسۆز بۆی، هه ر بۆیه هه رگیز کۆلی نه ده دا له هه ولدان بۆ گه پانه وه هیرای. هیرای ته واوی ههستی په شیمانی ناخی داگرتبوو، دهیویست پتی بلیت مه مره تکایه من نامه ویت تو بمريت!

هیرای به دهنگیکی له رزۆکه وه؛ “کو-کومی” به لام وا پتیه چوو که کومی گوینی له دهنگی خوشکه که ی نه بوو بیت. کومی هه ستا له سه ر کورسییه که ی و گوئی؛ “خوله کیک چاوه رپئ بکه ده بیت بچه ده ستشۆره که و ئارایشته که م نوئ بکه مه وه.”

هیرای هاواری کرد؛ “کومی!”

به و جۆره بانگکردن به هاواره وه زیاتر کومی تووشی

سه‌رسوپمان کرد؛ 'چییه؟'

هیرای نه‌یده‌زانی چی بلیت، چونکه هرچی گوتبا ئیستای
نه‌ده‌گۆپی.

'هیچ نییه، ببوره.'

بیگومان هیچ نییه نه‌بوو، به‌لکو مه‌رۆ! مه‌مره! ببوره! تکایه
لیم خوشبه! ئە‌گەر نه‌هاتیتایه بۆ بینینی من بیگومان نه‌ده‌مردی!
زۆر شت هه‌بوون که پتی بلیت و داوای لیبوردنی لیتکات
له‌به‌رانه‌ریدا، زۆر شت هه‌بوون که ده‌یویست بلیت، چونکه
زۆر به‌ بێ باکانه‌ دایک و باوکی به‌سه‌ر خوشکه‌ بچوکه‌که‌یدا
به‌جێهێشتبوو، پاشان میوانخانه‌که‌ی به‌جێهێشت و کومی
ناچاربوو به‌ ته‌نها هه‌موو کاره‌کان بکات، له‌وه‌ش زیاتر له‌نیو
ئە‌و خشته‌ جه‌ناله‌ی دا ده‌بوو هه‌موو دوو مانگ جارێک بیت
و سه‌ردانی خوشکه‌که‌ی بکات و قایلی بکات به‌ گه‌رانه‌وه‌.
هه‌موو هه‌سته‌ په‌شیمانییه‌کانی هێنده‌ زۆر بوو نه‌یده‌توانی به‌
وشه‌ ده‌ریبهرپیت، چونکه‌ له‌وه‌ تینه‌گه‌یشتبوو ده‌بیت چی بلیت،
یاخود ده‌یه‌ویت چی بلیت؟

کومیش لای خۆیه‌وه‌ بیرى له‌ میهره‌بانى خوشکه‌که‌ی
ده‌کرده‌وه‌، ده‌یویست پتی بلیت که ماوه‌یه‌کی زۆره‌ به‌و جۆره
میهره‌بانیه‌ تۆم نه‌دیوه‌، هه‌ر به‌پاستی ده‌گه‌ریتته‌وه‌ و له‌گه‌لمدا
میوانخانه‌که‌ به‌رپۆه‌ ده‌به‌یت؟!

کومه‌له‌ هه‌ستیکى زۆر هه‌بوون له‌ ناخى هه‌ردووکیاندا
هاتوچۆیان ده‌کرد، به‌لام نه‌یاندەتوانی وشه‌کانى ناخیان بۆ

یه کتر ده ربیرن، دواى ئه وهی بیده نگیه کی دوورودریژ دایگرتن
هیرای بیده نگیه که ی شکاند و گوتی؛ 'سو پاس'.

کومی؛ 'به لئ، ئه مرق تو زور به سهیری پهفتار ده کهیت'.

هیرای به زه رده خه نه وه گوتی؛ 'به لئ، پیم وایت وایه'.

پاشان کومی به ره وه ده ستشوره که رویشته.

هیرای چاوی له سهر کومی لانه برد، تاکو له بهرچاوان

ون بوو، پر به دلی ده یویست هاوار بکات و پینگه له مردنی

خوشکه که ی بگریته، به لام نهیده توانی، دهستی کرد به گریان و

وه کو باران فرمیسک له چاوه کانی ده هاته خواره وه.

ئه گهر دهستی به ده مییه وه نه گرتبایه ئه وا بینگومان کومی

گوئی له دهنگی گریان که ی ده بوو؛ 'هیرای تو باشیت؟'

بیپ بیپ بیپ بیپ...

دهنگه که له کوپه قاوه که وه ده هات، پیده چوو نزیک بوو پیته وه

له سارد بوونه وه.

'ئوو زهنگه که!'

کی له بابته که تیگه یشت زهنگه که ته نها له کاتیکدا

به کارده هینریت که سهردانکه ره که سهردانی که سیکی مردوو

بکات.

ئوو گیانه که م... خوشکه بچوکه که ی...

هیرای ته ماشای کی کرد، چهنده به به زه مییه وه ته ماشای

دهکات به دلته نگیه وه سهری جولاند.

کی به شله ژانه وه بانگی کرد؛ 'هیرای'.

‘دهزانم’. پاشان کوپه قاوه که ی هه لگرت؛ ‘ده بیت قاوه که بخۆمه وه وایه؟’

کی هیچ قسه یه کی نه کرد، هیرای ته وای کوپه قاوه که ی به یه کجار خوارد وه، له دلی خۆیدا ده یگوت؛ ‘هه موو ئه وه ی ده موست بگه پیمه وه پروو خساری خوشکه که م ببینم، به لام ئه گهر وا بکه م ئه وا ناگه پیمه وه.’

به دهم خواردنه وه ی قاوه که وه فرمیسک له چاوه کانی ده هاتنه خواره وه. کۆمه لێک بیرکردنه وه وروژ میان هینایه ناو میشکییه وه؛ ‘بۆچی ئه مه پروویدا؟ بۆچی ده بوو بمریت؟ بۆچی زووتر برپاری گه پانه وه م بۆ ماله وه نه دا؟ ساتنیک وه ستا، پاشان گوتی؛ ناتوانم له وه زیاتر بخۆمه وه...’

کوپه که ی دانایه وه سه رمیزه که، دووباره بیرکردنه وه کانی تیکه ل بوون. نه یده زانی چی ده ویت، یاخود بۆچی گه پاره ته وه رابردوو، هه موو ئه وه ی ده یزانی ئه وه بوو که خوشکه که ی خۆشده ویت و ده بوو زووتر ههسته کانی بۆ ده ربهریت.

ئه گهر ئیستا قاوه که ته واو بکه م ئه وا جاریکی تر خوشکه که م نابینمه وه، ته نانه ت جاریکی تر ناتوانم له به رانه بر خوشکه که م دابنیشم و قاوه بخۆمه وه.

‘هیرای!’

‘ناتوانم بیخۆمه وه!’

کی به شله ژانه وه؛ ‘تو به لیت دا... به لیت به خوشکه که ت دا که بگه پریتته وه میوانخانه که.’

گوته له لای ده‌مینته‌وه.

هیرای خه‌یالی ئه‌وه‌ی ده‌کرده‌وه که کومی زیندووه و
پیکه‌وه میوانخانه‌که به‌پتیه‌ده‌بن.

ده‌نگی زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ی ئه‌و به‌یانیه‌یه له‌میشکیدا
ده‌زنگایه‌وه؛ 'به‌لام ئه‌و ...'

وینه‌که‌ی کومی ده‌هاته‌وه پیش چاوی که له‌به‌رده‌میدا
خه‌وتبوو، به‌لام له‌راستیدا نه‌خه‌وتبوو، مردبوو.

باشه که که‌پایه‌وه ئیستا ده‌بیت چی بکات؟ دلی به‌ته‌واوه‌تی
ره‌تی ده‌کرده‌وه بکه‌پتیه‌وه ئیستا، کی‌ش له‌که‌لیدا ده‌گریا. کی
به‌گریانه‌وه گوته؛ 'به‌لام ده‌بیت بکه‌ریته‌وه، چونکه ئه‌و کاره
پوچی خوشکه‌که‌ت ئاسوده ده‌کات.'

'چۆن؟'

'خوشکه‌که‌ت زۆر دلته‌نگ ده‌بیت ئه‌گه‌ر بزانیته‌وه به‌لینه‌ی
که‌پیت داوه ته‌نها بۆ ئه‌م‌پو بووه و نه‌تبردوته‌سه‌ر، ئه‌ی توش
پیت وانیه؟'

به‌لێ، کی راست ده‌کات، کومی پنی گوتم که ئه‌وه خه‌ونی
ئو بووه له‌که‌لم دا کار بکات و منیش به‌لینم پنی داوه. ئه‌وه
یه‌که‌مین جار بووه کومی به‌و جووره دلخۆشه‌هه‌بینم. ناتوانم
پیکه‌ به‌دم دووباره‌هه‌بێ هیوا بیته‌وه لیم، ده‌بیت بکه‌پیمه‌وه
ئیستا، پاشان بکه‌پیمه‌وه بۆ تاکاکورا، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر کومی‌ش
مردبیت، چونکه من به‌زیندوویی به‌لینم به‌ئو دا، ده‌بیت کار
بۆ دلخۆشی ئه‌و بکه‌م.

هیرای کوپه کهی هه لگرت هوه دووباره، به لام...
دهمه ویت جاریکی تر پروو خساری کومی ببینمه وه، ئه وه
کوتا شته که دهمه ویت.

به لام نه گهر پروو خساری کومی ببینایه ته وه ئه و نه دیده توانی
بگه پیت هوه ئیستا. ماوهی نیوان سارد بوونه وهی کوپه قاوه که و
خواردنه وهی چهند چرکه یه کی مابوو، پاشان...
کلاک.

له و کاته دا گوئی له دهنگی ده رگای ده ستشوره که بوو
کرایه وه، پیده چوو کومی بیت هوه به ره و لای. ئیستا ته وای
کوپه قاوه کهی خوارد هوه، ههستی ده کرد له شی گهرم دادیت
و به ره به ره له سهر زه و بیه که به زرده بیت هوه، له و کاته دا کومی
به ره و لای هات، هیرای بانگی کرد: "کومی!"
به شیک له ئاگایی هیرای له رابرد و دا مابوه وه، کومی به ره و
کورسییه که هاته وه، به لام نه دیده توانی هیرای ببینیت؛ "داده؟"
هیرای هیشتا دهیتوانی پروو خساری کومی ببینیت.
کومی!

ئه مجاره دهنگی هیرای نه گه یشته لای.
کومیش پرووی کرده کی و کوتی؛ "ببوره ده توانیت پیم
بلیت خوشکه که م بق کوئ چوو؟"
کی به زهرده خنه وه کوتی؛ "به په له پوشت."
کومی دلته نگ ده رده که وت، چونکه دواي ئه و ماوه زوره
چاوی به خوشکه کهی که وت و گفتوگویی له گه لدا کرد، به لام

خوشکه که ی به بیی ئاگادار کردنه وه به جییه تیشته.

کی؛ 'دلته نگ مه به خوشکه که ت به لینی پیتداوه بیگومان
جییه جینی دهکات.'

کی تو زور شیرینیت سوپاس.

کومی به سه رسو پرمانه وه؛ 'به راست؟ که واته زور باشه من
دهگه پریمه وه بو ماله وه.'

کومی!

هیرای هه موو شتیکی ده بیینی، به لام به جهسته له وی نه بوو،
ئه وه ی بیینی که کومی چهنده دلخوش بوو دوا ی ئه وه ی به وه ی
زانی به لینه که ی جییه جینی دهکات. هه موو شتیکی له به رچاوی
هیرای وه کو فیلمیک ده هات و ده چوو، هیرای گریا و گریا و
گریا...

خاتوونه کراس سپییه که گه پرایه وه له توالینه که و له پالیدا
وه ستا، کازوو، ناگاری، کوه تاکی و کی هه موویان له وی
وه ستا بوون چاوه پی بوون هیرای بگه پیتته وه ئیستا، ئیستایه ک
به بیی کومی.

خاتوونه کراس سپییه که به بیی گویدانه فرمیسه که کانی هیرای؛
'بجولی!'

'ئوو باشه' پاشان به په له له سه ر کورسییه که ی هه ستا.
خاتوونه که پالی به سینیه که وه نا که له سه ر میزه که ی
دانرابوو و دهستی کرده وه به خوینده وه ی پرمانه که ی وه کو
ئه وه ی هیچ شتیکی پروینه دابیت.

هیرای به‌په‌له فرمیتسکه‌کانی سږی و گوتی؛ 'دلنیانیم ئاخۆ تا
چهند ماله‌وه پیشوازی له‌گه‌رانه‌وه‌م ده‌که‌ن، چونکه له ئیستادا
هیچ ده‌رباره‌ی کاروباره نوێیه‌کان نازانم.'
نامه‌که‌ی کومی توند به ده‌ستییه‌وه گرتبوو.
'ئه‌گه‌ر به‌م جو‌ره بگه‌ریمه‌وه ... ئایا هیچ کێشه‌یه‌ک دروست
ده‌بێت؟'

پێده‌چوو هیرای وه‌کو هه‌میشه به‌بێ پلان، ده‌یه‌وێت
بگه‌رێته‌وه تاکاکورا، خوی هه‌میشه‌یی وه‌ها بوو به‌بێ
بیرکردنه‌وه کاره‌کانی ئه‌نجام دهدا، گه‌رانه‌وه بۆ تاکاکوراش
به‌هه‌مان شیوه بوو چونکه لێره باره‌که و هه‌موو شتیکی له
دوای خۆیه‌وه به‌جێده‌هێشت.

کی؛ 'دلنیام هه‌موو شت باش ده‌بێت.' به‌بێ ئه‌وه‌ی هیچ
پرسیاریک له هیرای بکات ده‌رباره‌ی گه‌شته‌که‌ی ڤاڤردووی،
هیرای ۰۸۳ یه‌نی له‌نیو جانتاکه‌ی ده‌رکرد و دای به‌ناگاری که
پاره‌ی قاوه‌که‌ی بوو، پاشان قاوه‌خانه‌که‌ی به‌جێهێشت.
کی به‌ دوای هیرایدا چوو ده‌ره‌وه و گوتی؛ 'ئه‌وه...'
له‌وکاته‌دا ناگاری پاره‌ی قاوه‌که‌ی ده‌خسته‌ نیو ئامێره‌که،
ته‌ماشای کی ده‌کرد.

پێم سه‌یر ده‌بێت ئه‌گه‌ر ده‌ست هه‌لبگریت.

دووباره زه‌نگی قاوه‌خانه‌که لێیدا.

ته‌ق-ته‌ق

VI دایک و مندا له که

کاتیک که وهرزی پاییز دهستیډه کات و هاوین کوتایی دیت،
ورده میثووله دهبنه شاهیدی وهرزه که، به هه مان شیوهش
له سه رهتای هاوین تا کوتایی هاوین جوړه میثووله یه کی تر
دهبنه شاهیدی وهرزه که، له ئیوارانی شاردا به پروونی گویت له
دهنگی ئه م میثوولانه دهییت، وهک ئه وهی بلیتیت له ناوه پراستی
دارستانیکدا بیت، هه ربویه ئه م دهنگه به پروونی ده بیستیت له
نزیك قاوه خانه که دا، ئه مهش واده کات دانیشتن له قاوه خانه که
دل به رتر بیت، به پینی راپوړته کانی که شوه وه بیت ئه مړو
که رمترین پوړزی سال بووه، به لام پله ی که رمی قاوه خانه که
ئاسایی بوو، مرؤف ههستی به که رمای دهره وه نه ده کرد.
کازوو ئیمه یله که ی هیرای خوینده وه که بۆ ناگاری نار دبوو.
دوو هه فته دهییت که پراومه ته وه تاکاکورا زور شت ماوه
که فیربیم. کار له سه ر که مکړدنه وهی فرمیسه که کانم ده که م،
هه رچه نده ئه وه زور قورسه بۆ من.

‘بىنگومان ئەوۈ بۇ ئەو قورسە...’

ھەر يەكە لە كازوو و كى مۇبايلىان نەبوو، چونكە كى مۇبايلەكەى ناگارى بەكار دەھىتا و كازووش زۆر لە پەيوەندىيە كۆمەلایەتییەكاندا باش نەبوو، ھەر بۆيە ھەر نامەيەك ياخود ئىمەيلىك بۇ قاوۋەخانەكە بەھاتايە راستەوخۇ دەگەيشت بە ناگارى. بەلام ھىراى سى تەلەقۇنى ھەبوو، دانەيەك بۇ خىزان، دانەيەك بۇ تايبەت، دانەيەكى تىرىش بۇ كاروبارى ميوانەكان. لەنىو مۇبايلە خىزانىيەكەيدا ژمارەى خىزانەكەى و كومى ھەبوو، دوو ژمارەى تىرى بۇ زىاد كىردبوو ناگارى و قاوۋەخانەكە.

كازوو بەردەوام بوو لە خوئىندەنەوہى ئىمەيلەكە. ھەندىك لە شتەكان سەيرن لەگەل دايك و باوكەمدا، بەلام ھەست دەكەم باشتىرىن بىريار دايىتم گەرانەوہ بووہ بۇ مالەوہ. ھەرچەندە مردنى كومى زىيانكى گەورەى پىنگەياندىن، بەلام لە ھەمان كاتدا بەئاگاھاتنىكى باش بوو بۆمان. دلىيام ژيانكى زۆر باشم فەراھەم كىردوۋە. بەھەر حال من دلخۆشم و زۆرباشم. ئەگەر توانىتان وەرن سەردانم بكن، ھەست دەكەم سال لەخۆيەوہ دەروات بۇ قىستىقالى تاناباتا وەرن، تكايە سلاوم بگەينە بە ھەموو لايەك.

‘يۆكۆ ھىراى.’

ناگارى لە چىشتخانەكەوہ چاۋەكانى تىژ كىردبوۋەو گوىى لە قسەكان دەگرت، لە كۆتايىدا زەردەخەنەيەك كەوتە سەر پووخسارى، ناگارى يەككىك بوو لەوانەى بە زەحمەت

زهرده‌خه‌نه له‌سه‌ر پروخساری ده‌بینرا.

کۆهتاکی: "ئۆو به‌پاستی زۆر جوانه." به‌جله
په‌رستارییه‌کانییه‌وه دانیشتیوو، که‌واته له‌سه‌ر کار که‌پاوه‌وه؛
"ته‌ماشای وینه‌که بکه." کازوو وینه‌که‌ی پیشانی کۆهتاکی دا که
له‌گه‌ل ئیمه‌یله‌که ناردبووی.

"واو زۆر ناوازه ده‌رده‌که‌وێت."

"بیگومان!"

له‌ وینه‌که‌دا هیرای له‌به‌رده‌م میوانخانه‌که‌دا وه‌ستاوه، قژی
له‌ دواوه کۆکردۆته‌وه، کیمۆنۆیه‌کی په‌مه‌یی له‌به‌ردایه‌ وه‌کو
خاوه‌نی میوانخانه‌که ده‌رده‌که‌وێت.

"دلخۆش ده‌رده‌که‌وێت."

"به‌لێ."

هیرای به‌جۆریک زهرده‌خه‌نه‌ی کردبوو له‌ وینه‌که‌دا وه‌ک
ئه‌وه‌ی له‌م دونیایه‌دا بیکێشه‌ترین مرو‌قی سه‌رزه‌وی بیت،
باوکی یاسو و دایکی میچاکو له‌ ته‌نیشتییه‌وه وه‌ستاون.

"کومیشی لێیه... ناگاری ئاماژه‌ی بۆ به‌شی دواوه‌ی وینه‌که
کرد.

"کومی به‌م جۆره دلخۆش ده‌بیت."

کۆهتاکی: "به‌لێ، بیگومانم له‌وه."

کۆهتاکی مۆبایله‌که‌ی گه‌رانده‌وه بۆ کازوو، پاشان په‌رسیاری
ده‌رباره‌ی خاتوونه‌ کراس سپیه‌که کرد؛ "ئه‌و ژنه چی ده‌کات
له‌وی؟"

مه به سستی ژنه کراس سپییه که نه بوو، مه به سستی فومیکو بوو که به رانبر ژنه که دانیشتبوو، پیده چوو ئه مرؤ پوژی پشووی بیت، چونکه تیشیرتیکي رهش و سی چاره کتیکي سپی له پیتدا بوو له گهل جوتیک نه علدا.

فومیکو هیچ سه رسامییه کی دهرنه بری دهر باره ی نامه که ی هیرای، ته نها ته ماشای خاتوونه کراس سپییه که ی ده کرد. هه موو وه لامیکی کازوو بق کوه تاکی ئه وه بوو؛ منیش به لامه وه سه یره.

له به هاره وه فومیکو سه ردانی قاوه خانه که ده کات. له وکاته وه فومیکو به رانبر ژنه کراس سپییه که داده نیشیت. بیده نگییه که ی شکاند و گوتی؛ 'هممم... بیوره'.

'به لی؟'

فومیکو؛ 'شتیک هه یه بیزارم ده کات.'

کازوو؛ 'چییه؟'

فومیکو؛ 'هه موو ئه م شتانه ی که پرووده دن ئایا ده توانین بچین بق داهاتوو؟'

'داهاتوو؟'

'به لی داهاتوو؟'

کوه تاکی به په روشییه وه گوتی؛ 'به لی، منیش به په روش بووم بق زانینی ئه وه.'

'به لی ده مزانی.'

فومیکو؛ 'گه شت کردن به رابردوو و به داهاتوودا شتیکه که

دەگونجیت پووبدات وایە؟

کۆھتاکی سەری پازیبوونی لەقاند.

فۆمیکۆ؛ 'کەواتە دەگونجیت؟'

کازوو وەلامی دانەوہ؛ 'بەلی دەگونجیت.'

فۆمیکۆ چووہ لای ژنەکە و دەستی لەسەر شانی دانا،

ژنەکە چاوہکانی لیزیت کردەوہ، بەپەلە فۆمیکۆ دەستی لابرد

تاکو جادووی لێنەکات.

کۆھتاکی؛ 'واو.'

کازوو بە دلنیاپییەوہ بە ھەردوو ژنەکە ی گوت؛ 'بەلام تا

ئێستا کەس نەچووہ.'

فۆمیکۆ؛ 'چی؟... بۆچی کەس ئەو کارە ی نەکردوہ لەکاتیکدا

شتەکە دەگونجیت پووبدات؟'

فۆمیکۆ پێی وانیبوو ئەو تاکە کەس بووبیت ئەو بیرۆکە یە ی

ھەبووبیت، چونکە لەھەمان کاتی ئەودا کۆھتاکیش ھەمان

بیرکردنەوہ ی ھەبووہ.

فۆمیکۆ تەماشای کازووی کرد، کازوو تەماشای ناگاری

کرد، ناگاریش دووبارە بۆ فۆمیکۆ.

'باشە دەتەوێت بچیتە چەند سالی تر لە داھاتوودا؟'

وا پێدەچوو فۆمیکۆ پێش وەختە خۆی بۆ وەلامدانەوہ ی ئەم

پرسیارە ئامادەکردبیت، بۆیە گوتی؛ 'سێ سالی داھاتوو.'

کازوو؛ 'دەتەوێت خۆشەویستەکە ت بیینیت؟'

دهموچاوی سوور بوه وه له شهرمدا؛ 'باشه... چی ده بیت
نه گهر بمه ویت؟'

ناگاری؛ 'پتویست ناکات دهرباره ی نه وه شهرم بکهیت.'
'بابه ته که بهو شیوه یه نییه.' پاشان سهری داخست و
ناگاری و کوهتاکی ته ماشای یه کترین کرد به پیکه نییه وه.
کازوو له بارود و خیکدا نه بوو گالته بکات، به لکو قسه کانی
به راستی ده کرد.
'نه وه مه حاله؟'

کازوو؛ 'نه خیر، مه حال نییه... نه و جوړه مه حاله نییه که
بیری لیده که یته وه.'
'به لام؟'

'چون ده زانیت سی سالی تر نه و کوربه سهردانی قاوه خانه که
ده کات؟'
فۆمیکۆ له م پرسیاره یان تینه گه یشت، کازوو؛ 'نه وه
ده بینیت؟'

نه مجاره فۆمیکۆ له پرسیاره که تیگه یشت، نه گهر بچیته
سی سالی داهاتوو چون دلنیا ده بیته وه له وه ی گۆرۆ سهردانی
قاوه خانه که ده کات له و کاته دا؟

'نه مه خاله گرنگه که یه، لیره دا کاتیک ده چیته وه رابردوو
ده توانیت به ته واوه تی کاته که دیاری بکهیت، به لام بۆ داهاتوو
ههسته که نادیاره...'

'داهاتوو به ته واوه تی نه زانراوه.' پاشان کوهتاکی به رده وامی

! بە قسەکەى دا؛ "دەتوانیت برۆیتە داھاتوو بۆ ئەو پۆژەى کە
ھیوای بۆ دەخوازیت، بەلام ناتوانیت بەدلنایییەوہ بزانیت ئاخۆ
ئەو کەسە لە داھاتوو دەبینیت یاخود نا."

کازوو سەرقالی لێکدانەوہ کە بوو، ناگاری قسەکەى بۆ
تەواوکردن؛ "کەواتە ئەگەر برۆیتە داھاتوو لەماوہى نیتوان
ساردبوونەوہى قاوہکە شانسی بینینی ئەو کەسەى دەتەوێت
زۆر کەمە."

فۆمیکۆ بە بى ئومێدیەوہ؛ "کەواتە گەشتکردن تەنھا
بەفەرژدانی کات دەبێت؟"
"بێگومان."

کازوو؛ "پێم وایە..."

تاکە کەس لەو نێوەندەدا قسەى نەدەکرد کازوو بوو، تەنھا
بیری لە قسەکانیان دەکردەوہ و لەگەڵ خۆیدا قسەى دەکرد،
کاتێک دەگەریتەوہ رابردوو ناتوانیت ئیستای بگۆریت. گەشت
کردن بۆ داھاتووش بەفەرژدانی کاتە. کەواتە ھەر لەبەر ئەمەى
پۆژنامەکان گەشتى کاتەکەى قاوہخانەکە بەبى سوود لەقەلەم
دەدەن.

ناگاری چاوہکانى زیتکردەوہ و گوتى؛ "دەتەوێت چى
بزانیت؟ ئەوہى کە ئایا ھاوسەرگیریتان کردوہ؟"
"بەوجۆرە نییە!"

"ھەر زانیم."

فۆمیکۆ؛ "نەخیر! پێم گوتیت بەو جۆرە نییە بابەتەکە."

ھەرچەندە فۇمىكۆۋا خۇي دەردەخست وانىيە، بەلام زياتر دەردەكەوت كە وايە.

بەلام بەداخەۋە نەيدەتۋانى گەشت بىكات بۇ داھاتوۋ، ھەرچەندە ياسايەكى وامان نەبوۋ كە بلىت ئەۋ كەسەي گەشت دىكات بۇ رابردوۋ شانسى ئەۋەي نىيە گەشت بىكات بۇ داھاتوۋ، واتە ھەر كەسىك تەنھا يەك شانسى ھەيە بۇ ئەۋەي گەشت بىكات بە كاتدا.

بەلام كازوۋ دەيزانى ئەۋە ئاسان نىيە بە فۇمىكۆي بلىت، كازوۋ ئەۋەي دەيىنى بە دلخۇشى فۇمىكۆ چات دىكات. ئەۋە ياسايەكە. كازوۋ تەنھا بىرى دەكردەۋە.

‘سلالو بەخىربىيت!’

فوساجى ھاتە ژوورەۋە، تىشتىرتە پۇلۇكەي لەبەردا بوۋ لەگەل پانتۇلە بىجىيەكەيدا ۋ جووتىك نەل. جانتاكەي بەشانەۋە بوۋ، گەرمترىن پۇژى سالبوۋ، دەسمالىكى سىي بەدەستەۋە بوۋ كە بەكارى دەھىتا بۇ سىپىنى ئارەقەكەي.

‘فوساجى!’ ناگارى بەۋ جۆرە بانگى فوساجى كرد، لەباتى ئەۋەي ۋەكو ھەمىشە پىنى بلىت؛ سلالو بەخىربىيت!

فوساجى سەرەتا كەمىك سەرسام بوۋ، دواتر زەردەخەنەيەكى كرد ۋ لەسەر كورسىيە ھەمىشەيەيكى دانيشت، كۆھتاكى بەرەۋ لاي پۇيشت؛ ‘سلالو ئەزىزم’. چىتر بە فوساجى بانگى نەدەكرد.

‘ببۇرە، ئىمە پىشتەر يەكترمان ناسىۋە؟’

کوه‌تاک‌ی؛ 'خۆشه‌ویستم، من هاوسه‌ره‌که‌تم.'

'هاوسه‌ر؟... هاوسه‌ری من؟'

'به‌لئ.'

فوساج‌ی؛ 'ئه‌مه‌ گالته‌یه... وایه؟'

'نه‌خیر، هه‌ر به‌پاستی من هاوسه‌ری تۆم!'

به‌بێ ئه‌وه‌ی گرنگی بدات به‌ کاردانه‌وه‌ی له‌به‌رانبه‌ری

دانیشته‌ و گوته‌ی؛ 'لێره‌دا دانیشتم هه‌رچه‌نده‌ نازانم ئاخۆ پیت

خۆش ده‌بیت.'

'ئاساییه‌ لێره‌ دا‌نیشتم، چونکه‌ من هاوسه‌ری تۆم.'

'نه‌خیر، باش نییه‌ چونکه‌ من تۆ نانا‌سم.'

'که‌واته‌ ده‌بیت به‌مناسیت ئه‌ی وانیه‌؟'

'مه‌به‌ستت چییه‌؟'

'پێم واییت داواکاری هاوسه‌رگیریه‌؟'

فوساج‌ی هه‌ستی شله‌ژان ده‌کرد ته‌ماشای کازووی ده‌کرد

چاوه‌پوان بوو کازوو بیت و له‌ ده‌ست ئه‌م ژنه‌ پزگاری بکات

که‌ به‌رانبه‌ری دانیشته‌وه‌.

'تکایه‌ ده‌توانیت شتی‌ک له‌م ژنه‌ بکه‌یت؟'

ئه‌گه‌ر وه‌کو که‌سی‌کی نه‌ناسراو ته‌ماشات بکردنایه‌ ئه‌وا

بیکومان دوانه‌یه‌کی زۆر جوانت ده‌بینی که‌ به‌رانبه‌ر یه‌کتر

دانیشته‌بون، به‌لام ئه‌گه‌ر له‌ چاوی فوساجیه‌وه‌ ته‌ماشات

بکردایه‌ ئه‌وا ده‌تبینی چه‌ندیک شله‌ژاوه‌.

کازوو؛ 'که‌میک شله‌ژاو ده‌رده‌که‌وێت.'

‘پیت وایه؟’

ناکاری: ‘پیم باشه بۆ ئەمڕۆ وازی لێبینین.’
هه مان گفتوگو چەند پۆژیک پێش ئێستا پرویدا، ئەو کاتە
کۆهتاکى بەرانبەر فوساجى دانیشتبوو پێى گوت: من ژنى تۆم،
بەلام بە هه مان شیوه فوساجى سەرى سوپما بوو، دواتر
قبولى کرد، ئێستاش هه مان شت دووبارە دەبێتەوه، بۆیه
تەماشاکردنى گفتوگوکە بەچێژبوو بۆیان.

لەو گفتوگۆیەیاندا هەریەکەیان باسى یادهوەرى خۆى
دەکرد، بە نمونە فوساجى باسى ئەوهى دەکرد کە چۆن گەشتى
کردووه و گەیشتۆتە ئێره و ئەوى، کۆهتاکیش گویى دەگرت و
پاشان دەیگوت: بەلى منیش سەردانى ئەو جێیەم کردوه.
کۆهتاکى: ‘پیم وابیت باشتەرە گفتوگوکە هەلبەرین بۆ ماله‌وه.’
پاشان هه ستا و چووه کورسى لای میزی ژمیریاره‌که
دانیشت.

ناکاری: ‘دەخۆش دەرده‌که‌ویت لەگەڵ ئەم شتانەدا.’

‘بەلى، پیم وابیت.’

بەهۆى پله‌ى گەرمى قاوه‌خانه‌که‌وه فوساجى ناچاربوو
دووبارە دەمووچاوى بسپريت. پاشان گوتى: ‘تکایه قاوه‌یه‌ک
پاشان پۆژنامه‌که‌ى لە جانتاکه‌ى دەرھێنا و لەسەر میزەکه
داینا.

کازوو: ‘باشه’. پاشان چووه‌وه چیشته‌خانه‌که، فۆمیکۆ چاوى
لەسەر خاترونە کراس سپییه‌که بوو، کۆهتاکیش تەماشای

فوساجی ده کرد و دهستی له ژیر چه ناگهی دانابوو، فوساجیش
سه ری داخستبوو تاماشای گو فاره که ی ده کرد.
ناگاریش سه رقالی ئاماده کردنی قاوه که بوو. خاتوونه
کراس سه پییه که ش سه رقالی خواردنه وهی قاوه که ی بوو به
خویندنه وهی پۆمانه که یه وه، کی له ژووره که ی دواوه هاته
ژووره وه.

کو هتاکی هه که بیینی؛ 'واو زور ناوازه ده رده که ویت.'
ناگاری؛ 'تو باشیت؟'

پوو خساری سوور هه لکه پابوو.

کازوو له چیشخانه که وه گوتی؛ 'توو داده گیان پیم باشه
ئه مرق پشوو بدهیت.'

کی به هه موو توانایه وه هه ولی ده دا باش ده ربکه ویت؛
'نه خیر، من باشم.'

کو هتاکی؛ 'تو ئه مرق باش ده رناکه ویت.'

'پیم باشه پشوو بدهیت وانیه؟'

کی؛ 'نا من باشم به راستمه.'

به لام له ته وای پوو خساریدا ده رده که وت که باش نییه.

کی هه له مندالییه وه به دلکی لاوازه وه له دایکبووبوو،

له وه ش خراپتر ئه وه هرگیز نهیده توانی کاره قورسه کان

ئه نجام بدات، تنانه ت ئه پۆژانه شی که وه رزشیان هه بوو

له قوتابخانه به شداری نه ده کرد، چونکه نه ده بوو ماندوو بییت.

هیرای گوتبووی؛ 'کی ده بییت بجه نگیت تا کو به خوشی بژی.'

ئەگەر نەتوانم کارە قورسەکان بکەم ئاساییە، کەواتە نایکەم.
کی هەمیشە بەو جۆرە بوو، ئەو کاتەی کە وانەی
وەرزشیان هەبوو دەبوو دابنیشتایە لەسەر کورسییەکی و
نەجولایە، یاخود هەندیک جار تەنھا هانی دەدان لە یاریکردندا،
کی هەمیشە هاوڕێی هەمووان بوو، کاریگەری لەسەر هەمووان
دەبوو.

هەندیک جاریش دەبوو کی لە قوتابخانە دا بڕاپایە بەهۆی
دەرمانەکانییەوه، یاخود لە نەخۆشخانە دەمایەوه. تەمەنی
حەفدە سالان بوو ئەو کاتەی لە قوناقی دووهمی ئامادەیی
بوو لە نەخۆشخانە دەمایەوه، چێژی لەوه دەبینی قسەی لەگەڵ
سەردانکەرەکان و پەرستارەکان دەکرد و لە پەنجەرەکهوه
تەماشای خەلکی دەکرد دین و دەرۆن.

پۆژیکیان پیاویکی بینی لەسەر یەکیک لە کورسییەکانی
باخەکه دانیشتبوو، لە نوکی پێی تا تەوقی سەری پێچرابووه،
چاوی لەسەر پیاوهکه لاندەدەبرد، نەک تەنھا لەبەر ئەوهی بە
باندج پێچراو تەوه، بەلکو لەبەر ئەوەش بوو که پیاوهکه لەوانی
تر گەورەتر دەردەکهوت، کاتیک کچهکان لەپالیدا دەپۆشتن
زۆر بچوک دەردەکهوتن بە بەراورد بە ئەو.

هەرچەندە ناشرین بوو، بەلام کی بە پیاوه مۆمیا کراوهکه
بانگی دەکرد.

پەرستارەکه بە کی گوتبوو که پیاوه مۆمیا کراوهکه بە
پووداوی هاوچۆ ئاواي لێهاتوو. لەوکاتەی کە ویستی لە

شەقامەكە بېرپىتەۋە ئۆتۈمبىلىكى بارھەلگىرى گەرە بەرەۋە :
پوۋى ھاتوۋە و لىنداۋە، پاشان ھەلىداۋەتە نىۋ فرۇشگاگەي
بەرانبەرى، لەۋكاتەدا پياۋەكە ھەستاۋەتەۋە بەبى ئەۋەي ھىچ
شېتىكى لىتېت لەكاتىكدا كەسكى تىر بوايە لەجىياتى پياۋەكە
ئەۋە مردبۇ، بەلام دۋاي ئەۋە پياۋەكە ھەستاۋەتەۋە بەرەۋە
شۇفىرى بارھەلگىرەكە چوۋە، شۇفىرەكە لىنى پرسىۋە تۋ
باشىت؟ بەلام پياۋە مۇميا كراۋەكە ھەلىگرتوۋە و لە ناۋ
ئۆتۈبىلەكە دەرپىناۋە، چۈنكە لەۋكاتەدا ئۆتۈمبىلەكە تانكى
بەنزىنەكەي كوۋن بوۋە، پاشان گوتۈۋىەتى پەيوەندى بە
ئۆتۈمبىلى فرىاگوزارىيەۋە بكن.

لەكاتىكدا تەۋاي جەستەي خوينى لىچۇپاۋە، بەلام بەبى
ئەۋەي ھىچ ئىسقانىكى بشكىت.

لەدۋاي بىستنى چىرۋكى پياۋە مۇمياكراۋەكە، كى زياتىر
ئاشقى پياۋە مۇمياكراۋەكە بو، پۇژىكىان چوۋە بەردەمى،
ھەستى دەكرد بەرانبەر دىۋارىك ۋەستاۋە، بىن شەرمانە پىتى
گوت؛ "پىم ۋابىت تۋ ئەۋ پياۋەيت كە دەمەۋىت ھاۋسەرگىرى
لەگەلدا بكم."

ئەۋە يەكەمىن قسەي كى بوۋ بۇ پياۋەكە، بەبى ئەۋەي
قسەي ترى لەبەرانبەر بكات، پياۋەكەش سەرەتا سەرى
داخستىۋو، بەلام دواتر پىتى گوت؛ "ئەگەر ئەۋەت بویت دەبىت
لەقاۋەخانە كار بكەيت."

سى سال له پەيوەندى دا بوون تا ئەو کاتەى تەمەنى کى
بووہ بىست سال و تەمەنى ناگارى بووہ بىست و سى سال،
پاشان چوونە دادگا و ھاوسەرگىريان کرد.
کۆھتاکی؛ 'ئۆو'.

کى پەرداخە شوشەکەى له دەست کەوتە خوارەو، کازوو
بەپەلە ھات و پارچە شوشەکانى کۆکردەوہ؛ 'خوشکى تو
باشیت؟'

کى دانىشت شوشەکان کۆبکاتەوہ؛ 'من باشم'.
'خوشکى وازى لىتینە من کۆى دەکەمەوہ'.
ناگارى بەبى ئەوہى ھىچ بلیت تەنھا تەماشای دەکردن.
ئەوہ یەکەمین جار بوو کۆھتاکی ھاوپیکیەى ببینیت لەو
بارودۆخە، ھەرچەندە ئەو پەرستاربوو، زۆر نەخۆشى دەبینى
لەبارودۆخە جیاوازەکاندا.

کۆھتاکی؛ 'کى ئازیزەکەم'.
فۆمیکۆ؛ 'تو باشیت؟'
فوساجیش بەرەو لایان ھات.
'ببورە'.

کۆھتاکی؛ 'پێم وابیت دەبیت کى بچیتە نەخۆشخانە'.
'نا بەراستى من باشم'.
'بەلام پێم وابیت باشتەر دەبم ئەگەر پالیکەوم'.
کى ھەستى بە سەرسوڤان دەکرد و ھەناسەى تەڭگ
بووبوو، بەرەو ژوورەکەى دواوہ ڤۆیشت، ناگارى بەدوايدا

پۆیشت؛ "کازوو تکایه ئاگاداری قاوه‌خانه‌که به."

کازوو؛ "به‌لئ بینگومان."

فوساجی؛ "قاوه‌یه‌ک تکایه."

"ئوو ... ببوره."

فوساجی چاوه‌پیی ده‌رفه‌تی گونجاوی ده‌کرد تا‌کو داواکارییه‌که‌ی پیش‌که‌ش بکات. چون‌که پیشتر داوا‌ی قاوه‌ی کردبوو، به‌لام به‌هۆی بارودۆخه‌که‌وه ده‌رفه‌ت نه‌بوو بۆی به‌ئین. پۆژه‌که به‌م بارودۆخه ناخۆشه کوتایی هات.

کی دووگیان بوو، له کاتی دووگیانه‌که‌ی دا داده‌نیشت و گفتوگۆی له‌گه‌ل مندا‌له‌که‌ی ده‌کرد، پۆژه‌که‌ی به‌مه ده‌ستی پێده‌کرد؛ "به‌یانیتان باش."

به ناگاری ده‌گوت بابه.

"ئه‌وه ده‌بینیت باوکه!"

"باوکم؟"

"به‌لئ!"

"زۆر گه‌وره‌یه!"

به‌لئ، ئه‌و ته‌نها جه‌سته‌یه‌کی گه‌وره‌ی نییه، به‌لکو دایکی گه‌وره‌شی هه‌یه، زۆر میهره‌بانه. بابه خۆشه‌ویسته.

"دایه و بابه ناتوانن چاوه‌پروان بن تا‌کو له‌دایک ده‌بیست."

کی له‌کاتی دووگیانییه‌که‌ی دا پۆلی هه‌ردوو کاره‌کته‌ره‌که‌ی ده‌بینی و قسه‌ی له‌گه‌ل مندا‌له‌که‌ی ده‌کرد، بووه هه‌فته‌ی پینجه‌م، کی له‌ژێر چاودێرییه‌کی چری پزیشکدا بوو، بووه هه‌فته‌ی

پیتجەم و مندالەکه بەرە بەرە پەلەکانی دروست دەبوو، دلی دەستی بەلێدان دەکرد.

لەماوەی دووگیانییەکەیدا بەهۆی گۆرانیکاری هۆرمۆنەکانییەوه زوو زوو میزاجی تێکدەچوو، تاویک دلتەنگ دەبوو، تاویک توپە دەبوو، هەندیک جاریش سەرما یاخود گەرمای دەبوو. بەتەواوی هەلسوکەوتی گۆرانبوو.

تا دەهات بارودۆخی لەگەڵ دووگیانییەکەیدا خراپتر دەبوو. هەفتەی شەشەمی بوو زۆرتر سەردانی پزیشک و نەخۆشخانەی دەکرد و زۆربەی کاتەکانی لە نەخۆشخانە دەمایەوه، تەنانەت وای لێهات پزیشکەکان گوتیان دەبێت هەلبژاردن بکەیت لەنێوان مندالەکه و کی دا، چونکە بەهۆی لاوازی دلییەوه ئەگەری پزگارکردنی ژیاڵی هەردووکیان زۆر لاوازه.

تەنانەت پزیشکەکه ئاماژەشی بەوه دابوو ئەگەر دەیانەوێت کۆتایی بە دووگیانییەکه بهێنن دەبێت هەرچی زوووه ئەو کاره ئەنجام بدەن لە نێوان هەفتەی شەش بۆ دووانزەدا.

دوای ئەوهی گەرانهوه مالهوه ناگاری تەواوی قسەکانی بە کی گوت، بەلام هەموو قسەی کی ئەوه بوو باشە دەزانم، ناگاری گەڕایەوه قاوهخانەکه، دوای داخستنی قاوهخانەکه بەتەنها دانیشیبوو، لەوێدا تاکە دەنگ که دەهات دەنگی چرکەکی کاتژمێرەکان بوو.

لەوکاتەدا زەنگی دەرگاکی لێدرا، بەلام ناگاری هیچ کاردانەوهیەکی نەبوو، کۆهتاکی هاتە ژوورەوه بۆ ئەوهی

هه والی کی بهرسیت، چونکه له خه می ئه ودا بو.
ناگاری ته نها سه ریکی جولاند و هیچی نه گووت. کوه تاکی
هه ر که هاته ژووره وه؛ 'بارودوخی کی چونه؟'
سه ر هتا که دووگیان بوو راسته وخو باسی ئه وهی نه کرد که
دووگیانه، به لام چه ند پوژیک دواتر ده رباره ی دووگیانییه که ی
دوا. ناگاری راسته وخو وه لامی نه دایه وه، به لام دواتر گوئی؛
'ئه و باش ده بیت.' کوه تاکی له سه ر کورسییه که ی نزیک ناگاری
دانیشته.

ناگاری؛ 'بیوره بیزارمان کردیت.'
'پئویست ناکات وا بلتیت، به لام ئایا نابیت ئیستا له
نه خوشخانه بیت؟'

ناگاری؛ 'پیم گووتووه، به لام گویم بۆ ناگریت.'
'به لئ، به لام...'

ناگاری؛ 'من له دژی ئه وه بووم مندالی بیت.'
کوه تاکی؛ 'به لام هیچ شتیک پای ئه و ناگوپیت...'
کی گووتبووی من له دژی منداله کم نه وه که له نیوانیان
هه لبژاردن بکات. کوه تاکی نه یده زانی چی بلتیت.
'ئه وه زۆر قورسه.'

کازوو له ژووره که ی دواوه هاته ده ره وه.
کوه تاکی؛ 'کازوو...'

کازوو وه لامی نه دایه وه، راسته وخو پووی کرده ناگاری و
زۆر دلته نگ ده رده که وت.

ناگاری پرسپاری کرد؛ 'ئەو چۆنە؟'

کازوو هیچی نەگوت، کی لە ژوورەکە هاتە دەرەووە بەرەو
لای ناگاری، کی هیچی نەگوت، تەنھا پەنگی سپی هەلگە پابوو،
ناگاری سەری داخستبوو بەبێ ئەوەی هیچ بلیت هەردووکیان
بۆ ماوەیەک بە بیدەنگی مانەو.

کازوو گەپایەووە چیشخانەکە، سەرقالی ئامادەکردنی قاوە
بوو، ئاوەکە ی گەرم کرد و پاشان کردییە ناو فلتەری قاوەکە،
لەبەرئەوەی قاوەخانەکە زۆر بیدەنگ بوو بە ئاسانی دەتوانی
گوێببستی ئەو بیت کە چی دەکات.

کی بۆ ناگاری؛ 'داوای لیپوردن دەکەم.'

ناگاری؛ 'دەربارە ی چی؟'

'سبە ی دەچمە نەخۆشخانە.'

...

کی بە خەمبارییەووە قسەکانی دەکرد؛ 'دەمزانی دەبیت
وابکەم، پێشتر وابیرم دەکردهووە کە ئەگەر بچمە نەخۆشخانە
جاریکی تر ناگەپیمەووە، بەلام ئەمە ئەو بپیارە بوو کە
هەمیشە لێی ترساوم.'

ناگاری؛ 'دەزانم.'

'بەلام پێم وابیت ناتوانم چیتەر بەم جۆرە بەردەوام بم.'

ناگاری بەبیدەنگی گوێی دەگرت؛ 'زۆر شت هەیه کە
جەستم دەتوانیت هەلیبگیریت...'

کی دهستی خسته سهر سکی که چند ئینجیک گهوره بوو
بوو ئیستا، گوتی؛ 'پیم واییت له دایکبوونی ئهم منداله هه موو
... ده بات'.

'ههر له بهر ئهمه شه...'

ناکاری چاوهکانی تیز کردهوه، هه موو ئه وهی گوتی؛ 'باشه،
کی ئازیزه کهم...'

ئوه یه کهمین جار بوو کوهتاکی بهو جوره کی ببینیت به
دلتهنگی، لهو کاته دا تیگه یشت که منداله که چ زیانیک به کی
ده که یه نیت ئه گهر له دایک بییت. جهسته ی بهرگی له دایکبوونی
ئو منداله ی نه ده گرت، ته نانه ت ئه گهر خوی هه لباردبا له باتی
منداله که کهس لومه ی نه ده کرد.

کی؛ 'من ترساوم ئاخو منداله کهم دلخوش ده بییت. ئایا
منداله که ی دایه به ته نها ده بییت؟ ئایا ئوه ده تگریه نیت؟'
قسهکانی بۆ منداله که ده کرد وهکو هه میشه که ده یکرد؛ 'ئه گهر
ته نها تو م هه بییت تو لیم خوش ده بییت پۆله کهم؟'

گوئی گرتبوو، به لام هیچ وه لامیک نه بوو.

فرمیسک له چاوهکانی ده هاته خواره وه.

'من ده ترسم... هه بوونی مندالیک بۆ من چهنده ترسناکه'
راسته وخو ته ماشای ناکاری کرد؛ 'نازانم ده بییت چی بکه م، من
ته نها دلخوشی منداله که مم ده ویست، ئایا ئوه هینده زۆره؟'
ناکاری هیچ وه لامیکی نه دایه وه.
فلاپ.

خاتونہ کراس سپییہ کہ پرتووکہ کہ داخست کہ ہیشتا
تہواوی نہ کردبوو، نیوانہ پرتووکہ سوور و سپییہ کہی کردہ
ناو پرتووکہ کہ. کی راستہ و حق تہ ماشای خاتونہ کہی کرد،
خاتونہ کہش تہ ماشای کردہ وہ، خاتونہ کہ چاوی داخست
و کردییہ وہ، کی ههستی دهکرد ئه و چاوتر و کاندنه مانای
په یوهندی کردنه به شتیکه وه که په یوهندی به کی-یه وه هه یه،
پاشان خاتونہ که به لای کوهتاکی و ناگاریدا تیپه پری و چووه
توالیته که.

کورسییه که ی- نه و کورسییه-به تال بوو.

کی به رهو کورسییه که پویشت و له ویدا دانیشت، وهک
نه وهی شتیك بانگی بکات، نه و شته ی که ده توانیت بتهاته وه
پا بردوو، پاشان بانگی کازووی کرد؛ 'کازوو...نایا ده توانیت
قاوه یه ک دروست بکهیت تکه یه؟'

کازوو که گوئی بیستی قسه که ی بوو که میک وهستا،
نه یده زانی چی له میشکی کی دا ده خولیتته وه.

ناگاری ئاو پری دایه وه، کی بینی؛ 'ههسته نه وه تو به جدیته؟'
کازوو پووداوه کانی پیکه وه بهسته وه، نه و پوژه کوهتاکی
و فومیکو باسی گه شتکردنیان بو داهاتوو دهکرد، هر بویه له
کی پرسى؛ 'دهته ویت سهردانی داهاتوو بکهیت وایه؟'

خه ونی فومیکو زور ئاسانتر بوو، ده یویست سهردانی
داهاتوو بکات، تا کو دلنیا بیته وه له وهی که نایا هاوسه رگیری
له گهل گورق دا دهکات، به لام کازوو نه وهی پی گووتبوو

سەردانییەکە ی بێ سوود دەبێت، چونکە هیچ گرەنتییەک نییە
بلیت گۆرۆ سەردانی قاوہخانەکە دەکات سێ سالی تر.
"تەنھا یە کجار دەمەوێت ئەوہ ئەنجام بدەم."

"ئامادە ببە."

"ئەگەر تەنھا بۆ یەک خولە کیش بێت بۆ من بەسە..."
ناگاری؛ "هەر بەراست دەتەوێت سەردانی داھاتوو بکەیت؟"
"ئەوہ ھەموو شتیەکە کە بتوانم ئەنجامی بدەم..."
ناگاری؛ "بەلام نازانیت کە دەبیینیت یاخود نا؟"
"..."

ناگاری؛ "گرنگی ئەوہ لە کوێدایە ئەگەر برۆیتە داھاتوو
چاوت پێی نەکەوێت؟"

کی؛ "تێدەگەم، بەلام..."

کی تەماشای چاوہکانی ناگاری دەکرد، ناگاری نەیدەتوانی
هیچ قسەیک بکات جگە لەوہی کە کوتی؛ "نەخێر."

ناگاری ھەرگیز بەرہنگاری کی نەبۆتەوہ لە هیچ کاریکدا،
ھەمیشە پالپشتی بووہ. تەنانەت ئەو کاتەشی کە دەیویست
مندالەکە بەھێتتەوہ ھەر ڕیگری لێنەکرد. بەلام لە ئێستادا بۆیە
لە دژی بوو چونکە بیرى لەوہ دەکردەوہ ئەگەر کی بچیتە
داھاتوو مندالەکە نەبیینت ئەوا ئەو ھیزەى ئیستا ھەیتى ئەوہش
نامیئیت. کی لە جینگەکەى ھەلنەستا، چونکە ئامادە نەبوو واز لە
بەیارەکەى بەیئیت.

کازوو؛ 'پئویسته بزنام دهته ویت بجیته چند سالی تر؟'
 پاشان کوپه که ی ژنه که ی هه لگرت که که مینک پیش ئیستا
 قاوه که ی تیدا خواردبوه وه؛ 'ده بیت به دیاری کراوی بزنام چ
 سالیک، پوژ و مانگ و بهروار و کاتژمیره که م پی بلنیت؟'
 ناگاری به توپه ییه وه؛ 'کازوو!'
 به لام کازوو هیچ گوئی پتته دا و بهرده وام بوو؛ 'دهمه ویت
 دلنیا بيمه وه له وه ی که ده بیینیت...'
 'کازوو ئازیزه که م.'
 کازوو دلنای کرده وه که منداله که ی ده بیینیت له داهاتوودا،
 هه بویه گوتی؛ 'بویه دلته نگ مه به باشه.'
 کی له مردن نه ده ترسا، به لکو له وه ده ترسا بمریت و گه وره
 بوونی منداله که ی نه بیینیت. کازووش له وه ده ترسا به هوئی
 برپاره که ی کی-یه وه ژیانی کی و منداله که بکه ویتته مه ترسییه وه
 و له کوتایدا نه توانن ژیانی هیچ کامیکیان پرگار بکن.
 هیوا پرووی کرده چاوه کانی کی و له دلی خویدا گوتی؛ له
 کوتایدا ده توانم منداله که م ببینم.
 ئه وه ئه گهریکی زور زور که م بوو که پرووبدات و کی
 منداله که ی بیینیت له داهاتوودا، کی پرووی کرده ناگاری،
 به بیده نگه وه ستابوو، پاشان گوتی؛ 'ئه وه بکه که خوت
 دهته وئ.'
 کی؛ 'سو پاس.'

کازوو به په له کوپی ژنه که ی برده وه چیشته خانه که و ناگاری
لای میزی ژمیریاره که وه ستابوو، بی نه وهی هیچی تر بلایت،
کوته اکیش دهسته کانی له ناویه ک نابوو نزای ده کرد. نه وه
یه که مین جار بوو کی کازوو ببینیت له پرووی ناگاریدا بوه ستیت
و به قسه ی نه کات، کازوو که سیکی داخراو بوو، ته نانه ت که
چوو ه زانگوی توکیوش له کولیزی هونه ر هیچ که سیک نه بوه
هاوړنی، که ده هاته وه ماله وه ده چوو ه ژووړه که ی خوی و
سهرقالی وینه کیشان ده بوو.

وینه کانی کازوو زور له راستی ده چوون، هه رچه نده نه و
وینه یه کی دیاری کراوی نه ده کیشا، به لکو هینده ی هستی به
ثارامی بگردایه دهستی ده دایه وینه کیشان، ده لین هه ندیک شت
هه یه مروف ناتوانیت به چاوی سهر ببینیت، به لکو ته نها هستی
پنده کات، یاخود هه ندیک شت هه ن مروف له پیگه ی زانین و
کارکردن و په ی پتیردن فیری ده بیت.

پابلو بیکاسو یه کتیک بوو له وانه ی که به وینه ی پدهش و
سپی دهستی پتیکرد، دوا ی مردنی هاوړیکه ی وینه کانی که میک
په نگیان تیکه ل بوو، په نگی شینی تیکه ل کرد، به لام دواتر که
بووه خاوه نی خورشه ویستیک وینه کانی په نگاوه پهنکی زیاتریان
به خوره بینی، نه مهش وه رچه رخانیک کی گه وړه بوو له میژووی
خویدا، دواتریش دهستی کرد به کیشانی وینه شیواوه کان که
به ناوبانگترینیان خاتوونه گریاوه که و گوړنیکا بوو. هه رچه نده
کازوو سهرسامی کاره کانی پابلو بوو، شیوازی وینه کیشانی

له گهل ئه ودا يه كيان ده گرتەوه، به لام كازوو بیری له وه نه كردوته وه چالنجی خه لك بكات، يا خود پای خه لك وه ربگریت، كازوو بیری له ناوبانگ نه ده كرده وه، ئه و به و جۆره ئارام بوو كه به ئاسایی وینه كانی بمینیتە وه له نینۆ خه لكیدا.

به هۆی سارد و سرپییه كه یه وه له ده ربپیندا وای كردبوو كه په یوه نندی له گهل خه لكدا نه بیت، ته نانه ت ئه و كړیارانه شی كه ده چوونه قاوه خانه كه به مه بهستی گه پانه وه بۆ رابردوو هه موو قسه ی كازوو ئه وه بوو كه پنی ده گووتن؛ "گه پانه وه ت بۆ رابردوو هیچ په یوه نندی به منه وه نییه."

به لام بارودۆخی کی جیاواز بوو، به لینی به خۆیدا بوو كه یارمه تی کی بدات له چوونی بۆ داهاتوو، کی پنی وابوو كازوو هۆكاریکی هه یه وا یارمه تی ده دات بۆ گه شت كردن بۆ داهاتوو، هۆكاره كه شی له به رچاو بوو.

"خوشكئ". کی له دهنگی كازوو چاوه كانی كرده وه، كازوو له به رده م میزه كه ی وه ستابوو، سینه كه ی به دهسته وه بوو كه كترییه زیوییه كه ی له سه ر بوو له گهل كویی قاوه كه.

"تو باشیت؟"

"به لی، من باشم."

کی خۆی چاك كرد و كازوو كوپه كه ی له به رده م دانا. کی بیری ده كرده وه بچیته چهند سالی تر له داهاتوو، دواي كه ميك گوتی؛ "ده مه ویت بچمه ده سالی داهاتوو، ۷۲ ی ئاب." كازوو به زه رده خه نه یه ك وه لامی دایه وه؛ "زۆر باشه."

ئهو بهرواره بهرواری له دایکبوونی کی بوو، بهرواریک بوو !
که هیچ کام له کازوو یاخود ناگاری له بیریان نه ده کرد.
کازوو؛ "کاتژمیره که؟"
"کاتژمیر سیی پاش نیوه پۆ."
"کهواته ده سالی داهاتوو، له پۆژی ۷۲ی ئاب کاتژمیر سیی
پاش نیوه پۆ."
"به لئ، تکایه."
کازوو کتریه ئاوه گهرمه که ی گرت به دهستییه وه؛ "کهواته
زۆرباشه."

کی پووی کرده ناگاری و گوئی؛ "دهتبینمه وه."
ناگاری به بی ئه وهی ئاوپ بداته وه؛ "به لئ، باش."
کازوو پارچه فلتهره که ی له سهر کوپه که دانا و به چه وه به
کی گووت؛ "قاوه که بخۆره وه به ره له وهی سارد ببیتته وه."
کازوو ئاوه گهرمه که ی کرده ناو کوپه که، کی بیرى له
قسه کانی کازوو ده کرده وه؛ "دلنیات ده که مه وه له وهی ببینیت."
هه لم له کوپه قاوه که بهرزبویه وه، دهنگی ئاوه که تهواوی
قاوه خانه که ی تهنبوو، ورده ورده کی ههستی به بهرچاو
تهلخی ده کرد و دهست و پتیه کانی گهرم بوون و له زهوییه که
به زرده بویه وه، ههستی ئه وهی هه بوو. که له سهر هه وره کان
دانیشته وه.

سهره تا وای ویتنا ده کرد مندالیک ده ببینیت له ناو باخیکدا یاری
دهکات، به لام دواتر ئه و ویتنا کردنه شی نه ما. باوکی کی ش به

ھەمان شىۋە دىلى لاواز بوو، پۇژىك لەو كاتەي لەسەر كار
بووبوو كەوتبوو، كى ئەو كات لە پۇلى سىيەم بوو، دواي ئەو
پۇژە كى-ش ناچار بوو ھەمىشە سەردانى نەخۇشخانە بىكات،
سالى دواتر باوكى كى وەفاتی كرد بە نەخۇشىيەكە.

بەلام لەدواي مردنەكەي باوكى، ھەستىار بووبوو. تەنانت
لەناو دلتنەنگى و خەمبارى خۇيدا نوqm دەبوو، شەوان ئەگەر
باوكى بىر بەھاتايەتوۋە بە خەمبارىيەوۋە نوqmى خەو دەبوو.

كاردانەوۋەي دايكى تۇماكو بۇ مردنى مىزدەكەي بە
پىچەوانەي كى بوو. تەواوي پۇژەكەي بە زەردەخەنە بەسەر
دەبرد. چونكە لەگەل ھاوسەرەكەيدا دلخۇش دەرئەدەكەوتن.
تاكە پۇژ كە تۇماكو بۇ مىزدەكەي گريايىت تەنھا پۇژى
پرسەكە بوو، لە دواي ئەو پۇژەوۋە بەردەوام خەندە لەسەر
پووخسارى بوو، ھەر بەم ھۆكارەش كى پرسىياري لە دايكى
كرد؛ 'بۇچى ھىندە دلخۇش دەرئەدەكەويت؟ ئايا دلتنەنگ نيت؟'

تۇماكو لەبەر ئەوۋەي ھەمىشە مردنى بە بۆكسە تاريكەكە
ناوزەند دەكرد گوتى؛ 'لەبەرئەوۋەي باوكت ئىستا لەناو
بۆكسىكى تاريكدايە پىت وايە ئەگەر بەم جۇرە بمانىنيت چۇن
بىردەكەتەوۋە؟'

تۇماكو ھەولى دەدا راستەوخۇ وەلامى ئەو پرسىيارە بداتەوۋە
كە گوتى؛ 'ئايا تو دلخۇشيت؟'

'باوكت نەچوۋە ناو بۆكسەكە بە ويستى خۇي. بەلكو بە
ھۆكاريك چوۋەتە ئەوي، ئەگەر بىنيت ھەموو پۇژىك دەگريت

پېت وايە چۆن بېر بىكاتهۋە؟ بېگومانم كە دلتەنگ دەبېت. تۆ
دەزانىت باوكت چەندە تۆى خۆش دەۋىست. پېت وانىيە ئەۋە
ئەۋ دلتەنگ بىكات كاتىك دەبېنىت ئەۋ كەسەى خۆشى دەۋىت
دلتەنگە؟ كەۋاتە بۆ دلخۆش نابىت، تاكو ھەموو پۆژىك باوكت
لە بۆكسەكەيەۋە بە دلخۆشى بېبېنىت. دلخۆشى ئىمە وا لە
باوكت دەكات دلخۆش بېبېت.

بېستىنى ئەم قسانە ۋاى لە كى كرد فرمىسكەكانى چاۋى
ۋىشك بېنەۋە.

دواتر كى لەئامىزگرت و گرىا، دۋاى ئەۋ ھەموو ماۋە
زۆرەى لە دۋاى پەرسەكەۋە ھەلىگرتبۋون.

جارى داھاتۋو تۆرەى من دەبېت بېچە ناۋ بۆكسەكە...
كى بۆ يەكەمىن جار تىگەيشت كە چەندىك قورس بوۋە بۆ
باۋكى. بەھۋى لاۋازى دلىيەۋە دەيزانى كە لە چ كاتىكدا كۆتايى
پېدىت و دەبېت خىزانەكەى بەجېتھىلېت. بەلام بە بېر كەردنەۋە
لە قسەكانى دايكى تىگەيشت كە خۆشەۋىستى بۆ پۆلەكەى و
ھاۋسەرەكەى پىگەى پىداۋە بەۋ جۆرە ئەۋ ۋشانە لە زارى
بېنە دەرەۋە.

پاش كەمىك ھەموو شتىك لەپېش چاۋى ونبۋو، دواتر
لەشى سوۋوك بوو، پاشان ھەستى دەكرد لە ئاستى زەۋى
بەرز دەبېتەۋە، پاشان نىشتەۋە لە جىگەكەى خۆى.
سوپاس بۆ كازوو، گەيشت - دە سالى داھاتوو.

یه که مین کار که کردی به چواردهوری خویدا ته ماشای ده کرد، هه موو شته کانی قاوه خانه که وه کو خویان مابوونه وه، دیواره کان، گلپه کان، ته نانه ت سئ کاتژمیری دیواره که ش؛ هه موو شته کان له جیی خویان بوون، هه ندیک گۆرپانکاری بچوک پرویان دابوو، به لام که سی لینه بوو پیی بلیت ئه و له ده سالی داهاتوو.

ههروه ها رۆژژمیری لای ژمیریاره که دانرابوو له سه ر میزی ژمیریاره که ئاماژهی به وه ده دا که به رواره که ۷۲ ی ئابه وه کو کازوو به لینی پیدابوو، له پشت میزی ژمیریاره که وه پیاویک وه ستابوو ته ماشای ده کرد.

ههستی به شله ژان کرد که پیاوه که ی بینی، پیاوه که تیشیرتیکی سپی و چاکه تیکی رهشی له به ردا بوو، بۆینباغی به ستبوو له گه ل قژیکی ئاسایی داهیتابوو. هیچ سه رسام نه بوو به وه ی له پر دا کی ده رکه وت له به رانه ری، که واته پیده چوو ده رباره ی نهینی قاوه خانه که بزانی.

پیاوه که هه ر به بیده نگی مایه وه، وا په رداخیکی به دهسته وه بوو سه رقالی سپینه وه ی بوو، پیده چوو له سی یاخود له چله کانی ته مه نیدا بیت، که سیکی ئاسایی ده رده که وت، جیی برینیک به لای برویه وه بوو، تا کو لای گوئی رۆیشتبوو.

”هه م، ببوره ...“

کی له و جوړه که سانه نه بوو شه رم بکات له ده ستپیشخه ری بۆ قسه کردن، گرنگ نه بوو به لایه وه که سه که تازه ده ناسیت

به ره لوهی قاوه که سارد بیتته وه ..

یا خود کونه، راسته وخو به گفتوگویه کی هاوړپیاڼه قسه ی
له گهل که سه که ده کرد.

‘هم، به پړیوه به ره که له کوڼیه؟’

‘به پړیوه به ر؟’

‘به لئ، به پړیوه به ری قاوه خانه که؟’

پیاوه که په رداخه که ی گه پانده وه ناو تاقه که.

‘پنم وایت منم...’

‘چی؟’

‘ببووره، کیشیه که هیه؟’

‘تو؟ تو به پړیوه به ریت؟’

‘به لئ.’

‘هی ئیره؟’

‘به لئ.’

‘به راست؟’

‘به لئ.’

کی سهری سوړما، ناکریت ئوه راست بیت.

پیاوه کهش به هه مان شتوه سهر سوړماو دهر ده که وت، له

پشتی میزی ژمیر یاره که هاته دهر وه و گوته؛ ‘چییه - به راستی

کیشیه که چییه؟’ ئوه یه که مین جار بوو که سینک سهر سامی

خوی دهر بیرپیت دهر باره ی ئوه ی که ئو به پړیوه به ره.

کی هه ولی دده له وه تیښکات له ماوه ی ئم ده ساله دا چی

پوویداوه؟ به میثکیدا نه ده هات هوکاره که چییه. پرسپاری

زۆرى ھەبوو كە لە پىاۋەكەى بىكات دەر بارەى پووداۋەكان،
بەلام نەدەيزانى ئاخۇ بىيارە راستەكە ئەۋەيە كە ئو ھەموو
پرسىيارە لەو پىاۋە بىكات. سەرەتا ھەۋلى دەدا خۇى ئارام
كاتەۋە.

دەبىت ئارام بىمەۋە ...

‘ھەمم ...’

‘بەلى؟’

‘چى دەر بارى بە پىۋەبەرى پىتھو؟’

‘بە پىۋەبەرى پىتھو؟’

‘پىاۋە بالا بەرزە چاۋ بچوكەكە...’

‘ئۆۋ ناگارى...’

‘بەلى!’

لانى كەم پىاۋەكە ناگارى ناسىيەۋە، كەۋاتە كى ھەنگاۋىك

بەرەۋ پىتھەۋە چوۋ.

‘ناگارى ئىستا لە ھۆكايدۆيە.’

‘ھۆكايدۆ ...’

‘بەلى.’

بۇ ساتىك بىرى لە قسەكەى كىردەۋە؛ ‘بۆستە ھۆكايدۆ؟’

‘بەلى.’

ھەستى بە ئائارامى كىرد، بابەتەكە ۋەك ئەۋە نەبوو كە

پلانى بۇ دانابوۋ. لەۋەتەى ناگارى ناسىبوۋ ھەرگىز باسى

ھۆكايدۆى بۇ ناكىردبوۋ.

‘بەلام بۆچی؟’

پیاوہکە؛ ‘باشە ناتوانم وەلامی ئەمەیان ت بدەمەوہ.’

‘ئایا لە پلانت دا هەبوو ناگاری ببینیت؟’

کی بێھبوا بوو لە هەلە تیگەیشتنی پیاوہکە، چونکە ئەو بۆ
ئەو شتە نەھاتبوو. کی هەمیشە بەپێی بارودۆخەکە بڕیاری دەدا
چی بلیت نەوہک قسەئ بۆ ئامادە بکات. بۆیە لەبارودۆخیکی
وہا دا نەیدەزانئ دەبیئت چی بکات، پئی وابوو ئەگەر گەشتی
داھاتوو بکات مندالەکەئ دەبیینیت، پیاوہکە پرسئ؛ ‘ھاتووئیت
تا کو کازوو ببینیت؟’

کی لە کوتایدا کەمیک هیوای بۆ گەرایەوہ؛ ‘ئەھا!’
چۆن دەبیئت ئەو شتە گرنگە لە بیر بکات! ئەوہی یارمەتیدا
بۆ گەرانەوہ بۆ داھاتوو کازوو بوو، ئەوہی بەلێنەکەئ پێدا ھەر
کازوو بوو، گرنگ نییە ناگاری لە ھۆکايدۆ بیت کاتیک کازوو
لێرە بیت دەتوانیت بابەتەکە چارەسەر بکات.

بەپەلە پرسئ؛ ‘چی دەربارەئ کازوو؟’

‘چی؟’

‘کازوو! ئایا کازوو لێرەئە؟’

ئەگەر پیاوہکە کەمیک نزیک تر بوەستایە بەدڵنیایەوہ
کی یەخەئ توند دەگرت. توپەبوونەکەئ وای لە پیاوہکە کرد
ھەنگاوێک بچیتە دواوہ.

‘لێرەئە یاخود تا؟’

‘ھممم... سەیرکە.’

پياۋەكە كەمىك بىرى لە قسەكەى كردهۋە، پاشان گوتى؛
’پاستىيەكە ئەۋەيە كە ... كازووش لە ھۆكايدۇيە.’

’ئاي خۇدايە كازووش لىرە نىيە؟’

پياۋەكە سەرنجى كى دەدا كە چۆن ھىوا لە پووخسارى
بېرا؛ ’تو باشىت؟’

كى بە نا ئومىدىيەۋە تەماشاي پياۋەكەى كرد، ۋەك ئەۋەى
بلىت ھىندە بەس نىيە؟ بەلام نەيدەزاي چى بكات دەربارەى
بارودۇخەكەى.

’بەلى، من باشم.’

پياۋەكە گەرايەۋە پىشتى مىزى ژمىريارەكە، كى دەستى گرت
بە سىكپىەۋە، بىرى دەكردهۋە ئەگەر ئەۋ دوانە لە ھۆكايدۇ بن
كەۋاتە ۋا پىدەچىت مندالەكەشيان لەگەلدا بىت.

كى تەنھا بىرى دەكردهۋە، نەيدەتوانى چى بكات، لەۋ كاتەدا
ئەۋەى بە مىشكدا ھات ئەگەر چۈنە داھاتوۋ ئاسانتەر بوۋايە
ئەۋا خەلك زياتر دەچۈنە داھاتوۋ.

بۇ نمونە ئەگەر فۇمىكۇ ۋ گۇرۇق بەلىنپان بە يەكتر بدايە
سى سالى داھاتوۋ يەكتر دەبىنن ئەۋا بىگومان گۇرۇق بەلىنەكەى
بەجى دەھىتا، بەلام لەۋ نىۋەندەدا كۆمەلىك شت ھەبوۋ كە
دەكرا پوۋبىدات، بۇ نمونە گۇرۇق لە پىكەى دا بۇ ئىرە پەنگە
دۈابكەۋىت، ياخۇد لە ترافىك بمىنىتەۋە، يان ئاراستەكەى لى
ھەلە ببىت ۋ بچىتە جىگەيەكى تر، ياخۇد ئەۋ پۇژە لە خەۋ
بمىنىتەۋە، يان بەروارەكە لەبىر بكات ۋ نەيەت. بە واتايەكى تېر
داھاتوۋ شتىكە ناكىرىت لىنى دلىنابىين.

بەۋ پېتە بېت ئەگەر ناگارى و كازوو چووبن بۇ ھۆكايدۇ
ئەۋە ئىستا بە نىزىكەى ھەزار كىلۇمەترىان بېرپو، تەنانەت
ئەگەر لە نىۋەى پىگاش بە شەمەندەفەر بگەپىتەۋە ھىشتا پى
راناكەن و قاۋەكە سارد دەبېتەۋە بەرلەۋەى بگەنەۋە.

ئەگەر بگەپايتەۋە ئىستا ھەرگىز نەيدەتوانى پىگە لەۋ
پووداۋە بگرېت كە پوويداۋە، ئەۋىش چوونى ئەۋ دوانەيە
بۇ ھۆكايدۇ پى شەرم بوو ئەگەر بگەپىتەۋە بەمجۆرە و
مىدالەكەى نەبېنىيىت، ھەر بۆيە كوپە قاۋەكەى ھەرلگرت و
قومىكى لى خواردەۋە، بەلام لە لايەكى تر بە خۇى دەگوت
ھەرگىز پەشىمان نىيە لەۋ بېپارەى كە داۋىتى، ئەۋ دواى
شانسى خۇى كەۋتوۋە، ھەر بۆيە گەشتى كرد بۇ داھاتوو،
بىگومان ئەۋانىش ھۆكارى خۇيان ھەيە بۇ گەشتەكە.

بۇ من ئەم بەلپىتە تەنھا چەند خولەكىك لەمەۋبەر بوۋە،
ئەۋا دە سال دواترە، بەلام بىن سود بوو... كە دەگەپىمەۋە دان
بەۋەدا دەنىم كە ئىتە...

كى دەستى برد بۇ شەكرەكە بىكاتە ناۋ قاۋەكەيەۋە.
لەۋ كاتەدا زەنگى دەرگاكة لىدرا، وىستى بلىت سلاۋ
بەخىرېيىت، بەلام پىاۋەكە پىش ئەۋ گوتى، ھەر بۆيە قسەكەى
گەپاندەۋە، پىاۋەكە گوتى؛ 'ئەۋە تويت'؟

كچىكى بچووك بوو، وا دەردەكەۋت لە قۇناغى ناۋەندى
بېت، چواردە ياخود پانزە سالان دەبوو، جلى ھاۋىنەى لەبەردا
بوو؛ بلوسىكى سېى و پانتۇلىك و پىلاۋىكى ھاۋىنە، قزى لە

دواوه به سستبوو به قردیله یه کی سوور.

ئوو ... ئەم کچه ی ئه و پوژده یه.

کی کچه که ی ناسییه وه، ئه وه ئه و کچه بوو که ئه و پوژده
هاتبوو له داهاتووه وه وینه یه کی له گه ل کی دا گرت، ئه و پوژده
که کچه که هاتبوو جلی زستانه ی له به ردا بوو، قژی کورتر بوو،
که میک جیاوازتر دهرده که وت. به لام کی توانی به چاوکانیدا
کچه که بناسیته وه.

که واته به م جوړه چاومان به یه کتر که وتووه.

کی سه ره تا دهسته کانی نایه ناو یه ک و له کچه که ی دهرپوانی،
ئاخو پیشوازی له میوانه که دهکات، دواتر به کچه که ی گووت؛
"ئیمه وینه یه کمان پیکه وه گرتووه وایه؟"
به لام کچه که شله ژا به قسه که ی.

کچه که؛ "ببوره باسی چی ده که ییت؟"

کی درکی به وه کرد پووداوی وینه گرتنه که دوا ی ئه م
یه کتر بینینه پووده دا؛ "ئوو نا هیچ نییه له بییری بکه."
کچه که هیچ کاردانه وه یه کی تری نه بوو، زهرده خه نه یه کی
کرد و چوووه ژووره که ی دواوه.

باشه ئه مه وام لیده کات هه ست به باشی بکه م.

کی ههستی به دلخووشی ده کرد ئیستا، سه ره تا ههستی به
ناو میندی ده کرد، سه ره تا ناگاری لیتره نه بوو، دواتر کازوو
پاشان پیاوه که هیچ زانیارییه کی پینه دا، پیی وابوو به و جوړه
بگه ریته وه ئیستا شه رمه زار ده بییت، به لام دواتر که کچه که ی

بینی که میخ دلخوش بو.

دهستی له کوپهکهی دا، کوپهکه هیشتا گهرمبوو، کهواته
دهبیت ببته هاوړی له گهل کچهکه، بهر لهوهی قاوهکه سارد
بیتهوه. به بیرکردنهوه لهو شتهی که که سیک بکاته هاوړی
خوی هی ده سالی داهاتووه لیدانی دلی زیادی کردبوو،
به جوریک ههستی دهکرد له سینهی دیته دهرهوه.
کچهکه گهراپهوه ناو قاوهخانهکه.
ئوه...

به روانکهیه کی سووری بهستبوو.

ئوه به روانکهیه کی منه!

کی له ئامانجه سهرهکییه کی دوورنه که وتبوهوه، بهلام
دهبوو دهربارهی ئو کچه بزانت چیه.
پیاوهکه به کچهکی گووت؛ 'ئهمړو کاری زورمان نییه،
تهنها یهک میوانمان لیره هیه.'

بهلام کچهکه هیچ وهلامیکی نه دایهوه و له بهردهم میزی
ژمیریارهکه وهستا. پیاوهکهش هیچ قسهیه کی نه کرد، کچهکه
میزهکی دهسپیهوه.
ئو ئو شتوازه!

کچهکه به هیچ جوریک سهری هه لنه بری ته ماشای کی
بکات، بهلام کی چاوی له سهر کچهکه لا نه ددها، کهواته ئه گهر
ئم کچه لیره کار بکات دهکریت کچی به پړپړه بهرکه بیت؟
کی ئه گهرهکانی لیکده دایهوه له میشکی خویدا.

بیپ-بیپ-بیپ-بیپ-بیپ-بیپ-بیپ

زەنگی تەلەفۆنەکە لێدەدا لە ژوورەکەى دواوە.

کى؛ 'من دەبیت...' کى پێى وابوو دەبیت وەلام تەلەفۆنەکە بداتەو، چونکە وا دەسال تێپەر بووبوو هێشتا زەنگى تەلەفۆنەکەیان نەگۆپیوو.

ئوو... وریابە... زۆر نزیک بوو...

ياساکەى شکاند و لەسەر کورسییەکە هەستا، ئەگەر کەمێکى تر بەردەوام بووایە پەنگە نەتوانیت بگەڕیتەو، ئیستا، پیاوێکە چووێ ژوورەکەى دواوە بۆ وەلام دانەوێ تەلەفۆنەکە، کى گۆیى لە دەنگى بوو کە قسەى دەکرد؛ 'ئەلە بەلێ؟ ئوو سلاو! بەلێ، ئەو... ئوو وایە باشە. کەمێک بوەستە من بانگى دەکەم...' پیاوێکە لە ژوورەکەى دواوە هاتە دەرەو.

همم؟

پیاوێکە تەلەفۆنەکەى بۆ کى هێنا.

'تەلەفۆنە.'

'بۆ من؟'

'ناگارییە.'

هەر کە گۆیى لە ناوی ناگارى بوو بەبێ بیرکردنەو تەلەفۆنەکەى وەرگرت؛ 'سلاو بۆچى لە ھۆکايدۆیت؟ بۆم پوون بکەرەو، چى پووى داوە؟' دەنگى هێندە بەرزبوو لە قاوەخانەکەدا دەنگى دەدايەو.

پیاوێکە هێچ کاردانەوێکى نەبوو، بێدەنگ گەپایەو، چێشتخانەکە.

کچه‌که‌ش به هه‌مان شیوه به‌رده‌وام بوو له‌و کاره‌ی که
سه‌رقالی بوو پښتر.

“ئه‌مه چیه؟ کاتم نییه؟ من ئه‌و که‌سه‌م که کاتم نییه!”
“به ئه‌سته‌م ده‌توانم گویم له‌ ده‌نگت بیت! چی؟”
قاوه‌که‌ی له‌ ساردبوونه‌وه‌ نزیك ده‌بووه‌، به‌ ده‌ستیکی
وایه‌ری ته‌له‌فونه‌که‌ی گرتبوو به‌ ده‌سته‌که‌ی تری ته‌له‌فونه‌که‌ی
پښوو.

وشه‌کانی ناگاری دووباره‌ ده‌کرده‌وه؛ “کچه‌که‌نجه‌که؟ به‌لێ
لیره‌یه، ئه‌و کچه‌ی دوو هه‌فته‌ به‌ر له‌ ئیستا له‌ داها‌توه‌وه‌ ها‌تبوو
سه‌ردانی قاوه‌خانه‌که‌ی کرد و وینه‌یه‌کی له‌گه‌لمدا گرت. به‌لێ،
به‌لێ. چیه‌تی؟” له‌ کاتی قسه‌کاندا چاوی له‌سه‌ر کچه‌که‌ بوو،
پښم سه‌یره‌ بۆچی کچه‌که‌ شله‌‌ژاوه‌؟ کی به‌ ده‌م ته‌له‌فونه‌وه‌
بیری ده‌کرده‌وه‌، بیرکردنه‌وه‌که‌ بی‌زاری ده‌کرد، به‌لام هه‌ولی
ده‌دا بیری لای ئه‌و زانیاریانه‌ بیت که ناگاری پښی ده‌دات.
“هه‌ر وه‌ک پښم گو‌تی به‌ ئه‌سته‌م ده‌توانم گویم له‌ ده‌نگت بیت
ئێ؟ چی؟ ئه‌و کچه‌؟”

کچه‌که‌مانه‌.

له‌و کاته‌دا کاتژمێره‌که‌ زه‌نگی کاتژمێر ده‌ی لێ‌دا ده‌ جار.
له‌و کاته‌دا تیگه‌یشت کاتژمێر سێ پاش نیوه‌پۆ نییه‌، به‌لکو
ده‌ی به‌یانییه‌وه‌، ئه‌و کاته‌شی که ئه‌و ده‌بیت له‌ قاوه‌خانه‌که‌ بیت
کاتژمێر سینه‌.

کچه که دهستی له وه هه لگرت که سه رقالی بوو، کی دووباره
کوپه که ی هه لگرت تا کو دنیایته وه له پله گهرمی قاوه که، ده بوو
بیخواته وه بهر له وه ی سارد بیته وه.
لای کرده وه ته ماشای کچه که ی کرد.
منداله که م...

ته له فونه که ی له سهر میزه که دانا و که وته بیرکردنه وه ی
کچه که ی و قسه کانی ته له فونه که، ناگاری پنی گووتبوو.
تو گه شتت کرد بۆ ده سالی داهاتوو، به لام ئیستا له پانزه
سالی داهاتوو دایت، هه ردوو ساله که تیکه ل بوون بۆیه ئه و
هه له یه پرویداوه، دوا ی گه پانه وه ته له داهاتوو ئیته وه مان
زانی. ئیته چووین بۆ هۆکایدۆ به هۆکاریکی به په له، چونکه هیچ
کاتمان نه بووه ئه و کچه ی که ده بیینیت کچه که مانه، کاتت زۆر
نییه ته ماشای کچه که مان بکه و بگه پێوه ماله وه به په له.
دوا ی ئه و هه موو قسه یه ناگاری خه می کی بوو، داوا ی لیکرد
بگه پێته وه ماله وه، ئه وه شی پینگووت ئه و کچه ی به رانبه ری
کچه که ی خویانه. له وه ش زیاتر کی هه سستی به په شیمانی ده کرد
له باره ی ئه و بیرکردنه وه ی پێشووی.

ئه وه ی به لایه وه سه یر بوو ئه وه بوو کچه که دایکی خۆی
نه ناسییه وه. هه ر بۆیه کی وا بیرى کرده وه ده کړیت ئه وه کچی
که سیکى تر بیت، ته نانه ت ته مه نه که شی له وه گه ورتربوو که
ده یویست و هیچ سه رنجیکى کی نه دا که دایکیه تی. دووباره
کاتر میزه که ده سستی به زهنگ لیدان کرد، تیک تۆک... تیک تۆک،

قاوه که له سارد بونوه نزیك ده بوه وه.

کی ده یو یست کوتا قسه ی له گهل کچه که ی بکات و پنی
بلیت؛ ده توانیت لیم بووریت که هینامیته دوونیاوه؟
کی پرسپاری له کچه که کرد؛ 'ناوت چیه؟'
سهرتا کچه که به بیده نگی مایه وه و سهری داخست، به لام
دواتر گوتی؛ 'میکي...' به خه مبارییه وه ناوه که ی گوت.
کی ده یو یست زور پرسپاری تر بکات، به لام به بیستی
ده نگی کچه که ی پرسپاره کانی که م کرده وه.
'ئوو میکي ناویکی خوشه...'

کچه که کاردانه وهی کی به دلنه بوو، پاسته وخو چوه
ژووره که ی دواوه، پیاوه که له چیشخانه که وه بانگی کرد؛
'میکي تو باشیت؟' به لام میکي وه لامی نه دایه وه.
'سلوو به خیر بیتت!' ئافره تیک هاته ناو قاوه خانه که بلوسیکی
سپی له به ردابوو له گهل پانتولیکی رهش و به روانکه یه کی سوور،
هه ناسه بپکیتی بوو. پنده چوو گهرمای که شه که کاری تیکرد بیتت.
'ئه هه' کی ناسییه وه.

کی ئافره ته که ی ناسییه وه، ئه وه فومیکو بوو، که میک لاواز
بوو بوو.

فومیکو تیبینی ئه وهی کرد که میکي له وئ نییه، گوتی؛ 'میکي
له کوئییه؟'

که واته فومیکو ده بیت به وه بزانیته که ئه مپو کی سهردانی
قاوه خانه که ده کات. پیاوه که گوتی؛ 'له ژووره که ی دواوه یه.'

هیچ بیرۆکه‌یه‌کی نه‌بوو چی پرووده‌دات.

فۆمیکۆ: 'بۆچی؟'

پیاوه‌که به سه‌رسوڕمانه‌وه پرسى: 'چی؟'

فۆمیکۆ به توپه‌بیه‌وه: 'ناتوانم باوه‌ر به‌وه بکه‌م.'

پیاوه‌که ئه‌وه‌نده‌ی تیکه‌یشت پرووداویکی گرنکی له ده‌ست
چوو، یاخود ئه‌م‌پۆ بۆنه‌یه‌ک هه‌یه.

کی به ده‌نگیکی له‌رزۆکه‌وه گوتی: 'که‌واته تو ئاگات له
قاوه‌خانه‌که ده‌بیته؟'

فۆمیکۆ وه‌لامی دایه‌وه: 'ئۆو به‌لێ، راسته‌وخۆ ته‌ماشای
کی کرد؛ 'قسه‌ت له‌گه‌ل میکی کرد؟'

کی هه‌ستی به نا‌ئارامی ده‌کرد بۆ وه‌لام دان‌ه‌وه‌ی ئه‌م
پرسیاره.

فۆمیکۆ جه‌ختی له پرسیاره‌که کرده‌وه: 'قسه‌یه‌کی تایبه‌ت
هه‌یه له‌گه‌لی؟'

کی: 'ئۆو، نازانم...'

'من ده‌چم و بانگی ده‌که‌م.'

'باشه.' فۆمیکۆ راسته‌وخۆ به‌ره‌و ژووره‌که‌ی دواوه چوو.

'بۆچی وا ده‌لێیت؟'

کی به خۆی گوت: 'هێنده به‌سه ئیمه یه‌کمان بینی.'

'ئۆ، وه‌ره‌.'

'پێده‌چوو نه‌یه‌وێت قسه‌ی له‌گه‌لدا بکات...'

فۆمیکۆ: 'ده‌یه‌وێت! ماوه‌یه‌کی زۆره چاوه‌ڕێی ئه‌م ساته‌یه‌...'

پېم وابو بوومەتە ھۆكارى دلتەنگىيەكى زۆر بۆى.

منىش پېم وايە...

كى كوپە قاۋەكەى ھەلگرت دووبارە، فۆمىكۆ گوتى؛ كەۋاتە

دەتەۋىت ھەروا بېزىت و ھەموو شت بەجىيەلىت؟

كى؛ دەتەۋىت پېى بلىت من داۋاى لىبوردنى لىدەكەم...

فۆمىكۆ؛ بەلام ئەۋە... پېت وانىيە داۋاى لىبوردن بەس

نەبىت بۆ ئەۋە، ۋاتە خۆت بە پوۋبەپوۋ پېى بلىت ئەۋە ھەلە

نەبوۋە كە ئەۋەت ھىناۋەتە دونىا؟

من ھىشتا ئەۋەم نەھىناۋەتە دونىا، بەلام ئەم چركەيە

بېيارەكە دەدەم بەبى بىرکردنەۋە.

فۆمىكۆ؛ مىكى بانگ دەكەم.

كى ۋەلامى نەدايەۋە.

دەچم بانگى دەكەم.

فۆمىكۆ چاۋەپى ۋەلامى كى نەبوۋ، بەپەلە چوۋە

ژورەكەى دواۋە.

ئوۋ من دەبىت چى بىكەم؟

كى بەتەنھا لە قاۋەخانەكە مايەۋە، كەۋتە بىرکردنەۋە،

فۆمىكۆ راست دەكات ئەۋە قورسە بتەۋىت چى بلىت.

مىكى دەرەكەۋت؛ فۆمىكۆ دەستى لەسەر شانى دانابوۋ.

مىكى تەماشائى زەۋىيەكەى دەكرد. فۆمىكۆ گوتى؛ ۋەرە

گىانەكەم ئەم ساتە بەفېرۇ مەدە.

مىكى...

کی دهیویست پر به دهنگی ناوی بیتیت، به لام نهیده توانی،
فۆمیکۆ گه پرایه وه ژووره که ی دواوه.

میکی به بیدهنگی ته ماشای زهوییه که ی دهکرد.
کی؛ 'تۆ باشیت؟'

میکی که میک سه ری هه لیری؛ 'به لی'.
'تۆ لیڤه کار ده که ییت؟'

'به لی'.

میکی زۆر به ساده یی وه لامی پرسیاره کانی ده دایه وه،
به جۆرێک سهخت بوو گفتوگۆ که بهرده وامی پێ بدريت.

کی؛ 'ناگاری و کازوو چون بۆ هۆکایدۆ؟'
'به لی'.

'که واته تۆ بۆچی لیڤه ییت؟'
تۆو...

کی دوا ی ئه وه ی پرسیاره که ی کرد په شیمان بوه وه،
ئه ده بوو بپرسیا یه ده رباره ی ئه و شته، دواتر بیرى کرده وه
پرسیاره که ی که میک هه ستیار بوو، به لام دواتر میکی به
دهنگی که نه رم وه لامی دایه وه؛ 'وهک ده بینیت من ده بیت لیڤه
قاوه بۆ میوانه کان ئاماده بکه م'.

'قاوه دروست بکه ییت؟'

'به لی، وهکو ئه وه ی کازوو هه میشه ئه نجامی ده دات.'
تۆو.

'ئیشی منه ئیستا'.

‘بەپاست؟’

‘بەلى.’

دووبارە مىكى سەرى داخستەۋە بى ئەۋەى ھىچ قسەيەكى
تر بىكات، كى-ش ھىچ بىرۆكەيەكى نەبوو چى تر بلىت، ئەۋەى
دەيوست لىنى بېرسىت ئەۋە بوو.

ئايا تۆ لىم دەبوورىت لەبەر ئەۋەى تۆم ھىئاۋەتە سەر
دونىا؟

بەلام ھىچ بىرۆكەيەكى نەبوو ئاخۇ لىنى دەبوورىت ياخود نا،
چونكە بېۋە ھۆكارى دلتەنگى زۆر بۆى.

شىۋازى دەرکەۋتنى مىكى ۋاى لە كى كرد ھەست
بە لەخۇبايى بوون بىكات، دەربارەى ھاتنى بۆ داھاتوو،
دروستكردنى ئەم بارودۇخە قورسە بۆ مىكى.
قاۋەكە ھىندەى نەمابوو ساردبېيتەۋە.

باشە من بۆچى ھاتم بۆ داھاتوو؟ تەۋاۋى بابەتەكە ئىستا
بى سوۋدە. ھەموو ئەۋەى من بۆى ھاتبووم دۆزىنەۋەى مىكى
بوو. بەلام ھەرچەندە من دەگەپىمەۋە رابردوو ئەۋە ناگۆرپىت
كە مىكى دلتەنگە.

ۋەكو كۆھتاكى كە گەپايەۋە رابردوو، بەلام نەيتۋانى ئەۋە
بگۆرپىت كە فوساجى ئىستا ئەۋى بىرناكەۋىتەۋە، تەنانەت
ھىراى-ش نەيتۋانى پىگە لە مردنى خوشكەكەى بگرىت. بەلام
كۆھتاكى نامەكەى بەدەست ھىئا و ھىراى-ش خوشكەكەى
بىنى، لە كۆتايىشدا بارودۇخى فوساجى بەرەو خراپتر دەپرات

و هیرای-ش جاریکی تر ناتوانیت خوشکه‌کی ببینیته‌وه.
به‌هه‌مان شینوه‌ش بۆ من هه‌رچه‌نده هه‌ولبدهم ئه‌و راستیه
ناگۆریت دواى پانزه سالى تر ميکى دلته‌نگ ده‌بیت.
کى کوپه قاوه‌که‌ی هه‌لگرته‌وه، دووباره‌ گوتی؛ 'ناتوانم ریگه
به قاوه‌که بدهم ساردبیتته‌وه...'
کاتى گه‌رانه‌وه‌یه.

به‌لام له‌و ساته‌دا ميکى به‌ره‌و پرووى هات و کوپه قاوه‌که‌ی
دانایه‌وه له‌سه‌ر میزه‌که، راسته‌وخۆ چاوى برپیه نێو چاوى.
میکی...

کى نه‌یده‌زانی ميکى بیر له‌چى ده‌کاته‌وه، به‌لام هه‌چ قسه‌یه‌کى
نه‌کرد، ته‌نها چاوه‌پێى کاردانه‌وه‌ی کچه‌که‌ی بوو.
میکی؛ 'ئه‌و کاته‌ی به‌ فۆمیکۆت گوت که نامه‌وێت چاوم به‌...
بابه‌ته‌که به‌و جۆره‌ نییه‌.'

کى گویی شل کردبوو بۆ دانه به‌ دانه‌ی وشه‌کانی.
میکی؛ 'هه‌میشه‌ وێستوومه که بتبینم و قسه‌ت له‌گه‌لدا
بکه‌م...'

زۆر شت هه‌بوو به‌هه‌مان شینوه‌ کى ده‌یویست پرسىاری
له‌باره‌وه بکات؛ 'به‌لام له‌و کاته‌ی که پروویدا نازانم چى بلێم.'
میکی؛ 'به‌لام به‌لێ... زۆر جار هه‌بووه که دلته‌نگ بووم.'
کى که بیرى له‌ ته‌نهايه‌که‌ی ميکى ده‌کرده‌وه هه‌ستى به
دلته‌نگى ده‌کرد.

ناتوانم ئه‌و ساته‌ خه‌مبارییانه‌ت بۆ بگۆرم.

‘به‌لام...’ میکی زه‌رده‌خه‌نه که‌وته سه‌ر لیوانی و گوتی؛ ‘من زۆر دلخۆشم که تو منت هیناوه‌ته دوونیاوه.’
هه‌ستی دلخۆشی وروژمیان کرده ناو ده‌ماره‌کانی کی-
یه‌وه، ئه‌وه یه‌که‌مین جار بوو که‌ه‌ی ببینیت و وای پیتلێت.
به‌لام...

فرمێسک له چاوی کی هاته خواره‌وه.
هینانه دونیای تو تا‌که شت بووه که توانیومه بۆتوی بکه‌م.
میکی-ش ده‌ستی کرد به‌ گریان، به‌لام هه‌ردووکیان ده‌ستی
یه‌کیان گرتبوو پێده‌که‌نین.

‘دایکه.’

میکی به‌ دایکه بانگی کرد.
به‌لام من هیچم پیت نه‌داوه...
کی ده‌ستی به‌ چاوه‌کانیی‌ه‌وه گرتبوو ده‌له‌رزی.
‘دایکه.’

کی درکی به‌وه کرد کاتی مالتاوا‌یی هاتوه.
‘چی؟’

میکی به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌وه؛ ‘سو‌پاس بۆ هه‌بوونی من، سو‌پاس...’
‘میکی.’
‘دایکه.’

کی ئه‌مجاره‌یان له دلخۆشیدا لێدانی دلی زیادی کردبوو،
ئهو که‌ه‌ی که ده‌پیته‌ خاوه‌نی له‌به‌رده‌میدا وه‌ستاوه.
له‌ کۆتا‌یدا تیگه‌یشتم.

ئىستا بۇ كۆھتاكى نەگۇرا، بەلام شىۋازى مامەلەكردنى
بەرانبەر فوساجى خودكارانە گۇپى. درىژەى بە ژيانى دا
لەگەل فوساجى دا، ھەرچەندە دەيزانى فوساجى ئەوى لە
مىشكدا نەماو، ھىراى دووبارە گەپايەوۋە لاي خىزانەكەى و
پەيوەندى لەگەل خىزانەكەى دا نۆى كردهوۋە، فىرى مامەلەى
مىللىيانە بوو لە مىوانخانەكە.

ئىستا ناگۇرپىت.

ھىچ لە فوساجى نەگۇرا، بەلام كۆھتاكى بەچىژەوۋە گفتوگۇى
لەگەلدا دەكرد. ھىراى خوشكەكەى لەدەست دا، بەلام بەو
ئىمەيلەى كە ناردى بۇ قاۋەخانەكە پىدەچوو دلخۇش بىت.
ئىستا ناگۇرپىت، بەلام ئەو دوو كەسە كۆھتاكى و ھىراى
گەپانەوۋە ئىستا بە دلىكى نوپوۋە.
كى چاۋەكانى لىكنا.

مىشكەم لاي ئەو شتانە بوو كە ناگۇرپىت و گرنگىرىن شتم
لە ياد كرد.

فۇمىكو ماوۋەى پانزە سالە لەگەل مىكى بوو. ناگارىش
وۋەكو باۋكىك لەگەلدا بووۋە و خۇشەويستى پىداۋە. كازوو
بە مېھرەبانىيەوۋە مامەلەى لەگەلدا دەكات، پۇلى دايك و
خوشكى گەورەى بۇ دەبىنىت. دركى بەوۋە كرد ھەموو ئەم
خەلكە لە چواردەورى مىكى-ن بۇ ماوۋەى پانزە سالە كار بۇ
دلخۇشبوۋنى ئەو دەكەن.

سوپاس بۇ ئەوۋەى بە سەلامت و دلخۇشى گەورەبوۋىت.

منت زۆر دلخۆش کرد. هه موو ئه وهی دهمه ویت بیلیم... ئه و
ههستهیه که له ناخمه وه دیت.

‘میکی...’

‘سو پاس بۆ بوونت.’

دوا ی گه پانه وه له داهاتووه وه فرمیتسکی خۆشی له
چاوه کانی کی دهباری. ناگاری ههستی به ئارامی کرد،
کو هتاکیش چاوه کانی پر بوون له فرمیتسک.

به لام کازوو زه رده خه نه یه کی میهره بانی که و ته سهر لیوانی،
ههستی ده کرد پر و داه وه که به سهر خزیدا هاتوه.

‘به خیری بیهته وه’. پۆزی دواتر کی چوه نه خۆشخانه و له
به هاری داهاتو ودا کی مندالکی کچی جوانی هیتایه دوونیا.

له پۆژنامه دا ده رباره ی ئه فسانه کۆنه که سهر دتیریکیان
بلاو کردبوه وه به م ناو نیشانه؛ ‘له کوتایدا گه پانه وه بۆ رابردوو
یا خود گه شت کردن بۆ داهاتوو هیچ له ئیستا ناگوریت، که واته
گرنگی کورسییه که چییه؟’

به لام کازوو بره وایه کی ته وای به وه هه بوو که ته نانه ت
ئه گهر کورسییه که نه توانیت ئیستات بۆ بگوریت لانی که م
ده توانیت دلت بگوریت، ئه گهر دلشیت نه گوریت بیگومان
هۆکاریکی خزی هه یه.

ههر به شتوازه نهرم و نیانه که ی خزی ده یگوت؛ ‘قاوه که
بخۆره وه بهرله وهی سارد ببیته وه.’

رۆمانیکه دواى خویندنه و دى توشى تیزامانىكى قولت
 دهكات له سههر رابردوو و ئیستا و داهاتوو، به لام پیت
 دهلی؛ گرنهترین سهرمایه ی تو ئیستایه به و که سانه وه
 که له دهوورتن و بیانپاریزه، چونکه دواتر چه سه رته ی
 زه رده خه نه یه ک به رویاندا دلت ویران دهكات.

Before the coffee gets cold

کتبخانه ی گۆلدن بووک
 بۆ چاپ و بلاوکردنه وه

07701598762 - 07501444434

Golden book Klebfroshe warzer

Warzer Book Klebfroshe warzer

